

Мики Спилейн

Дългото очакване

демектив

МИКИ СПИЛЕЙН

ДЪЛГОТО ОЧАКВАНЕ

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

След „дългото сбогуване“, „дългото очакване“ може би ще ви изненада. Но не се беспокойте... Колкото и да са различни, Чандлър и Спилейн имат едно общо качество — те са изключително талантливи и популярни. След Чандлър, Мики Спилейн ще бъде за вас едно истинско откритие. Впрочем, ние вече ви представихме нещо от него — „Аз съм съдът“. Но да дадем думата на Джони Макбрайт...

Така ми го обясни Джони Макбрайт:

„Ти вероятно никога не си бил подозиран в кражбата на 200 000 долара или в убийството на областен прокурор. Щастливец!! А аз съм заподозрян в извършването и на двете. Това се случи преди шест години в едно градче, наречено Линкасъл. Въжето на врата ми бе абсолютно сигурно, така че ми се наложи да си плюя на петите и да оставя тъпите ченгета да оправят кашата.“

И ето, сега отивам в Линкасъл, за да видя какво мога да оправя. Първото нещо, което откривам под повърхността, е, че градчето гъмжи от корупция. Корупция, която те хваща за гърлото и можеш да бъдеш сигурен, че познавам някои от хората, които го заливат с отрова. Наистина ги познавам, макар че никога по-рано не съм бил в Линкасъл.

Но дали е така?...

ГЛАВА ПЪРВА

Автобусът изкачи склона и пред погледа ми се откри Линкасъл сгущен в шепата на планините подобно на кутия със скъпоценности и блестящата луна над него. От това разстояние авенютата и улиците изглеждаха като блестящи и пъстри дантели, изтъкани от обикновените лампи и неоните, феерия, продължаваща далеч след полунощ, с гърчовете и писъците на фалшиво, бутафорно веселие.

Извадих плика от джоба си и го накъсах на дребни парченца, които падаха в ската ми, след което отворих прозореца и ги изхвърлих в нощта.

Дебеланата зад мен заби тъстия си показалец в рамото ми и произнесе:

— Ако нямате нищо напротив, затворете прозореца.

Каза го така, сякаш бях някакво непослушно хлапе.

Аз и казах:

— Ако нямаш нищо напротив, затваряй си устата.

И тя си я затвори. Цял ден не беше спряла да меле. Коментираше неуморно всичко — от начина, по който шофьорът управляващ бричката до шума който вдигаше бебето отпред, но тоя път си я затвори така пътно, че чак устните и побеляха.

И последното късче хартия се стрелна в нощта и си помислих че на повече от миля разстояние по асфалта се е пръснала една наистина основателна причина да бъде пречукан един мръсник, и че каквито и старания да положеше, никой нямаше да успее да събере разпиляните късчета и да разбере защо беше осъден на смърт.

Оставил прозореца отворен с надеждата вятъра да духне перуката от главата на тъстата свиня зад мен и го затворих едва след като автобусът зави в една оградена площ, която се оказа другата половина на железопътната гара.

Шофьорът угаси двигателя и с полуобърната към нас глава ни съобщи:

— Това е Линкасъл. Имате железопътна и автобусна връзка с Чикаго и всички маршрути на изток. Двадесетминутна почивка за всички, които продължават на юг.

За мен това беше краят на пътя.

Изчаках дебеланата да пропуфти край мен и в замяна на почти безгласната реплика от нейна страна я дарих с мръсна усмивчица, след което издърпах металния си куфар от багажния рафт и я последвах.

Дълъг цяла миля влак иззвирни два пъти мощно в нощта и челният му прожектор прогони мрака по пътя му към гарата. Червената шапка предупреди групата пътници поели към чакалните, че престоят на влака е много кратък и онези които гонеха връзка хукнаха към перона.

Пуснах куфара на земята и извадих последната си цигара от джоба на сакото, запалих я и влязох в чакалнята. Щанд за закуски покриваше една от стените, а срещу него, до касата, имаше сергия за вестници. Всички места бяха заети, така че се върнах в тоалетната и си свърших работата. Цяла минута размишлявах дали да не се поизмия, но ведро с вода и сапунерка течен сапун едва ли щяха да бъдат достатъчни за мръсотията по тялото ми, натрупана за хиляда мили път. Още по-голяма беше нуждата ми от бръснар. Омазаните ми панталони и кожена куртка можеха да почакат. Така че накрая измих само ръцете си.

Тоя път имаше един свободен стол до щанда за закуски и веднага ми стана ясно защо никой не седеше в него. Дебеланата беше окупирала съседния и устата и не спираше и за секунда. Бръщолевеше нещо в смисъл че поничките били мръсни. Капналата сервитьорка беше готова да ревне всеки момент и ако не бях яхнал съседното и столче, на дебелата свиня сигурно щяха да сервират второто кафе в муциуната. Тя си затвори устата на мига щом ме видя и си набърчи носа сякаш най-малкото вонях.

Сервитьорката се приближи до мен и аз дадох поръчката си:

— Кафе. И ръжено хлебче със шунка и камамбер.

Тя чукна поръчката ми и ми върна рестото. Залях всичко това с второ кафе и се завъртях на стола.

За пръв път забелязах стареца в кабинката на касата. Но на него не му беше за пръв път да хвърля поглед към мен. Не беше трудно да го види човек. Пред прозорчето му имаше опашка от четирима души,

но той дори не ги забелязваше. Продължаваше да се взира втренчено покрай тях, като примигваше ту през очилата си със стоманени рамки, ту над тях. Лицето му беше придобило погледа на баща, с който той следи загрижено болния си син.

През целия път се бях чудил как щеше да изглежда завръщането ми. Хиляда мили си бях бълскал главата над момента, в който щяха да ме разпознаят. И ето, то стана. Първият беше просто един белокос старец с гигантски мустаци, пожълтели като метла по краищата от непрекъснатото цвъкане на тютюн.

Изобщо не беше както си го бях представял.

И последният човек от опашката си взе билета и се запъти обратно към автогарата, а аз заех мястото му пред гишето. Старецът започна да се усмихва и аз казах:

— Здравей, татенце.

Само това.

Сякаш някой дръпна мустасите му с невидима струна. Четиридесет и осем изкуствени зъба разцъфнаха в гигантска усмивка, макар и малко колеблива в началото.

— Господи! Джони Макбрайд! Джони, момчето ми...

— Много време мина оттогава, нали, татенце?

Изражението на лицето му не ми беше много ясно, но поне бях сигурен в едно — беше ме познал.

— Господи, наистина! — каза той.

— Как е в града?

Той изпусна смешен кух звук през зъбите си, за да не развали усмивката си.

— Както винаги. Ти... мислиш да поостанеш ли?

— За известно време.

— Джони!

Вдигнах куфара си.

— Довиждане, татенце. Много съм мръсен и уморен и се каня дремна някъде през нощта.

Не исках да се задържам за дълго на едно място. От този момент нататък се налагаше да се придвижвам спокойно и предпазливо. Малките камъчета обръщаха колата.

От сергията за вестници си купих кутия Лъки Страйк и пакетче дъвка и веднага пъхнах една в устата си, докато продавачът ми

връщаше рестото. Върнах се на платформата и скрит в сянката изчаках да отпътува автобусът с който бях пристигнал. Съзнавах, че вече не ми оставаше нищо друго, освен да поема пътя, който си бях изbral, дори и да не ми се искаше.

Но аз го искаех. Желаех го повече от всичко друго, за което досега ми се беше случвало да изпитвам желание. Самата мисъл за това ми доставяше наслаждение, все едно забивах прегладнял зъби в сочна пържола. За някои други обаче това нямаше да бъде наслаждение.

За трима души. Единият щеше да умре. Другият щеше да остане с ръце, негодни за нищо до края на живота му. А третият щеше да бъде обработен до такава степен, че белезите от нея да останат по тялото му до края на дните му.

Третият беше жена.

Нещо се раздвижи в дълбоките сенки около ъгъла на зданието и прие силуeta на човек. В продължение на минута той остана там, висок и широкоплещест, и после прекрачи на светло. Беше масивен, като леко напълнял борец тежка категория, но незагубил силата и бързината си. Светлината от прозореца бълсна лицето му, очертавайки суртовите му черти, сякаш вградени около остатъка от пурата в устата му. Носеше нова широкопола шапка с тясна лента, но костюмът му беше работен, чиято кройка се разваляше единствено от издутината на пистолета в джоба на бедрото му.

Не гледах към него, но усетих присъствието му до рамото ми.

— Да ти се намира огънче, приятел?

Драснах клечка кирит с нокътя на палеца ми и му я поднесох. Това, което бях приел за сруви черти, всъщност се оказаха животинско груби. Кимна ми и аз я угасих, като стиснах главичката и за да се уверя, че е напълно безопасна, преди да я захвърля.

— Мислиш да останеш за дълго ли? — запита ме той и издуха дима от устата си в лицето ми.

— Може би. — казах аз.

— Откъде си?

— Оклахома. — На свой ред издухах в очите му цялото съдържание от цигарения дим в дробовете ми и той се разкашля. — Нефтените кладенци. — добавих аз.

— Тука няма такава работа.

— Кой казва?

Чудех се дали ще посегне да ме удари. Размърда ръката си, но единствено за да ми позволи да зърна сребърния блясък на значката му върху черния кожен калъф.

— Аз казвам.

— Е, и?

— Не обичаме пришълци. Особено безработни от Оклахома. След двайсет минути имаш автобус. Не е зле да го хванеш.

— Какво ще стане, ако не го хвана?

— Мога да ти покажа, ако наистина се интересуваш.

Цигарата ми бълсна асфалта и се разсира в искри. Внезапен импулс ме бутна да прекрача в сянката, където нямаше абсолютно нищо друго освен мрак, а той остана в светлината, като примижа в опита си да ме види.

Едно им е хубавото на всички, които се правят на юнаци, а то е че винаги усещат кога човекът срещу тях е левак и кога не е.

— Двадесет минути. — каза той. Краят на пурата му се превърна във вишневочервено огънче като опъна от нея. — След това светлините тук угасват.

Някакво такси се плъзна и спря до нас. Вдигнах куфара и прекрачих до него. Шофьорът се оказа младо момче със силно зализана назад коса, което ме огледа отгоре до долу докато отворя вратата и се настаня.

— В града. — казах му аз.

Ченгето се измъкна от сянката и прекрачи бордюра. Хлапето се ухили:

— Имаш ли мангизи?

Извадих балата от джоба и се порових доста сред двайсетачките и петдесетачките, докато успея да открия две по един доллар, и му ги хвърлих на предната седалка до него. Той мигновено ги натъпка в джоба си и внезапно стана учтив.

— Веднага тръгваме, приятел. — каза той.

Хлопнах вратата и погледнах през задното стъкло. Ченгето още си стоеше там, но лицето му се беше изкривило в озадачена гримаса, като се чудеше как е възможно да направи такава груба грешка, и то два пъти, като ме беше взел за левак, и то за левак-голтак втория път.

Излязохме на главния път и аз се облегнах удобно на седалката, като наредих на шофьора да кара в хотел Хатъуей. Наблюдавах как

пъстрата светлинна дантела постепенно се разлива в блестящо сияние и си помислих че завръщането ми засега не блестеше с нещо особено.

Но аз и не бях очаквал повече.

ГЛАВА ВТОРА

Шофьорът на таксито и пиколото си имаха своя собствена сигнална система. Ако се окажех голтак щях да си получа заслуженото. Хатъуей Хауз беше най-добрият хотел в града и ако някой с празни джобове си мислеше, че може да разиграва театро, горчиво се лъжеше. Подобна система съществуваше и между пиколото и дежурния до рецепцията, защото бях обсипан с усмивки и никой не ме помоли да плащам в аванс. Пиколото изпълни безупречно абсолютно всичките си задължения и си заслужи петарката.

Той пусна ключа върху масата и запита:

- Желаете ли да ви сервираме нещо, сър?
- Какво предлагате?
- Най-доброто. Уиски, ако желаете. Жени също.
- Какви жени?
- Няма да се разочаровате, сър.
- Но е възможно тя да остане разочарована. Може би някой друг път.

— Разбира се, винаги на вашите услуги, сър. Само потърсете Джак. Това съм аз. — Той се ухили с половин лице. — Мога да ви доставя всичко, от което се нуждаете.

Притежаваше хитрите дребни очички на тарикат, на когото са известни и най-съкровените тайни на града.

— Не бих се отказал от услугите ти. — казах аз.

Той кимна и притвори след себе си вратата. Заключих след него, дръпнах резето и смъкнах дрехите си. Извадих чисто бельо и чорапи от куфара, хвърлих ги на леглото заедно с несесера ми и набълъсках всичко останало обратно в куфара. На следващия ден щях да изхвърлям всичко в някоя боклуцкийска кофа и щях да си накупя всичко ново.

А тази вечер щях да изстържа всичката мръсотия от тялото си, даже и да ми се наложеше да разпоря всяка пора по тялото ми една по

една, след което щях да се пъхна между чистите чаршии и да остана там докато отново се почувствува във форма и готов за ставане.

* * *

Сутринта ме събуди слънцето. Тръгна от краката ми и премина по цялото ми тяло, докато най-накрая спря в очите ми. Беше чудесен слънчев ден, знамение за едно успешно начало. Протегнах се, станах и хвърлих поглед през прозореца. Беше наистина чудесен ден. Правеше дори и градът да изглежда добре. От височината, от която го гледах, никой не би и предположил че му казват малкия Рино, защото салоните и игралните зали още не бяха отворени, и ако се изключеха дребните фигури на жените в търговските квартали, улиците имаха вид на съвсем миролюбиви и опустели.

Не, не съвсем опустели. В една канавка долу се беше проснал някакъв пияница. Приближи го някакво куче, подуши го и извърна в отвращение глава.

Изкъпах се още веднъж, за да прогоня остатъците от съня, ударих един сутрешен бръснач и се обадих на стайното обслужване. След като ми взеха поръчката се обадих и на дежурната телефонистка да ме свърже с най-реномираното шивашко ателие и им издиктувах цял списък от неща от които се нуждаех. Току що бях приключил със закуската и в стаята връхлетя един сияещ служител от ателието, който водеше със себе си шивача да ме облече в официален костюм. За мой късмет съм от ония мъже които нямат проблеми с готовата конфекция, така че ако се изключват някои отпускания тук-там, всичко мина отлично. Все пак не съм от дребните мъже.

Служителят си тръгна още по-сияен с двеста долара в джоба и тълст бакшиш. Имах нужда вече единствено от бръснар, така че слязох долу.

Бръснарниците са едни много комични места. Също като трите маймунки, само че в обратния смисъл. Кой знае поради какви причини, бръснарите напомняха на износени репортъри, оратори и агенти на тайната полиция, и всичко това в една опаковка. Докато ви държат привързани към стола, карат ви да изслушате резюме на новините, от което би се изчервил и comentator. Казах на бръснаря да

ме подстриже колкото може по-късо и бях дотам. Нататък вече думата беше взета от него.

Започна да одумва хората и града и как щял да го управлява ако бил той кмет, отвлече се към държавната политика, после се отпlesна към първата световна война, мина през втората и започна своята собствена трета.

Ако се бях вслушвал в тирадата му, щях да уловя момента, в който съвсем се оплете и се концентрира в бръсненето под ушите ми, но се бях вгълбил в ритъма с който старият цветнокож ваксаджия слагаше гланца на чисто новите ми обувки. Бръснарят издърпа със замах кърпата и ми кимна в огледалото. Видът му беше малко странен. Усмихна се порцеланово като пое банкнотата и нещо в гърлото му накара адамовата му ябълка да се раздвижи нагоре-надолу.

Тъкмо обличах сакото си когато през вратата си подаде главата пиколото, което можеше да ми достави всичко на света, и ми се ухили.

— Добре че ви видях да идвate насам. Търсят ви по телефона на рецепцията. Човекът каза че е много важно и аз го помолих да изчака, докато ви извикам.

— Благодаря ти.

Пръстите му сграбчиха монетата от четвърт долар във въздуха. Върнах се обратно във фоайето на хотела и той ми посочи редицата от телефонни кабини.

— Номер четири. Прехвърлихме ви разговора там.

Затворих вратата, вдигнах слушалката и се обадих.

Почвах да си мисля че съм доста известна фигура за града, в който кракът ми никога не беше стъпвал. Нищо чудно цялата работа да се обърне на един голям майтап в края на краищата.

Един чудесни вълшебен майтап, който хората тук нямаше да забравят още на третия ден.

Гласът беше доста пресеклив.

— Хелоу... хелоу, Джони?

— Съвсем вярно, аз съм. — казах аз и зачаках да чуя какво ще последва.

— За бога, момчето ми, снощи не ме остави да мигна цяла нощ. Едва преди петнайсет минути успях да открия таксито което снощи те е закарало в града.

Говореше ми така, сякаш бях длъжен да го познавам, и не беше лъжа. Това беше старецът от железопътната гара и гласът му звучеше сякаш четеше разписанието на влаковете. Всичко едновременно и с краката нагоре. Сякаш три влака на една линия по едно и също време, знаете.

— Извинявай, татенце. — казах аз. — Пътуването беше много уморително и имах нужда от малко сън.

Той ме заля с водопад от думи.

— Джони, момчето ми, да не си откачил! Как ти хрумна да се върнеш! Веднага се махай от тоя хотел и идвай тук при мен!

Не съм мигнал цяла нощ, мислих само за теб и какво ще стане ако те хванат. Цяла нощ, да го знаеш. Само да те пипнат и знаеш какво ще стане. Не е необходимо да ти разказвам какво представлява този град. Знаеш какво ще ти се случи в момента в който прекрачиш прага. Сега хващай веднага такси и при мен, разбиращ ли? Има автобус в западна посока след половин час и съм ти запазил билет.

През цялото време бях гледал през прозореца на кабината и ги видях още като влезнаха. Бяха двама. Единият беше животното което охраняваше гарата през нощта. Другият беше малко по-малък и не толкова набит. Лицето му цъфтеше от щастие, сякаш току-що беше настъпил змия, а по ръцете му не се виждаха никакви пръсти, защото всичките се бяха свили на юмруци. Джобът на бедрото му беше силно издут. От другата страна също. Две издутини, по една за всяка страна.

Казах му:

— Твърде късно, татенце. Вече са тук.

— О, господи, Джони!

— Довиждане, татенце. — казах аз, окачих слушалката и излязох от кабината.

Грубиянът наблюдаваше асансьора и не ме видя като излизах от кабината. Другият момък тъкмо викаше с пръст дежурния и го накара да му донесе регистрационната ми карта, когато се приближих и застанах до него.

Изобщо не изглеждаше да е подготвен за подобен ход от моя страна. Гледаше картата ми с надрасканото с едри букви име „Джони Макбрайд“ в горната част и псуваше полугласно, когато се обадих:

— Не съм толкова труден за намиране, приятел.

Все едно че нечии пръсти се вмъкнаха под кожата му при врата и издърпаха лицето му от черепа. Изтърва картата и ръцете му бавно и целенасочено се устремиха към мен за да ме размажат на място. Само го изгледах и му казах:

— Опитай се само да ме докоснеш и ще ти размажа шибаното ухо.

Ръцете му спряха на половината разстояние до шията ми, а очите му се започнаха да се кокорят така, че след малко клепачите му вече нямаше къде да ходят. Горилата мигновено се завъртя и едновременно с това в ръката и цъфна палка, погледна ме, после партньора си, като запита:

— Този ли е? — улови слабото кимване и отново се втренчи в мен.

— Бре, бре. — каза той.

Ухилих им се и на двамата.

— Не се главозамайвайте от общественото си положение, момчета. Загрубее ли играта, ще ни изхвърлят и тримата оттук.

Ухилих им се още повече без да отделям очи от палката.

Собственикът и изтръгна една съвсем поносима усмивка от себе се.

— Брей, ти си бил голям бабаит, бе.

Гласът му прозвуча доста подигравателно, но той все пак прибра палката за всеки случай. Другият момък ме гледаше с нямо обожание. Ръцете му се бяха отпуснали, но очите не. Бяха като изцъклени, напълно изцъклени. Бяха безжизнени, без да са мъртви, и въпреки това съдържаха смърт и омраза, каквито не бях виждал досега.

След малко се превърнаха в тесни цепнатини и лицето му с гърч се върна в обичайното си положение.

— Мърдай, Джони. Движи се точно пред мен, и не се отдалечавай много, за да не ти строша гръбнака с един куршум.

Не съм от тия, които се плашат лесно. Всъщност никой не може да ме уплаши. Бях преживял всички страхове, които може да изпита човек, и нищо и никой не беше в състояние да ме стресне. Изгледах ги и двамата, и те го прочетоха в погледа ми. После тръгнах пред тях и влязох в полицейската кола, като оставих двамата да ме притиснат от двете страни. Животното изгрухтя два пъти, очевидно от наслада.

Другият седеше мълчаливо с поглед вперен право напред, освен в редките моменти, когато ми хвърляше по някое изцъклено око.

Казваше се Линдзи и беше капитан. Поне така пишеше на бюрото му. Другият пък беше Тъкър еди-койси или еди-койси Тъкър, това разбрах от обръщенията на капитана. Процесията ни до стаята не мина незабелязано. Ченето на чистачката увисна и метлата се изпълзна от ръцете и, дежурният сержант спря на средата на изречението, с което триеше сол на главата на някакъв юнак, а репортърът изрева „Господи“ и хукна към стаята за конференции за фотоапарата си.

За съжаление обаче трудът му се оказа напразен, защото Линдзи ме заведе в стаята си, където имаше само бюро, два стола и шкаф с документи. Двамата седнаха на столовете си, а мен ме оставиха да стърча прав.

Краката ми вече почваха да изтръпват, когато Линдзи се обади:

— Хладнокръвно копеле си, Джони. Никога не съм си и представял, че така ще се срещнем.

Извадих цигара и кибрит и си я запалих, без да бързам. Сега беше мой ред.

— Сигурен ли си, че нямаш някаква грешка?

Двете ченгета размениха погледи. Линдзи се усмихна и поклати глава.

— Мислиш ли, че бих могъл да те забравя, Джони?

— О, живи хора сме, случват се и грешки, знаеш. — Изпуснах пушека през носа си, като се опитах да му прида сложна форма. — Ако ме задържаш с обвинение по някакъв случай, длъжен си да ми го заявиш официално, а ако не... знаеш какво трябва да направиш. Не ми е в привичките да ме държат в някакъв възлив полицейски участък и да ме навикват.

Линдзи изглежда беше държал в запас дълго потисканото си изсумтяване.

— Не знам каква ти е играта, Макбрайд, а и пет при не давам. Обвинен си в убийство. Убийство, извършено преди пет години на най-добрания ми приятел, който съм имал някога. Това е убийство, за което ще увиснеш на въжето, и аз ще бъда там най-отпред, за да се насладя на гърчовете ти, като провиснеш в дупката, и после ще отида в залата за аутопсия, където ще ти изкарат червата, и ако никой не

поиска тялото ти, аз ще го взема и ще нахраня прасетата на най-близката ферма в окръга. Ето това е обвинението. Сега разбра ли?

Сега вече ми ставаха ясни много неща, включително и пресекливият глас на татенцето по телефона. Не бяха приятни.

Играта се беше оказала далеч по-мръсна, отколкото предполагах, и не бях сигурен, че ще ми хареса.

Убийство. Изглежда очакваха да напълня гащите.

Както вече казах, не съм от лесно плашливите. Отново го видяха изписано върху лицето ми и се зачудиха откъде ли идва куражът ми. Тоя път се облегнах на бюрото на Линдзи и му издухах в лицето всичкия пушек, който съдържаха дробовете ми, за да му дам да разбере как се чувствам.

— Докажи го. — казах аз.

Лицето му стана студено като лед.

— Ти наистина си загубил ума си, Макбрайд. Преди пет години побърза да се навреш в миша дупка и не знаеш какво сме посъбрали, нали? Не обръщай внимание на смеха ми. Въжето ти е на врата и няма сила, която да ти го снеме, освен като пукнеш. Аз ще бъда пътно до мършата ти, докато накрая не остане нищо от теб, освен купчина кокали. Ти не знаеш, че открихме пистолета ти с набор от най-ясните отпечатъци, които някога съм виждал, нали, Джони? Разбира се, че ще го докажа, Джони. Още сега. И ще те гледам отблизо в лицето.

Той се дръпна от бюрото си и кимна на Тъкър да мине зад мен. Тръгнахме по коридора към една стая с всевъзможни джунджурии, пред вратата на която се гърчеше репортърът и пищеше да го пуснат вътре. На вратата пишеше ЛАБОРАТОРИЯ. Изглежда през изминалите пет години я беше вадил всеки ден, защото я намери само след секунда. Измъкна я от досието ми, пъхна я в касетата на един проектор, и включи светлината.

Наистина бяха най-ясните отпечатъци, които някога бях виждал. Кристално отчетливи, с няколко сложни завъртулки в средата. Тъкър ме потупа по рамото.

— Тук мини, бабаитче.

Линдзи ме чакаше до бюрото с чисто нова карта за снемане на отпечатъци пред него. Изцеди четвърт инч печатарско мастило от една тубичка върху стъклена пластина и го разстла по цялата повърхност

с гумена ролка. След като постигна един равномерен слой, ми хвани ръката и натисна върха на показалеца ми в мастилото.

Първият път изглежда си помисли, че нарочно съм го размазал. Сграбчи ме за пръста и той път се концентрира.

Ефектът беше същият, както и бях очаквал, и той каза нещо мръсно.

Вместо отпечатък се беше получило плътно черно петно, защото папиларните линии отсъствуваха.

Може би не трябваше да се смея, но не можах да се сдържа. Опъкото на дланта му размаза устните ми, но преди да успее да го повтори, юмрукът ми се вряза в брадата му и той полетя на пода барабар с бюрото си и всичките джуунджурии върху него. Тъкър успя да измъкне палката и да замахне, но не му стигна времето да се прицели добре. Краят и разпра сакото ми и се отдръпна за нов замах. И тогава го намерих. Намерих го толкова добре, че за малко не му изкарах червата. Сгъна се на две и в следния миг разбра какво е да чувствуваш лицето си като размазан зрял домат. Успях да го зърна как повърна и се обля целия миг преди нещо да разцепи главата ми с фойерверк от огнени искри. Тялото ми се разтърси до последната фибра от нечовешката болка и разбрах какво изпитва човек като умира. Сгърчената уста на Линдзи зад мен издаде нечовешки писък и си помислих, че това е последния звук, който ще отнеса със себе си в гроба.

Потънах в мрак, в който загубих представа за времето.

Слухът ми се върна първи. Чух някакъв глас да произнася:

— Само един глупак може да направи такова нещо, Линдзи.

И някакъв друг, леко треперещ глас му отговори:

— Трябваше да го убия. Бог ми е свидетел, че се опитах.

Надявам се това копеле да пукне.

Намеси се и трето лице.

— А аз ще се моля да оживее. Ще го обработя така, както никой никога не го е обработвал, така че помогни ми.

Исках да изразя мнение по разисквания въпрос, но не можех. Главата ми се пръскаше от болка и усетих краката ми да се стягат във възел. Изчаках да ми поотмине и отворих очи. Лежах на метална

кушетка в стая пълна с хора. Стените, таванът и пода бяха чисто бели и във въздуха се носеше тежкия мириз на дезинфектанти.

Присъстваха Линдзи с чудовищен оток на брадата си, Тъкър, направо неузнаваем от скрилите го превръзки, двама мъже в тъмни костюми, плосколице момиче в бяла униформа което разговаряше с двама мъже в още по-бяла униформа със стетоскопи около шиите си. Последните двама разглеждаха няколко рентгенови снимки и кимаха с мъдър вид.

След като се разбраха помежду си, единият произнесе:

— Сътресение. Цяло чудо е, че няма фрактура. Направо не знам как се е отървал.

— Просто съм се родил с късмет. — обадих се аз и всички се втренчиха в мен. Отново станах популярен.

Спокойствието не продължи много дълго. Линдзи се усмихна, нещо, което изобщо не следваше да прави. Приближи се и седна на ръба на леглото като някой стар приятел. Усмивката му стана още поширока.

— Чувал ли си някога за Дилинджър, Джони? И той също като теб си създал главоболия, опитвайки се да унищожи папиларните си линии. Но не му стана играта. Ти или си малко по-умен от него, ... или пък твоите майстори са били по-кадърни. Засега не можем да ги снемем, но ще се появят след време. Във Вашингтон имат достатъчно средства да постигнат това, и ще им е достатъчна и една осма от площа да установят идентичността. Просто имаш още малко време, момчето ми. При Дилинджър разполагаха с измерванията по Бертильон и със снимки, докато ние тук нямаме нищо такова. Това е най-съвършеният номер, на който някога съм бил свидетел... абсолютно всеки да те познава и да не можем да докажем самоличността ти.

Тъкър нададе силен вой изпод превръзките си.

— По дяволите, не можеш да го оставиш да се измъкне просто така!

В смеха на Линдзи нямаше и следа от веселие.

— Няма да се измъкне никъде и никак. Единственият начин, по който може да напусне града, е в катафалка. Поразходи се, Джони. Виж се със старите си приятели. Позабавлявай се, защото не ти остава много време.

Помислих, че Тъкър ще скочи отгоре ми в тоя момент. И щеше да го направи, ако Линдзи не го беше задържал. Очите му под превръзките се бяха превърнали в малки бучки червен мрамор, жадуващи да направят това, което беше отказано на ръцете му.

— Проклятие, трябва да го задържим! Линдзи, само да го пуснеш...

— Затваряй си устата! Нямаме право да го задържаме повече.

Само да се опитам, и след пет минути някой външно адвокат ще го измъкне. — Той се обърна към мен. — Само остани в града. Ще бъда зад гърба ти през цялото време, не забравяй това.

По дяволите, бях длъжен да защитя достойнството си, ако не исках да загубя самоуважението си. Не можех да го проглътна.

— И ти запомни нещо, Линдзи. Всеки път, когато се опиташ да ме докоснеш с мръсните си ръце, ще ти размазвам шибаното ти ухо, както направих преди малко. Същото се отнася и за твоето мекере тук.

Някой малко остана да се задави.

Някой изпсува.

Докторът им каза да си вървят и сестрата затвори след тях вратата. Той ми посочи шкафа.

— Можете да се облечете и да си тръгнете, ако желаете. Съветът ми е да изчакате тук известно време. Нуждаете се само от малка почивка. Просто се чудя как сте се отървали толкова евтино.

— Мисля да си тръгвам. — казах аз.

— Нямам нищо против. Само не искам да се горещите.

— Ще се вслушам в съвета ви. — Посегнах зад тила си и опипах превръзката на главата си. — А бинтовете?

— Имате четири шева. Елате след седмица и ще ви ги сваля.

— Предсказвате ми дълъг живот. — казах аз.

Докторът ми се ухили.

Облякох се и слязох долу на входа, където подадох на гишето двайсетачка и ми върнаха петачка. Още чувствувах краката си гумени и главата ми пулсираше, но чистият нощен въздух ме освежи.

Беше тъмно като в кладенец. Облаците бяха забулили всички звезди. Някакъв разтревожен юнак псуваше на поразия, крачейки напред-назад по рампата пред входа. Той повдигна обнадеждено глава

като отворих вратата, видя ме и продължи да снове. Закрачих по рампата, слязох на тротоара и се запътих към светлините, които бележеха центъра на града.

Цигарата му описа блестяща дъга във въздуха зад мен, разсипа се в искри в тревата на градинката и чифт тежки крака затропаха след мен. Започвах да си мисля че в този град дребосъците не бяха на почит в полицията. Тоя зад мен беше същински варел на два кюнела. Беше толкова печен, че още на втория квартал се отървах от него.

След като се добрах до центъра се отбих в една дрогерия и се пъхнах в телефонната кабина. Набрах номера на хотела и поисках да ме свържат с Джак.

— Тук е Макбрайд. Помниш ли бръснаря, при който бях сутринта?

— Разбира се. Казва се Луут. Викаме му Луут Туут. Защо?

— Просто ме интересуваше. Благодаря.

— Няма защо. Между другото, откъде се обаждате, мистър Макбрайд?

— От една телефонна кабина.

— О! — гласът му прозвуча изненадано.

— Защо?

— Виждали ли сте вестниците тази вечер?

— По дяволите, не. Току-що излизам от болницата. Ходих да ми прегледат главата.

— Е, добре ще е да ги погледнете.

Той затвори преди да мога да му задам още въпроси. Взех един вестник от сергията пред дрогерията и видях какво имаше предвид. Наистина беше нещо рядко. Цялата първа страница беше бяла, защото изглежда предвиденият материал за нея е бил отменен в последната минута. Остатъкът от него беше скуччен в едно оскудно ъгълче от някой гневен словослагател, когото сигурно бяха накарали да работи извънредно. Заглавието гласеше: „Полицията задържа заподозрян в убийство“. Под него се съдържаше следния текст:

Днес беше задържан Джон Макбрайд по обвинение в убийството на Робърт Миноу, бившия областен прокурор. Макбрайд беше временно идентифициран от полицията

като бивш гражданин на Линкасъл, спасил се чрез бягство след сензационното убийство на областния прокурор. След проведения разпит Макбрайд беше освободен. Капитан Линдзи от полицията на Линкасъл отказва да дава каквите и да били обяснения. От момента, в който съдебните заседатели върнаха на съда резолюция с присъда виновен за убийство срещу Макбрайд, това е първият задържан заподозрян в убийството.

И така, мили дечица, завършила приказката. Лошият човек си отишъл. Аз бях нещо, което не се беше случило... все още. Някой доста отвисоко беше вдигнал телефона и им беше наредил на ония от лабораторията да не си отварят много-много устата. Захилих се така, че чак устата ме заболя, докато изведнъж си спомних за какво бях дошъл и се зарових в телефонния указател, докато намеря онова, което ми трябваше.

Телефонът на Луут Туут го имаше, но него го нямаше в къщи. Някой спомена името на бара където мога да го открия. Хвърлих един долар на едно такси да ме закара до бара, и когато влязох вътре, намерих Луут Туут заобиколен от тълпа благовейно зяпнали го слушатели, които слушаха невероятната история за това как самият той пипнал Макбрайд с голи ръце.

Витаеше из небесата докато аз си проправях до него път през тълпата. Стоях и го гледах докато нещо не му заседна в гърлото и спря въздуха му. Нямаше никакво основание да се съмнява във всичко онова, което му казвах с очите си. И после се превърна в нещо с мъртвешко бледи устни и очи, което се строполи в безсъзнание на пода.

Изпих една бира и излязох след като го изнесоха на носилка. Всички бяха единодушни че е припаднал на най-интересното място.

На другата сутрин щях да ида при него да ме обръсне и да го помоля да ми доразкаже историята лично. И след този случай щеше да си остане завинаги само бърснар, който никога повече нямаше да обели зъб пред полицията.

Но до сутринта имаше много време и ме чакаше много работа. Таксито, с което бях дошъл, още ме чакаше отвън и му казах да ме

откара на гарата. Пътят ни минаваше точно през центъра, така че имах случая да го разгледам подробно през работното му време.

Изглеждаше наистина чудесно. Също както го описваха вестниците, радиото и статиите по списанията. Сигурно сте чували за тоя град. Много отдавна било едно наистина хубаво и приветливо градче. Топилна пещ в подножието на планината превръщала рудата в медни слитъци и всички били щастливи. Те били солидни и стабилни момчета, които работата не можела да уплаши.

И приказката щеше да продължава в същия стил, ако не бил гласуван сухия закон. Линкасъл наложил закона без особени затруднения, но не на това мнение били заобикалящите го три големи града, и в резултат на несъгласието им всеки на когото му пресъхвало гърлото трябвало само да мине по моста в Линкасъл и да си го разкваси. И не след дълго вече в него можело да се намери от птиче мляко. Линкасъл се превърнал в това, което наричат открит град. Малкият Рино. На десет фути навътре от тротоара гъмжеше от игрални зали, маси за залагания, рулетки, игрални автомати... каквото ви душа поиска, по дяволите. Никой вече не бил такъв глупак, че да се блъска в топилната пещ. И наистина, защо да се поти, след като игралните къщи плащаха луди пари за крупиета, портиери, биячи, охрана, касиери и какво ли още не.

Чудех се дали щеше да им се досвиди да пратят на наемен убиец да пречука областен прокурор, който не одобряваше техните действия.

Шофьорът придържа вратата ми отворена.

— Дотук сме, авер. Долар и половина.

— Заповядай два. Не са много.

Хлопнах вратата и се изправих на платформата.

Гарата на практика беше опустяла. Цветнокож младеж се беше сгущил в една ръчна количка, подложил за възглавница под главата си пощенски чували, а вътре в чакалнята жена с дете на ръце дремеше на една пейка. От другата страна на платформата, в последния терминал, лежеше стаен като мъртвец тъмен автобус. Точно до него беше мястото, където се бях сблъскал с онова животно. Взирах се внимателно в мрака да зърна евентуалното му присъствие.

Чаках дълго, но нищо не помръдна в мрака. Изглежда онзи проверяваше само пристигащите автобуси. Прекосих платформата, спрях се пред входа, огледах се бързо наоколо и се шмугнах вътре.

Старецът тъкмо затваряше прозорчето на гишето си когато ме зърна. Гласът му се изгуби сред трясъка на решетката и последвалото я дрънчене на кепенеца. Вратата на кабинката му се отвори и той ми замаха бясно с ръка. Беше толкова възбуден, че подскачаше като козле докато провери дали вратата е заключена и после събра заедно две пейки.

— По дяволите, Джони, — избъбра той с клатеща се наляво и надясно глава, — направо ме съсипваш. Сядай, момчето ми.

Седнах.

— Някой видя ли те като идващие насам?

— Никой. И да са ме видели, какво?

Усетих отново озадачения ми поглед, докато си приглеждаше мустасите.

— Четох вестниците и чух хората да се разправят. Защо си тук и каква е тази превръзка на главата ти? Те ли ти го направиха?

— Да, те са авторите. — признах си аз.

— По дяволите, няма ли да приключваш вече?

— Няма много за приключване. Един юнак на име Линдзи искаше да си поговорим. Поговорихме си. Разговорът позагрубя малко и си го довършихме в болницата. Линдзи си мисли че скоро пак ще си поговорим.

— Никога не съм си мислил, че си такъв глупак, Джони. За всянакъв съм те мислил, но не и че си глупак.

— Че за какъв друг си ме мислил?

Толкова бързо му го изстрелях, че той се размърда неудобно.

— Аз... съжалявам, синко. Не исках да го зачеквам пак. — Лицето му се сгърчи. — Прощавай, може би сгреших.

Неловки ситуации като тая се оправят най-добре като прекъснеш, за да си запалиш цигара. Точно това и направих. Още не бях наясно за какво намеква и не исках да си разкривам картите, като му задавам въпроси за неща, които трябваше да са ми известни.

— Може би. — казах аз, като издухах пушека.

— Тая нощ има автобус. — Той погледна часовника си. — Тръгва след два часа, така че по-добре изчакай тук. Ако никой не те е видял на идване, няма да знаят че си тук.

— Не се кахъри татенце, тук ми харесва много. — Бавно му се ухилих. — Кажи ми какво знаеш за Линдзи.

— Джони, ти...

— Питах те нещо.

— Би трябало да го познаваш. Когато Боб Миноу умря, той се закле че ще пипне убиеца и от тогава не се е спрял. Докато е жив няма да спре, Джони. Той не е като другите. Линдзи е страшен. Той е единственият порядъчен полицай останал в тоя град, и ще си остане такъв, защото е замесен от такова тесто. Казвам ти, Джони, нищо не е състояние да го откъсне от следите ти. Нито пари, нито човек, нито каквото и да било друго. Бог ми е свидетел, че се опитваха, кой ли не и с какво ли не. Трябаше да го изхвърлят много отдавна, защото не играе по правилата им, само че знае прекалено много. Не говори, но ако си отвори устата, много от тях няма да могат да си намерят място.

Той спря и си пое дъх. Аз казах:

— Изплюй камъчето. За тия пет години са се случили много неща. Каква е сделката?

— Наистина. — кимна той. — Няма откъде да знаеш за тия неща. Спокойствието на града свърши отдавна. Ти го видя, нали? Кръчми на всеки ъгъл и между тях нищо друго, освен игрални домове. Гъмжи от пияници и алкохолици. В Норт Енд се шири проституцията и кой го е грижа? Докато капят пари, никой не дава пет пари. А падат здрави пари, мога да те уверя. Сигурно си мислиш, че хората ще се разбунтуват?

Е, вярно, гласуват. И какво? Изборите винаги се завъртят така, че нещата да си останат същите. Градският съвет върти опашката както му кажат търговците. Това е цялата мръсотия. Тоя град има повече от петдесет хиляди жители и всички до един заслужават да грабнат голямата метла. Пълнят урните на всички избори и въпреки това един глас да има против и побесняват.

— Кой управлява всичко това?

— Да управлява? По дяволите имаш кмет, съвет, тая асоциация, оная асоциация, републиканците, демократите. По дяволите...

— Искам да кажа, кой движи всичко това, татенце?

— Я повтори?

— Искам да кажа, кой дърпа конците?

— О... разбирам, разбирам! Вземи например кръчмите в града, принадлежат на бизнес — асоциацията в Линкасъл. Това са отрепките на Лени Серво. Той държи салоните и игралните домове.

— Какво притежава той?

— Да притежава? По дяволите, той не притежава нищо. Държи цигарите и концесиите по всичките им магазини и печели повече от тях. Не, той не притежава нищо, но има достатъчно пари, за да финансира някой, който иска да отваря кръчма. Не поема никакви рискове. Само си седи на стола и си върти бизнеса.

Поех силно от цигарата и запечатах усещането дълбоко в паметта си.

— Май не изглежда лошо момче. — казах аз.

— А-а, хич не е лошо. Всеки иска да е гъст с него. Пръстите му са широки, когато знае че работата му е в кърпа вързана. Също като парка за отдих, който „дари“ на града... при условие, че му дадат някой заблатен речен участък. Сега блатото го няма, а на негово място има кръчма, която поема целия речен трафик през лятото. Мястото е наистина страшно.

— Откъде е?

Старецът повдигна рамене.

— Знае ли го човек? Засели се в града преди шест години. Беше управител на салон известно време, преди да си открие собствен такъв. — Той спря да говори на пода и повдигна очи към моите. — Интересуваш се за града, от който си отиваш, Джони.

— От никъде не си отивам.

— Мога ли да те питам нещо?

— Давай.

— Ти ли уби Боб Миноу?

— Познай. — Произнесох го, сякаш беше отговорът, без да казвам нищо.

Часовникът измърка на стената. Бебето отвън изскимтя и млъкна.

— Не мисля, че ти си го убил, Джони. — Усмихна ми се и раменете му се повдигнаха и съмъкнаха във въздишка. Изгледа ме повторно и поклати глава. — Никога не съм мислил, че ти си го направил, момчето ми, но сега не съм толкова сигурен.

Усетих как един гаден кикот напира към устните ми.

— Защо?

— Не мислех, че ти стиска, ето защо. — и той се приготви за неизбежния удар, който според него щеше да го сполети.

— Какво те накара да промениш мнението си?

И отново ме изгледа с оня, озадачения поглед. Отговорът му струваше огромни усилия.

— Да се върнеш се изисква много по-голяма смелост, отколкото да убиеш стария Боб.

Размазах последния фас под тока си.

— Не се мъчи да разбереш човека, татенце. Не винаги става.

— Не... не, разбира се. Имаш ли нещо против да ми кажеш какво разправяше Линдзи за цялата тая работа?

— Линдзи е много разсърдено ченге. Беше се настроил да ми лепне убийството, предполагам. В него е пистолета, с който е убит Миноу. Казва, че отпечатъците били моите.

Очите на татенцето се разшириха.

— Ами ти тогава как...

Вдигнах длани си към него за да види че краищата на пръстите ми са гладки като полирano стъкло.

— Не можа да го докаже, татенце. Много му се искаше, но не успя. Даже и да познаваше тялото ми наизуст, пак нямаше да успее да го докаже. Смешно, нали?

— Джони, — задъха се той, — тоя номер никога не минава.

— Искаш ли да се обзаложим? — изсмях му се аз.

Той се изправи от столчето си. Лицето му представляваше смес от смущение и забърканост.

— Виж, хайде да пийнем нещо. Имам още два часа свободни, преди да отворя.

— Е, най-после да кажеш една умна приказка. — казах му аз одобрително.

Отворих вратата и излязох, докато той заключваше чекмеджето с парите. Жената с бебето се разхождаше напред-назад по платформата отвън и чакалнята беше опустяла. Старецът излезе, щракна катинара и го провери, след което си облече палтото.

От джоба му се подаваше пощенска картичка и аз я дръпнах като минаваше край мен. Пуснах я на пода и се наведох да я вдигна.

— Виж, падна ти нещо.

Той ми благодари и я пъхна обратно в джоба си. Но аз вече бях успял да зърна адреса върху нея. Беше Никълъс Хендерсън, Сътър Плейс № 391.

Имаше един разбичкан форд модел 36 година. Вмъкна се зад кормилото, докато аз се наместих до него.

— Къде отиваме?

— Знам едно местенце. Единственото, където все още можеш да хапнеш порядъчна пържола. Има и мацки, ако те интересуват.

— Винаги са ме интересували. — изсмях се аз.

Той така рязко се завъртя към мен, че замалко не обърна колата.

— Станал си друг.

— Пет години са много време, татенце. Човек се променя. — произнесох аз небрежно.

Все така рязко се обърна напред и изведе колата от територията на автогарата.

— Да, тука сигурно си прав. — съгласи се той с мен.

ГЛАВА ТРЕТА

Местенцето представляваше една къща покрай трасето на магистралата север-юг. Не блестеше с нещо особено, освен ако не се броеше гръмката му реклама ПЪРЖОЛИ И КОТЛЕТИ ПРИ ЛУИ ДИНЕРО. Беше солидна сграда от истински борови трупи с голяма камина от пясъчник откъм страната на бара. Бизнесът му явно процъфтяваше, съдейки по многобройните паркирали коли.

— Не е ли малко далеч от града?

— А, това няма никакво значение. Само тук можеш да си хапнеш както трябва. Тука се отбиват всички, които се прибират в града.

Вътре шумът беше доста силен, което се дължеше на оркестъра, който свиреше румба, и след малко се усили благодарение на голяма част от клиентите, започнали бурно да аплодират ставащото на дансинга. Татенцето поздрави няколко души, беше поздравен на италиански диалект от самия Луи и ме представи с полуусърден жест. Мисля, че и аз го поздравих. Беше ми трудно едновременно да разговарям и да наблюдавам блондинката увита около микрофона. Беше съвсем автентична блондинка в зелена рокля която се разяваше като при силен вятър и не падаше само благодарение на едно последно копче в средата. Без особени старания човек можеше да се наслаждава на бронзовия тен от вътрешната страна на бедрата и. Тя съпровождаше началото на песента със ситни стъпки, които ставаха все по-дълги и по-разкриващи близостта до съкровеното място. Зрителите бяха буквально погълнати от представлението и забравяха, че имат ястия по масите си.

За съжаление обаче песента не и достигнаха три тона и съкровеното място си остана скрито. Вместо да остави клиентите без дъх, тя започна да си играе с горната част на роклята си и за минута си помислих, че така или иначе ще се свлече. Но и тази песен свърши прекалено бързо. Получи ураган от аплодисменти и се скри зад завесата до оркестъра.

— Хареса ли ви? — запита Луи.

— Бива. — казах аз.

Той ме озари с голямата си усмивка и потупа самодоволно шкембето си.

— А-а, тая вечер Уенди беше върхът. Направо върхът. Скоро ще направи голяма кариера.

Аз изгрухтях:

— Като я гледам, тая работа я е свършила доста отдавна.

— Вярно, така е. Но тук и харесва и не мисли да си тръгва. Аз плащам добре. Много хубаво момиче. А сега, Ник, ти и твоят млад приятел какво ще ядете?

— Разбира се, че ще хапнем, нали за това сме тук. Донеси ни две пържоли, но преди това по едно аперитивче. Ще седнем хей там на онай маса в ъгъла.

Той имаше предвид една действително забутана маса, свряна в ъгъла зад палмата и зад някакви драперии, която беше останала свободна, защото никой не подозираше за съществуването и Напитките пристигнаха едновременно с нас на масата и ни стигнаха точно за времето докато келнерът успее да се върне с новите.

— Тук ли обичаш да киснеш, татенце?

— Човек търпи, търпи, па накрая му писне от готовеното в пансиона.

— Бизнесът ти си го бива. Сигурно притежаваш някоя друга автобусна линия.

— По дяволите, Джони, тук ми е по джоба. Един приятел кара свинското на Луи на нищожни цени и той ми се отплаща. Пържолите са нещо наистина чудни.

За последното наистина не се шегуваше. Пържолите бяха действително превъзходни. Разбрах колко съм бил гладен едва когато ножът и вилицата ми образуваха едно сребърно Т над лъснатата чиния. Извадих цигара и я запалих, като се отпуснах щастлив на стола. В същия миг се появи и блондинката иззад палмата и седна до мен на масата. Съвзех се едва когато клечката изгори палеца ми.

Беше сменила зелената рокля с друга, но разликата им беше само в цвета. След като я изучавах известно време малко по-отблизо, стигнах до извода, че роклята я правеше това, което беше под нея.

— Здравей, Ник. — каза тя с плътен и дрезгав глас и набърчи нослето си към мен.

— Здравей, Уенди. Запознай се с Джони.

Харесвам жени които протягат ръка и стискат твоята като мъж. Така разбирате от какъв материал са направени. При тая материалът беше действително екстра качество.

— Здравей, Уенди. Номерът ти ми хареса.

Тя се изсмя с дълбок гръден глас.

— Не си разочарован?

— Мъничко. Все ми се ще да вярвам, че някой ден конците на копчето ще изтънеят съвсем и...

— Ще пипна някоя жестока настинка. — засмя се тя.

Аз и се ухилих.

— Не се беспокой. Ще те стопля.

— Ще трябва да имаш под ръка тояга да прогонваш и другите мераклии. — изгрухтя татенцето. — Приключи ли за тая вечер, Уенди?

— Да. Мога да си ходя в къщи. Ти ли ще ме откараш?

— Разбира се. Ще те закарам до гарата и от там ще те поеме Джони.

Беше много мила от негова страна.

Уенди произнесе:

— Чудесно, но да не ми се наложи да се отбранявам?

— Не се възбуждай толкова. — посъветвах я аз. — Когато ми се наложи да се бия с дама, за да получа нещо от нея, аз ще се обеся.

Тя подпра брадичката си в дланта на изправената си ръка и усмивката и разцъфна по цялото и лице. Беше много красиво, с очи и уста от които бликаше пола и. Изглеждаше чудесно даже и когато изпълняваше номерата от безцветната програма, а това едва ли се удаваше на всеки.

— Само питах. — каза тя. — Тия дни е трудно да кажеш кой на какво е способен, а доколкото виждам, днес не си седял мирен.

— Имаш предвид главата ми ли?

— Да, плюс сакото ти.

Татенцето отмести чинията си и вдигна чашата си с последната гълтка от питието.

— Това му е подарък от ченгетата, сладур.

Усмивката и избледня.

— От ченгетата?

— Казва се Джони Макбрайд.

Чудесната и уста оформи едно нямо „О“ което стана част от уплашена гримаса.

— Искаш да кажеш, че...

— ... че полицията иска да докаже че съм убил някой си. — довърших аз.

— Но те... те го доказаха!

— Би трябвало да поговориш с тях и да провериш.

Очите и се преместиха от мен на татенцето. Той я върна с палец към мен.

— Погледни му пръстите, Уенди!

Обърнах длани си към нея и и позволих да погали гладката повърхност на пръстите ми. Изобщо нямаха противен вид. Годините на тежък труд по нефтените кули бяха премахнали по-голямата част от обезцветяването и щяха да си изглеждат съвсем нормални пръсти, стига да не бяха толкова гладки.

Тя понечи да каже нещо, но татенцето я спря.

— Той е луд.

Прибрах си ръцете и вдигнах цигарата.

— Ще се изненадаш много, ако разбереш колко съм нормален.

В гласа ми застърга стомана.

Татенцето едва сега я улови.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо ме доведе тук, татенце? Наоколо има толкова много кръчми.

Той не отговори.

— Преди да тръгнем, ти се обади по телефона. На русата хубавица тук. Защо?

Ченето му увисна. Мина цяла секунда докато го затвори овчедушно.

— Ти си подслушвал. — обвини ме той.

— Подслушвал съм, дрън-дрън! Просто гадаех, и както виждам, съм познал.

— Прав си, Джони. Обади ми се.

Ухилих се на русокосата красавица и я оставил да подхвърли топката на стария изкуфелник.

— Окей, Джони. — каза той. — Обадих и се. Сега ще ти обясня защо. Мисля че съвсем си откачил за да се разхождаш тук, но в

крайна това си е твоя работа и аз няма да ти се бъркам в нея. Ти се появи на най-оживеното място, където всеки може да те види, и по този начин си търсиш белята. Уенди има голяма и хубава къща, където може да те приюти.

— Това ли е всичко? — запитах аз.

— Това е, Джони. — Той спря и се загледа в чинията си. — Не можеш ли да ми кажеш какво те беспокои?

— Не. Нищо не ме беспокои.

— А, не знам. Предполагам, че от стар човек няма голяма полза. Когато беше малко момче и се навърташе около гарата, аз бях този който ти поправяше хвърчилата и ти оправях възлите по кордата на въдицата. И откакто изпадна в беда загубих сън и покой. Хайде, да си тръгваме оттука.

Още едно късче от миналото ми преди двайсет години. Също както и останалите момчета, и аз съм се навъртал редовно около гарата. Бях готов дори да се обзаложа, че съм знаел наизуст и разписанието на влаковете. Имаше нещо трогателно в тия неща, особено когато идваха от човек, когото виждах за пръв път в живота си.

Уенди взе шапката и чантичката си, махна за довориждане на Луи и тълпата в бара и се присъедини към нас отвън. На предната седалка на форда имаше място само за двама така че се пъхнах примирено отзад. Никой не пророни дума по целия път до гарата, където старият юнак слезе и ми каза да заема мястото му отпред на кормилото.

— Разбира се, татенце. — казах аз.

Той засука войнствено мустака си и ме изгледа злобно:

— И спри, по дяволите, да ме наричаш повече „татенце“. И двамата знаем много добре как се казвам!

— Окей, мистър Хендерсън!

— Доста нахакан си станал през тия пет години, Джони. — и той затропа наперено напред. След секунда обаче гневът му поотмина и той се обърна и ни махна за лека нощ.

И ние му махнахме в отговор и той изчезна вътре.

Гарата беше все така опустяла.

— Къде си отседнал, Джони?

— Хатъуей Хауз.

Русокосата красавица кимна, направи завой и се включихме в главния път.

— Отиваме направо при мен и после сутринта ще се обадиш някой да докара багажа ти.

— Нямам никакъв багаж, нито пък имам намерение да ти идвам на гости, поне тази вечер. Може би утре.

Нямаше намерение да ме убеждава.

— Това си е твоя работа. Правя го само заради Ник.

Изчаках я да спре на един червен светофар и се ухилих така, че да ме види.

— Виж, Уенди, ти си едно чудесно малко сладурче и всичко останало, но си точно от този пол, с който не искам да си имам работа точно сега, защото ме чакат много задачи.

Веждите и се повдигнаха надменно.

— Не се тревожи, няма да те изнасиля.

— Случвало ми се е. — казах аз.

— Какво его, господи!

Зеленото светна и тя тръгна направо на втора.

— Не се заблуждавай, детето ми, аз съм точно толкова мъж, колкото и ти жена, и както казва Фройд, нагонът движи света.

— Какво образовано копеле!

— Точно така.

Слаба усмивка се стаи в ъгълчето на устата и.

— Изглежда наистина трябва да коригирам малко номера.

— Точно така. Или им покажи всичко, или дори не им го загатвай. Страшно мразя да ме дразнят по този начин.

Тя си отметна главата назад в буен смях и аз се разсмях заедно с нея. После изведнъж мълкнахме и двамата и не проговорихме чак докато остана един квартал до хотела. Неоновият надпис се показа в далечината и аз и казах да спре. Слязох от колата, хлопнах вратата и се облакътих на прозореца.

— Ако предложението ти продължава да е в сила, как да те намеря?

Лицето и беше блед овал в светлината от арматурното табло на колата.

— Понтиел Роуд 4014, Джони. Бяла къща на върха на хълма. Ще оставя ключ в голямата саксия на входа.

В гласа и имаше нещо, което ме привлече неудържимо към нея, нещо толкова сладостно и в премала, също както в песента и, която изпя в зелената си рокля, разкриваща загорялата и атлазена плът. Протегнах се и я привлякох към себе си, докато усетих вкуса на устните и, пълни и зрели, и ги вкусих жадно, като почувствувах горещото и остро връхче на езика и миг преди да се стегне и издърпа.

— По дяволите! Сега трябва да се обесиш!

— Хей, та това беше само един лек спаринг. — казах аз. После се разсмях и тя включи толкова бързо на скорост, че малко остана да ме обезглави. Лицето ми остана ухилено, беше такова малко сладурче, което много обичаше да дразни, но подлудяваше само някой да я докоснеше. Не го знаеше, но от това следваше че бях длъжен да я просветя с няколко урока за учението на Фройд в тая голяма бяла къща на хълма.

Използувах страничната врата вместо главния вход на хотела и видях едрото ченге преди той да ме зърне. Беше се разплул в едно кресло, като се мъчеше едновременно да чете и да наблюдава главния вход, без особен успех, разбира се.

Потупах го по рамото и ако не беше толкова грамаден, сигурно нямаше да се заклещи при паническия си опит да се изправи от креслото.

— Свободно, курсант. Току-що се връщам от разходка, така че за тая вечер приключих. Ако ти потрябвам за нещо, обади ми се в стаята.

Той седна отново и ме изгледа мръсно, след което се увери дали наистина се качвам на асансьора. След това отново взе вестника и възстанови четенето. Слязох на моя етаж, тръгнах по коридора и пъхнах ключа в ключалката на стаята си.

Разбрах, че някой е бил вътре още докато си съмъкна дрехите. Из стаята се носеше мириз, който съвсем не му беше тук мястото. Познавах го много от скоро и не можех да го събркам. Сетих се откъде е, макар и не веднага. Беше на дезинфекционно средство. Като в болниците. Като от лицето на Тъкър под превръзките.

Каквото и да беше търсил, не беше го намерил, по простата причина че тук нямаше нищо скрито. Захвърлих новото си сако с разпрания ръкав в куфара заедно с другите парцали и влязох под душа. Студената вода буквально ме разтърси и болката запулсира в главата ми. Бавно усилих горещата докато можех а търпя и болката отшумя.

Тъкмо се подсушавах и нечии пръсти почукаха на вратата. Изревах им да влизат и заметнах хавлията около кръста си. На прага застана пиколото Джак, с едно ухо заслушан към коридора. Очевидно беше доволен от чутото.

— Знаеш ли че долу има един копой?

— Аха. Опита се да ме проследи.

— И ти го изпързала, нали?

— Ами, избягах му. Не е от много бързите.

— Вярно ли е, дето се говори че си пречукал областния прокурор?

— Изглежда доста хора споделят това мнение.

— А ти какво мислиш?

Хвърлих му един изпълнен с болка поглед и облякох шортите си.

— Че за какво ми е да пречуквам областния прокурор?

Ухили ми се сякаш го бях посветил в цялата тайна.

— Днес имаше посетител. Една мумия.

— Да, знам. Подушвам го.

— Това беше Тъкър. Мръсен кучи син. Потанцувахте малко, така ли?

— Успях да изгоня само малкия дявол от него. Но защо ми изцеждаш тая хубава информация?

Той отново се захили.

— Ти ми даде петарка, а той не ми даде нищо. А и освен това ми виси на врата от сума ти време. Копелето се натиска да гуши процент от всяка моя сделка. Но няма да му стане играта. — добави той. — Всеки който му изкарва ангелите е мой авер.

— Здравей, авер. Какъв ти е рекетът? В тоя град изглежда всеки си има ракет, та какъв е твоят?

— Жени.

— Добре, изпрати ми две. Една червенокоса и една брюнетка.

— Окей, помниш какво ти казах. Каквото поискаш, имаш го. Умирам от радост като гледам как си обработил онова копеле Тъкър. Само да се появи още някой и веднага ще ти звънна. Има авариен изход и служебен асансьор долу във фоайето. Ще го оставя на твоя етаж, за да го използваш, ако ти се наложи.

Той отново нададе ухо към коридора и се стрелна в него. Вмъкнах се в леглото и притворих очи. Беше станало страшно късно,

но от шума на улицата човек можеше да заключи че е най-оживеното време на деня.

Бях се унесъл не повече от пет минути, когато вратата внезапно се отвори и лампите се запалиха.

На прага стояха две жени. Червенокоса и брюнетка.

— Джак ни изпрати. — обади се червенокосата.

Нададох силен стон.

— Много те моля, поздрави Джак от мен и му кажи да върви по дяволите.

— Но той каза...

— Само се помайтапих. Господи, как съм каталясал.

— Е, не чак толкова. — усмихна се брюнетката.

Тя се приближи и ми отметна завивката.

— Такъв го и предполагах. — съобщи тя на червенокосата.

Те се засмяха и излязоха, а аз се опитах да задрямам.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В осем и половина слязох долу във фоайето и събудих ченгето в креслото. Казах му:

— Излизам да хапна. Ще дойдеш ли с мен или ще ме изчакаш тук?

— Не се прави на умник, приятелче. — Той се измъкна от креслото и заситни зад мен.

Излязох на улицата и се огледах за някое подходящо място, където да закуся. След малко попаднах на такова и влязох. Ченгето седна на една маса близо до вратата и поръча кафе. Погълнах известно количество шунка с яйца и поръчах още една порция препечен хляб с кафе, като оставил един доллар на масата. Ченгето вдигна поглед, увери се, че не се каня да тръгвам скоро и си поръча още едно кафе.

Изчаках го да отмести погледа си от мен към вратата и направих първия си ход. Станах и притих до вратата на кухнята, отворих я рязко и се скрих зад нея. Главният готвач ме изгледа студено.

— Желаете ли нещо?

— Исках само да ви кажа какъв чудесен готвач сте.

Той се ухили и аз се върнах обратно в залата.

Ченгето беше изчезнало.

Казах на келнера, че парите са на масата и излязох от ресторанта. На срещуположната страна на улицата имаше една дрогерия със щанд за закуски и яхнах последното столче. Половин минута по-късно ченгето дотича задъхано обратно по улицата, а зад него изскърцаха спирачките на полицейската кола. Спряха пред ресторанта и всички вкупом нахълтаха вътре.

Само след секунда изскочиха обратно, въртейки нагоре-надолу глави по улицата и разгорещено заспориха помежду си. И тогава Линдзи излезе от колата и ги изравни със земята.

Беше глупаво от негова страна да прибягва към такъв евтин трик. Дебелият копой представляваше само един декор, с който се надяваха да ми приспят вниманието и след като се отървях от него, трябваше да

се успокоя и да не забележа другия, когото бяха поставили зад сградата, и който щеше да ме прехване без всякаква трудност.

Тъкър беше проумял още на часа с какъв човек си има работа, но при Линдзи този процес изискваше време. Поръчах си още едно кафе и ги зачаках да се пръждосат.

Попитах продавача след като ми донесе кафето къде се намира обществената библиотека и той ми нарисува на гърба на едно меню как да стигна до нея. Платих му, пъхнах менюто в джоба и поех към библиотеката.

Тя представляваше едно ново триетажно здание в един квартал точно до главната улица. Беше построена на половин акър площ, със спортна площадка от едната страна и паркинг от другата. На стената вдясно от врата беше вградена бронзова плоча с надпис „Линкасълска Обществена Библиотека. Дарение от Бизнес-асоциацията на Линкасъл“. Рушветът беше действително капитален, платен за да бъде превърнат града в ничия земя според нечии планове. Оня юнак Серво действително си разбираше от работата.

Зад вратата на едно бюро седеше момиче на не повече от двадесет години и доста неуспешно се правеше, че не дъвче дъвка.

— Бих искал да погледна някои вестници. Къде мога да ги намеря? — запитах я аз.

— Нови ли са?

— Не. Отпреди шест или седем години са.

— О, те са в сутерена. — Тя посочи през рамото си към един вход с арка. — По стълбите отивате право там. Всичко е подредено по дати и ще ги намерите без проблеми. Ще ви помоля само да ги върнете после пак на местата им.

Обещах и ще го направя, благодарих и и тръгнах по стълбите.

Само след двайсет минути имах всичко, от което се нуждаех. Беше брой на Линкасъл Нюз отпреди шест години, два месеца и девет дни. Дебели черни заглавия гласяха: „Областен прокурор убит“. Изчетох внимателно целия брой и се запознах с всички факти. Беше застрелян в офиса му с револвер 38 калибрър откраднат една година по-рано от магазин за огнестрелно оръжие. От страна на полицията нямаше никакъв коментар върху събитието, освен намека че убиецът им е известен.

Останалото беше обзор на изминалата преди това година и аз се върнах там, откъдето изглежда беше тръгнала цялата история.

Началото беше сложено скоро след като големите градове в непосредствена близост до Линкасъл бяха гласували забрана на алкохола. Едно проучване посочващо че след това събитие цеховете за спиртни напитки в Линкасъл претърпяват истински бум и Линкасъл започва да се радва на нарастването на благосъстоянието съпроводящо този процес. Коренните жители били от този тип хора, които недолюбвали хората на закона, така че хазартът нямал никакви проблеми тук. Полицията имала известни проблеми с някои дребни нарушения на законите, дължащи се на негласния му статус на открит град, но след като всичко това не напускало рамките на малкия град, почнала да гледа през пръсти. Някой предложил да гласуват резолюция в общината за поставяне на хазарта извън закона, но мнозинството я отхвърлило без колебание, не желаейки да секват неочекваната манна небесна. Техният аргумент бил, че статуквото щяло да си остане същото, без да се променя, и след като ситуацията била под контрол, нямало за какво да се тревожат.

Беше изпипано наистина професионално. Самото съвършенство.

Статуквото останало, разбира се, но обърнато на сто и осемдесет градуса. Буквално за една нощ градът осъмнал осиян с игрални домове, каквито сигурно в Невада не били и сънували. Почтените жители на града били изненадани по бели гащи. След като половин дузина души се самоубили при съмнителни обстоятелства областният прокурор назначил специална комисия, която да разследва случаите.

Следващият вестник който хвърляше някаква светлина върху случилото се беше едно неделно вестниче. Някакъв амбициозен репортър беше разкопал компромат за някой си Лени Серво, който се бил установил в града преди една година. Едва отървал кожата си в Източните щати след обвинения в крупни престъпления. Изглежда е имал скътан за черни дни някой друг долар, защото процедурите по екстрадирането му потънали в съда. Станало очевидно, че джобът му изтънял съвсем след всички тия усилия, но Лени не бил от тия, които се предават лесно. Не минало много време и джобът му отново се издул и се захванал с недвижими имущества. По-късно станало ясно, че сградите ги бил подbral на най-стратегическите за хазарта места и оттам започнал стремителният му възход.

Робърт Миноу го изправял два пъти пред съда, без да успее да установи произхода на парите му, и в продължение на два месеца имало затишие. И тогава областният прокурор пуснал в ход всички средства с които разполагал и на една вечеря в общината по случай новата година хвърлил бомбата, че Линкасъл бил в ръцете на организирана група престъпници, които били затегнали примката около врата на всеки гражданин, като му изправвали джобовете. Разполагал със сигурни доказателства за причастността на определени хора към серията от убийства и обещал да извади на бял свят един от най-разтърсващите скандали на неговото време.

Но не успял да осъществи обещанието си, защото седмица по-късно бил мъртъв.

И ето тук на сцената се появяващо Джон Макбрайд.

Сиреч аз.

По молба на държавния финансов ревизор екипът на областния прокурор започнал разследване на финансовото състояние на националната банка в Линкасъл. Проверката на счетоводните документи открила че някой бил задигнал от банката по доста елегантен начин двеста bona. Оказалось се, че работата била свършена от някой си Джон Макбрайд, банков чиновник, който в момента бил в отпуск. Разбира се, самият факт че това се разбрало, говорело че не я бил изпипал до края. Областният прокурор издал заповед за арестуването му.

В тоя период някой видял сметката на Миноу. Бил открит мъртъв в офиса му в десет часа вечерта от чистачката. Пистолетът се валял на пода, а трупът бил зад бюрото, и който и да го убил е могъл спокойно да се измъкне без да го види някой. Лекарят извършил аутопсията дал заключение че смъртта е настъпила един час преди да бъде открит трупа. Един по-късен полицейски доклад потвърдил, че никой не е видял убиеца нито да влеза, нито да излеза. В продължение на една седмица полицията правела смътни намеци, и след това капитан Линдзи се ангажирал с твърдението че убиецът бил Джон Макбрайд, а мотивът му — отмъщение, и че преди да изтече месецът той щял да бъде изправен пред съда.

Месецът сигурно се е сторил дълъг на Линдзи.

Имаше и същински словесни бисери. Според един такъв възходящата звезда на Робърт Миноу била угасена малко преди да

заблести с пълна сила от един мръсен банков крадец. Разлистих дори и някои от вестниците от други щати.

Сгънах ги внимателно и ги върнах обратно по местата им на стелажите. Стоях пред тях и ги гледах. Вътре в себе си изпитвах неясно и тревожно чувство, едно чегъртащо съмнение дали не бях допуснал грешка, защото ако бях допуснал такава, щях да платя страшна цена за това. Циментът под краката ми изведнъж стана студен и пронизващ.

Но това не беше циментът. Това бях аз. Това беше онова дяволско съмнение, нашепвало ми толкова отдавна че нещата може да са се развили точно по този начин и героичният ми поход за златното руно се оказваше абсолютно идиотска постъпка.

Усетих как потта залива очите ми и се устремява по бузите ми. Страшен бяс ме обзе загдето ми минаваха такива мисли през главата и заудрях с всичка сила металните шкафове така, че помещението закънтя оглушително от ударите ми, докато кожата на юмруките ми не се превърна в кървава каша.

Седнах малко да ми мине гневът и след малко останаха само съмненията. Проклем всичко свързано с Линкасъл за което можех да се сетя. След като спрях да се псувам издърпах отново два вестника и ги отворих на рубриката за специални теми където две колонки са водеха от някой си Альн Логан. Запечатах името в паметта си и натъпках обратно вестниците.

Робърт Миноу беше единственият човек, който не си беше позволил да ме осъди преди да мине процеса. Всички останали ме бяха разпънали накръст *in absentium*^[1]. Качих се горе и излязох отвън, където запуших на стълбите, унесен в мислите си. Толкова дълбоко се бях замислил, че дори и звукът пълок който се разнесе до мен, не можа да ме разсее, докато не видях че две хлапета се бяха втренчили в стената зад мен. Завъртях се да видя обекта на любопитството им, видях го и се хвърлих по очи върху стълбите миг преди да се разнесе следващото пълок.

На стената точно зад мястото където беше стоял гърба ми, беше цъфнало парче изкъртена мазилка с размерите на четвърт долар, обилно примесено с разплескано олово. Ако бях останал на мястото си, щеше да ме прониже точно през корема.

Ако хукнеш, хлапетата сигурно щяха да ме последват и аз се втурнах като луд. Завих зад гърба на зданието, изблъсках вратата на оградата и се затичах по прохода, който водеше към улицата.

Започващият големият майтап. Юнаци, които ги биваше повече от ченгетата в проследяването на даден човек. Юнаци със снайперистки пушки със заглушители, които не даваха пет пари че в непосредствена близост до жертвата им играеха деца. Това окончателно разсея съмненията ми.

Заобиколих колкото може по-бързо квартала и се добрах до един ъгъл, от където се виждаше библиотеката. Срещу положната на библиотеката страна на улицата беше заета от частни домове, за които бях сигурен че не беше стреляно от там. Нямаше да пропуснат от толкова близко разстояние.

Но зад частните къщи се издигаха жилищни блокове в колона с чудесни плоски покриви, които предлагаха идеални условия за един стрелец. Нямаше никакъв смисъл да хукна да го търся. Беше имал достатъчно време да разглоби оръжието и да го пъхне в съвсем невинна пазарска чанта.

Воден от чисто любопитство пресякох улицата и се запътих към блоковете. Спрях се на първия. Беше пететажна сграда като всички останали и с автоматичен асансьор. Използух то до последния етаж, излязох от него, и се качих по тясната стълба на покрива. Колко лесно било.

Някакъв мъж се мъчеше да прикрепи телевизионната си антена към комина и ме поздрави с кимване на глава.

— Да се е навъртал някой наоколо преди няколко минути?

Пусна ключа и се изправи, като протегна с наслада краката си.

— Хм, не съм много сигурен, стори ми се че преди малко чух някаква врата да се затваря по-надолу.

Благодарих му. Той се върна към антената, а аз прекрачих преградата която делеше двете съседни сгради.

Библиотеката на практика се виждаше от всеки покрив, но стълбите на входа можеха да се обстрелят само от два.

Беше използвал първия от тях.

Не беше прост. Не оставяше никакви следи след себе си. Нямаше нито празни гилзи, нито драскотини по парапета, където някой безгрижен стрелец би подпрял оръжието си, нито никакви изхлузили

се от джобовете дреболии, когато стреляш от легнало положение, абсолютно нищо. Бях готов даже да се обзаложа че копелето се беше отървало даже от дрехите си, за да избегне и най-малкия риск от евентуални следи по тях.

Беше хитро копеле наистина, но не чак дотам, че да се сети да заличи следите, които бяха оставили лактите и подметките му. В чакъла се бяха образували четири малки, но съвсем отчетливи ямички, и когато се опитах да ги покрия с тялото си, лактите ми се оказаха цели осем инча напред.

Юнакът беше въздребен. Някъде около пет фута и шест инча. И щеше да се смали още повече когато ми паднеше в ръцете.

Възползвах се от същия вход, който и той беше използвал, и не срещнах жива душа по пътя си. Стигнах до ъгъла и после до главната улица, без да получа куршум в гърба.

Часът беше станал десет и десет и оползотворих следващите тридесет минути в покупка на ново сако. Магазинът за огнестрелно оръжие беше редом с конфекцията. Витрината му беше отрупана с пистолети от всякакъв калибър и вид и аз бях готов да се обзаведа на часа с един такъв, ако не беше предупреждението на витрината, че трябва да имаш разрешително за носене на оръжие.

Ако искаш да застреляш някого, трябва да имаш разрешително.

Две врати по-надолу имаше будка за пури с телефонен автомат на стената. Старицата зад щанда ми развали един доллар на монети и аз намерих телефонния номер на Линкасъл Нюз в телефонния указател.

Оттатък ме поздравиха и поисках да говоря с Алън Логан. Последва бърза серия от изщраквания и чух гласа му.

— Логан на телефона.

— Заест ли си много в момента? — запитах го аз.

— Кой се обажда?

— Не е толкова интересно. Искам да говоря с теб.

— Какво си научил, приятелю?

— Нещо, от което ще направиш хубава статия. Опит за убийство. Повече не му и трябваше.

— Не съм заест. Защо?

— Подбери някое хубаво местенце, където можем да се срещнем.

Да няма хора, нали разбираш?

— Имаш предвид ченгета, нали?

— Включително и тях.

— Има един бар на брега на реката. — каза той. — Казва се Скиото Трейл и всеки момент трябва да отвори. Собственикът ми е приятел и можем да си поговорим спокойно в задната стая.

— Окей. След половин час става ли?

— Добре.

Окачих слушалката и се спрях пред щанда. Старицата ми обясни къде беше крайбрежната улица, но аз нямах намерение да бия три мили път пеша до там. Повиках по телефона такси и докато го чаках изпих една газирана вода.

Шофьорът ме запита:

— Накъде?

— Знаеш ли Скиото Трейл но крайбрежната улица?

— Разбира се, но те още не са отворили.

— Нищо, ще почакам докато отворят.

Шофьорът повдигна рамене и се включи в движението.

Скиото Трейл беше голяма бяла къща започната живота си като частен дом, до момента в който реката си беше проправила път до задния двор на къщата, после бързо се беше преквалифицирала в цех за спиртни напитки, чийто собственик си беше сковал кейче към задния вход, на което приемаше яхтите на речния клуб. Паркингът беше празен, като се изключеше хлапето върху баржата за бензин, която се полюшваше около котвената си верига. Цялата местност беше пуста.

Платих на таксито и обратния път и заобиколих сградата откъм верандата. Един нов шевролет беше опрял муцуна до бутика на гърба на зданието, така че в края на краищата мястото не беше толкова запустяло, колкото изглеждаше на пръв поглед. Почуках няколко пъти на вратата, чух да приближават тежки стъпки зад нея и един висок и мършав момък със счупен нос застана на прага и каза:

— Да?

— Логан тук ли е?

— Да. Ти ли си тоя, дето те чака?

— Да.

— Влизай. Отзад е.

Затръшна вратата и ми посочи към един вход в дъното на бара, като продължи да бърше пода. Зад вратата имаше коридор който ме

отведе до тясна зала с врати за тоалетните и оттам в една квадратна стая с подиум за оркестъра и дансинг. Масите бяха пръснати съвсем либерално, а за хората, които желаеха уединение, заведението предлагаше сепарета със завеси на входовете.

Точно там намерих Логан.

Изобщо нямаше вид на репортър. Едното му ухо имаше вид на карфиол, носът му беше сплескан, а над очите му минаваше широк белег. Беше привел глава над вестник и решаваше кръстословица, а раменете му всеки момент щяха да пръснат сакото му.

Пъхнах ръцете си в джобовете и го приближих покрай стената, без да ме чуе, като заградих входа на сепарето. Не исках да поемам и най-малкия риск. Можеше да се окаже, че е боксьор, но в такъв случай не можеше да нанесе удар от седнало положение.

— Логан?

Лицето му се набръчка по ръбовете в първия момент и после изненадата изглади чертите му, после отново се сбърчи цялото и зъбите му се оголиха, къси и квадратни, под устните му които се бяха превърнали в тънка червена черта.

— Проклет да съм! Трижди да съм проклет!

— Може би. Имаш ли шофьорска книжка или нещо друго за самоличност?

В първия момент не можа да схване какво му говоря. Присви очите си концентриран върху думите ми и после хвърли портфейла върху масата. Отвори се на вложката със шофьорската му книжка и членската му карта от журналистическата гилдия.

Седнах.

Беше следващият омагьосан от лицето ми. И за секунда не можеше да отдели очите си от моите. Гледаше ме втренчено докато започна да му се връща речта.

— Джони Макбрайд! Проклет да съм!

— Започващ да се повтаряш.

— Не можах да повярвам, като го чух. Помислих, че Линдзи е превъртял. Уверих се едва когато разбрах какво се е случило в централното управление.

Пръстите му се бяха вкопчили в ръба на масата, сякаш искаше да откърти парче от нея.

— Не знам защо, но никой не се радва на срещата си с мен. — казах аз.

Устните му пак се дръпнаха и отново видях зъбите му.

— Никой няма да се зарадва.

Аз също можех да правя физиономии и му го доказах.

— Някой се опита да ме пречука преди малко. Точно пред входа на библиотеката.

— Това ли искаше да ми разкажеш?

Вдигнах рамене.

— Това беше само трик за да те примамя тук. Първо ти ще ми разкажеш нещо, и ако ми хареса, после аз.

По реакцията му човек можеше да си помисли че съм му стоварил един между превърналите се на цепки очи.

— Кучи син! Как са пропуснали! — задъха се той.

— И ти май не ме харесваш, нали! — ухилих му се аз.

— Съвсем прав си.

— Описал си ме в доста добри краски във вестника за човек който не ме харесва. Всички други ме разпънаха на кръст.

— Дяволски добре знаеш защо постъпих така. Следващият път ще те разнища.

— Успокой се и мълкни. — казах аз. — Започва вече да ми писва от всичките простотии с които ми пълнят главата откакто се върнах. Никой не може да ме разнизи, камо ли ти. И Тъкър и Линдзи се опитаха, но без особен успех.

Логан започна да се усмихва с разпусната и гадна усмивка и седна. Ръцете му вече не стискаха ръба на масата. Беше ги поставил върху масата и всичко в очите му говореше че е готов да ме намери на секундата щом му падне удобен случай.

Казах му:

— Разкажи ми за мен, Логан. Все едно че не ме познаваш, и разказваш всичко, което знаеш за мен, на трето лице. Разкажи ми за работата в банката и за това как беше убит Боб Миноу.

— А ти какво ще ми разкажеш в замяна на това, Джони?

— Нещо, което дори и не си сънувал.

Той понечи да каже нещо, но спря. Огледа ме преценяващо и поклати леко глава.

— Това започва още отпреди да те познавам, много преди това. Чувал съм някои неща за теб, но това бие всичко.

— Не ми спестявай нищо, давай.

Ръката му посегна разсейно за цигара и я набуши в устата му.

— Добре. Ти си Джони Макбрайд. Роден си в Линкасъл, ходил си тук на училище и си започнал работа в банката след две години в колеж. Взели са те в армията, преживял си сума нещо и се връщаш у дома герой. Най-малкото поне медалите ти показват това.

В тоя момент вдигнах ръка.

— Какво трябва да означава това?

— Не се прави на пън. Ти си единственият, който знае отговора на този въпрос. Може да си се прославил зад океана. Ако си бил, тогава се е случило нещо, което коренно те е променило. И така, връщаш се в къщи и тръгваш на работа в банката. — Пръстите му се свиха около цигарата и я прегънаха. — И си намираш момиче. Няма никакво значение чия е била. Ти си големият герой от войната и тя се лепва за теб.

— Коя е тя?

Очите на Логан бяха бледи и воднисто сини. Наблюдаваха ме без да трепнат; очи изпълнени с отрова, която и за миг не беше загубила своята смъртоносност.

— Вера Уест. Прекрасно и вълшебно момиче с коси с цвят на пресен мед. Момиче, за което животно като теб дори няма право да мечтае.

Изсмях се с най-дебелашкия смях, на който бях способен.

— Дръпнал съм ти я от ръцете, нали?

— Проклет да си! — Вече беше почти готов, а аз не помръдвах. Зъбите му изскърцаха в страшното усилие да се овладее и той просъска следващите думи. — Да, Вера тръгна с теб. Тя загуби ума си и позволи да и разруши съдбата. Толкова беше влюбена в теб, че дори и след като я използува и захвърли като мръсен парцал, продължаваше да те обича. Ето затова те пощадих. Не исках да и докарвам още мъка!

— И така, бил съм лошо момче. Нещо друго?

— Ти ще бъдеш мъртво момче, Джони.

— Нещо друго? Как съм я използвал?

Той с огромно усилие се притисна към пейката.

— Знаеш ли, проумях го още преди да загреят ченгетата. Тъй като Вера беше секретарка на Гардинър, тя имаше достъп до много поверителна информация, до която ти като обикновен банков служител не можеше да се добереш. Справил си се превъзходно като си я накарал да ти даде ония книги без да възбудиш любопитството и. И си обработил чудесно сметките. Само дето твоите сметки излезли малко криви, защото докато си в отпуска и пристига държавният финансов ревизор. Спипали те по бели гащи, нали? Документите отишли в Миноу и той издал заповед за издирването ти, само дето не успя да те открие, защото ти го изпревари. Ти беше толкова пъргав, че успя да му теглиш куршума.

— А Вера? — запитах го аз.

— Това е нещо, което искам ти да ми го кажеш, Джони. Аз искам да знам защо момиче като Вера плю върху себе си и се повлече накрая с това чудовище Лени Серво. Искам да знам защо накрая се превърна в една красива пияна негодница, която можеше да накара Серво да изглежда добре дори и когато беше паднала на дъното.

— Къде е сега тя, Логан?

— Бих искал да знам. Изчезна преди три години. — Устата му се изкриви жестоко. — Това и го направи ти, мръсно вонящо страхливо копеле. Нашият велик герой, Джони Макбрайд.

Ръцете му се устремиха към мен над масата. Бавно. Лявата му ръка по-напред от дясната, така че да не мога да избягам преди да ме е сграбчил.

— Джони Макбрайд е мъртъв. — казах аз.

Ръцете му замряха, сякаш спрени от невидима стена. Погледна ме сякаш бях луд или нещо подобно, като се мъчеше да не ми повярва, но нямаше друг начин, защото аз си седях спокоен пред него и пушех безметежно, без да ме е грижа че един бивш боксьор иска да ми свети маслото. Едва дочух шепота му:

— Какво?

— Макбрайд е мъртъв. Падна от скелето на един мост в реката и успяха да намерят само няколко парчета с мясо с късове парцали от него. Беше надробен сред бързеите и аз лично погребах това което беше останало от него преди не повече от две седмици.

Не можеш да разказваш на някой за смъртта на човек, който седи срещу него, пуши и разговаря. Не можеш да го убедиш с едно

изречение или две. Не, първо трябва да бъде потопено дълбоко, да се помете от въртопа, и после да изплava на дребни парченца, които нямат никакъв смисъл, и да се оформи на лицето ти като тебеширена маска, бяла и напрегната малко повече от нужното.

Краката на Логан се отпуснаха и той се размърда на ръба на пейката.

— Лъжеш!

— Има официален документ за смъртта му, и ако искаш, можеш да провериш.

Никой не можеше да произнесе подобни думи и да не му повярват. Знаехме го и двамата и въпреки това лицето му запази циничното си изражение, когато произнесе:

— Кой си ти тогава, по дяволите?

— Това, — казах му аз, — е нещо което бих искал да узная и аз.

— Ти си луд! Луд за връзване!

— Точно обратното, Логан, нормален съм повече и от нормалните хора. Възможно е да изглежда налудничаво, но такава е истината, и както ти казах ще ти струва само един телефонен разговор да се увериш сам в това. В Колорадо има една компания на име Дейвитсън Констракшън. Строят мостове и копаят нефтени кладенци. Обади се по телефона и питай някой от началството.

Ръката му покри лицето, така че виждах само очите му.

— Продължавай.

— Вярваш ли в съвпаденията?

— Понякога.

— Точно това се случи с мен. Случайност, която няма да се повтори и след хиляда години. Ще ти разкажа за мен и Джони за времето от което имам спомени, а това са само две години. Когато ти казах, че не знам кой съм, това беше вярно, но не беше цялата истина. Знам кой съм, и това е всичко. Знам че се казвам Джордж Уилсън защото бях с тази самоличност по време на нещастния случай, но нямах нито адрес нито биография, нито можех по някакъв начин да разбера кой съм и откъде съм дошъл. Не знам дали имам досие в полицията или съм служил в армията, защото нямам папиларни линии на пръстите. Виждаш ли?

Обърнах длани си към него и той кимна навъсено.

— Чух за това.

— Това е само част от историята, Логан. Спомням си някакви си дванайсет часа преди да се случи нещастietо, и това е всичко.

— Да ги чуя.

Извадих цигара и я запалих.

— Преди две години компанията Дейвитсън изпрати автобус да набере малко нови строителни работници. Петнадесет человека се записаха, хвърлиха багажа си върху автобуса и направиха един последен рейд в града. Същата вечер в единайсет автобусът отпътува за лагера с петнайсет пияни до козирката мъже.

При спускане надолу по един стръмен участък автобусът излезе от пътя, бълсна се челно в една скала и накрая избухна на дъното на една клисура. Спомням си как нещо ме бълсна в главата и полетях във въздуха.

Трябва да съм лежал в безсъзнание не повече от три-четири минути. Като се съвзех, видях че автобусът гори здраво и във въздуха се носеше аромата на човешко печено. Не беше особено приятно. Някой пищеше та се късаше и видях един момък затиснат от бронята и как пламъците пълзят към него. Успях да допълзя до него и да повдигна желязото което го притискаше към земята. Така загубих папиларните си линии. Шибаният метал беше нажежен до червено.

Успяхме да изпълзим на петнайсет метра, когато избухнаха резервоарите. Буквално ни закопа в земята и наоколо заваляха парчета от автобуса. Отново загубих съзнание, само че вторият път дойдох на себе си на тъмно.

Другото момче беше намерило някакъв поток и ме беше потопило в него. Ръцете ми изглеждаха като сурво месо и първото нещо, което ме бълсна в главата, беше когато установих че съм си загубил паметта. Толкова се развълнувах, че отново изгубих съзнание. Два дни по-късно се съвзех в болницата на компанията. Момчето успяло да спре минаваща кола и повикали помощ.

И тук вече идва смешното. Когато се съвзех в болницата, помислих че полуудявам. Лежах на леглото и виждах себе си. Шибано, нали? Трябваше да си свидетел как се почувствувах аз. Наложи се един доктор, две сестри и самият Чарли Дейвитсън да ме убеждават, че съм нормален. Момъкът на съседното легло беше абсолютното ми копие, и ако се бяхме родили близнаци, едва ли щяхме да си приличаме повече.

О, ако имаше полудели, то това можеха да бъдат само докторите. От възбуда. Поради два наистина изключителни случая: първо, че аз действително бях получил амнезия, и второ поради изумителната ни прилика. Другият се казваше Джони Макбрайд. Моето име беше изписано от вътрешната страна на ризата ми, и това беше всичко. Багажът ми беше изгорял напълно в пожара. Цялата фирмена документация и личните документи бяха изгорели също. Някои от чантите бяха изхвърчали надалеч и това ги беше спасило. Тук Джони имаше по-голям късмет от моя.

Но така или иначе, от тоя момент станахме неразделни. Всичко вършехме заедно. Правехме поразии за десет души и ни кръстиха „Дяволските близнаци“.

Поех дълбоко от дима и го задържах в гърлото. Десетки пъти си го бях преразказал на ум, но когато дойде да го изразя на глас, думите идваха трудно.

— Преди няколко дни работехме на един мост. Подхлъзнах се и увиснах на осигурителното въже. Висях на петдесет фути от земята. Вятърът беше много силен и блъскаше въжето над мен в една греда, която го стържеше, и то бързо. Не ми оставаше много време и ситуацията изглеждаше безнадеждна, но Джони се спусна по собственото си въже, за да ме завърже за себе си. Миг преди да го закопче въжето му се скъса и той политна надолу. Мен успяха да ме издърпат.

Два дни търсех останките му, за да ги погреба. Доколкото знаех от него, той нямаше семейство. Взех личните му вещи и ги разгледах. Разбираш ли, Джони никога не говореше за себе си. Разбрах защо. Намерих писмо, което беше започнал да беше, но не успя да довърши. Беше го пъхнал сред някакви стари боклуци и очевидно го беше забравил, но от него разбрах какво беше преживял.

Помня го дума по дума. Искаш ли да го чуеш?

Едва улових кимването му.

— „Изхвърлиха ме от Линкасъл преди пет години. Отнеха ми парите, отнеха ми честта, отнеха ми момичето. Отнеха ми всичко, което имах и тя се смееше докато го вършиха. Смееше ми се защото беше част от цялата мръсотия, а аз я обичах. Тя се смееше и тогава, когато тръгна с него, докато онова садистично копеле, което работи за

него, се опита да ме убие с нож. И аз побягнах. Бягах, бягах, и никога няма да спра да бягам, докато...“ и така завършва писмото.

— Не чух никакви имена. — каза Логан.

— Точно така. Нямаше никакви имена. Не са ми необходими. Ще ги намеря и без да им знам имената и знаеш ли какво ще се случи тогава?

Зачака ме да му кажа. Оставил го малко да погадае. Хилех се като някакъв откачалник, докато той се мъчеше да отгатне и накрая успя.

— Защо правиш всичко това? — запита ме той.

— Защо? Защото Джони беше най-добрият ми приятел, който някога съм имал. Той беше толкова добър, че загина докато се опитваше да ме спаси и се кълна в бога, че ще върна всичко онова което са му отнели. Чуваш ли ме?

— Това е голяма приказка. Много неща ги вземаш на доверие. Без изобщо да си бил в течение на нещата, си категоричен че той не е виновен.

Изправих се и пъхнах цигарите в джоба си. Той беше точно зад мен.

— Две години са предостатъчни, за да опознаеш един мъж що за човек е. Когато си с него двайсет и четири часа в деннонощието, ядеш, спиш и се биеш рамо до рамо с тоя човек, ти е пределно ясно на какво е способен и на какво не. Джони не е убил никого.

Бяхме стигнали средата на дансинга когато Логан ме потупа по рамото да спра. Имаше нещо заканително в лицето му и стойката му. Полюшващ се на петите си, а ръцете се олюляваха покрай тялото му, също като някой боксьор.

— Историята е много интересна, Джони, но аз си имам начин да проверя доколко е истинска.

— Казах ти как можеш да разбереш това.

Устните му отново оголиха зъбите.

— Имам по-сигурен начин да разбера дали си Джони Макбрайд или не.

Десният му юмрук беше толкова бърз, че едва сварих да се гмурна под него, но въпреки това получих усещането че някой ми отпра горната част на черепа. Намерих го с отворена длан по врата, а юмрука на другата ръка забих с всичка сила в корема му, като

едновременно с това бълснах тялото му в стената. Още веднъж го изблъсках в червата и той се сгъна на две върху рамото ми, сграбчих го с двете си ръце и го запратих на пода.

Остана да лежи на пода с поглед изцъклен към тавана, като се силеше да спре със стиснати зъби обратния път на вечерята си. Изброих му десет секунди, но той не се помръдна. Трябва да беше откачен, ако си мислеше че щях да спра дотук. Прекрачих до него и миг преди зъбите му да полетят в гърлото му той изви главата си и ми се ухили.

Точно така, ухили ми се. Все едно се късаше от смях. Устата му беше в кръв и въпреки това още малко оставаше да си я разчекне чак до ушите.

— Всичко е наред, Уилсън. — каза той.

Подадох му ръка да стане, като не го пуснах докато не се уверих че може да се държи на краката си.

— Това беше лудост. Защо го направи?

— Ти. — Той отново се ухили. — Истинският Макбрайд не е способен на такова нещо. Джони беше бъзливец какъвто не си виждал. Духваше моментално само да се загрееше малко обстановката. Всичко е наред, Уилсън.

— Макбрайд. Джони Макбрайд, няма да забравиш, нали?

— Разбрано, Джони.

— И не си мисли че съм бъзливец, Логан.

— Аз не, но познавам някои други които могат да си го мислят.

— Остави ги да се изненадат приятно.

— Да-а, — каза Логан. Лицето му за секунда придоби озадачен вид и после пак се ухили.

[1] Задочно, в отсъствие (лат.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Наложи ми се подкрепям Логан до шевролета му и после да пъхам цигари в устата му една след друга докато стане в състояние да кормува. Непрекъснато тръскаше глава в опит да я проясни. Ръкавите му се бяха поразпрали от търкалянето по пода, но нямаше намерение да ми иска обезщетение.

След като запали двигателя ме запита:

— Къде си се научил да се биеш така?

— Сигурно такава ми е била работата, предполагам.

— Идвало ли ти е наум че може да си бил боксьор?

Набързих чело в размисъл, после поклатих глава:

— Дори и да съм бил, не мога да си спомня.

— Не си любител в тоя спорт, момчето ми. Ще се поразровя малко да видим какво ще открия. Може пък и да си бил известна личност.

— Давай, авер. Аз се опитах, но без особен успех.

— Възможно е да не ти хареса това, което открия.

Хвърлих цигарата през прозореца и видях как изсъска във водата.

— Може би няма да ми хареса, но по-добре така, отколкото никак. — казах му накрая аз. — Понякога ме спохождат мисли от които кожата ми настръхва. Мога да правя неща, за които дори и не съм сънувал че съм способен... но които ръцете ми ги извършват без никакво усилие. Познавам пистолета като ножа и вилицата и знам как да убия човек без да ми мигне окото. Един ден открих че за мен няма разлика дали отключвам с ключ или парче тел. Никой никога не ме е учил как да си служа с нитроглицерин или газокислороден резач. Момчетата се шегуваха с мен... казваха че съм само за майстор по фойерверките.

Отначало наистина беше голям майтап, само че по-късно смеховете секнаха. Намерих един изхвърлен бракуван сейф на едно бунище и се опитах да го отворя. Знаеш ли колко време ми отне? Четири минути докато обработя шайбата. Момчетата ме завариха

тъкмо като се занимавах и аз им показвах как един напръстник нитроглицерин е достатъчен за да се отвори сейфа. Вратата си изскочи сама от пантите.

Погледнах Логан и се ухилих:

— Огледай нещата от този ъгъл. Може да ме търсят някъде за обир на банка.

— Ами ако наистина те търсят?

Обърнах ръцете си с дланите към него.

Той повдигна рамене.

— Линдзи твърди, че има начин да се снемат отпечатъци даже и в такъв случай.

— Окей, нека го направят. Няма да имам нищо против.

— Май не ти пука?

— А защо не? Мислиш че не съм се опитвал да разбера кой съм аз ли? По дяволите, човече, изтърках праговете на армията, военноморските сили, морската пехота и бюрото на ветераните. Нищо не излезе. Половин дузина доктори и експерти си вадиха очите над пръстите ми с месеци да могат да извлекат и най-слабата следа от отпечатък. Не стигнаха до никъде.

Логан кимна с ясно изписано предупреждение на лицето му.

— Ще направя каквото мога. Открия ли нещо, веднага ще те известя.

— Преди или след като го покажеш на Линдзи?

— Зависи от това, какво ще е то. — каза ми той.

Направи завой и насочи колата към магистралата. Движението беше слабо и в двете посоки и ние карахме без да бързаме. Усещах го че търси подходящите думи и след малко ги намери.

— Какво ще правиш сега?

— Ще намеря тази Вера за която ти ми разказа.

Лицето му отново се стегна.

— Защо ти е?

— Защото тя е ключът към цялата загадка, ето защо. Нали ти продиктувах текста на онова писмо на Джони? Отнели са му всичко, и тя се е смеела през цялото това време, защото е била част от сценария.

— По дяволите! — Ръцете му бълснаха кормилото със сила способна да го строши. — Недей стоварва всичко на нейния гръб! Не можеш да си толкова сигурен!

— Още ли я обичаш?

— Не. — Той ми хвърли един бърз поглед и лицето му се покри в бръчки. — Но я обичах и може би тъкмо в това е разликата.

— Добре я познаваше?

— Достатъчно добре и достатъчно дълго за да съм сигурен че не е мръсница.

— Логан, — казах аз, — от тия няколко години, от които въобще имам спомени, съм си извлякъл заключението, че никой мъж не може да каже че познава една жена и това важи с двойна сила в случаите когато той е влюбен в нея.

Подадох му цигара и му поднесох огънче.

— В редакцията ти няма ли да се намерят никакви снимки от полицията?

Той ме изгледа над пламъчето.

— Имаме няколко. Защо?

— Може да има някоя от стаята където е бил убит Миноу.

— Може.

— Да отидем да видим, а?

Той ме изгледа отново без да каже нито дума, опъна за последно цигарата си и превключи на по-висока скорост.

Стигнахме до сградата на вестника и аз изчаках долу. Десет минути по-късно той се върна с кафява папка в ръка, бръкна в нея и ми връчи четири увеличени копия.

На първата се виждаше мъртвия Миноу, проснат с лице напред върху бюрото си, покривката подгизнала от кръвта, която се беше стекла от лицето му. Навсякъде около него имаше купища документи върху които е работил. В едната ръка стискаше молив счупен на две, когато в последната си конвулсия го беше забил в бюрото. По пода се беше разпиляла купчина писма очевидно пак от предсмъртните му конвулсии.

Другите две показваха тялото в различен ракурс, като включваха едно отворено чекмедже от бюрото на Миноу, палтото му и шапка върху закачалката, рафт с книги, очевидно юридическите му справочници и една лавица за чадъра му. На последната снимка се виждаше пистолетът на пода.

Въртях ги и така и иначе, и пак се взирах в тях. Всички детайли изпъкваха особено добре и много от документите върху бюрото му

можеха да се разчетат. Повечето представляваха части от указания, едно копие от обвинителен акт и останалото бяха всевъзможни юридически документи. Някои от разпръснатите писма бяха със щемпелувани марки, но имаше и изходящи. Един или два плика имаха надпис указващ съдържанието им и нищо повече.

Когато привърших с тях ги напъхах обратно в папката.

— Е, какво разбра сега от всичко това?

— Чудесен пистолет. — казах аз.

— И полицията е на твоето мнение. Пълен, само един куршум е изстрелян. — Устата му се стегна. — Целият е в твоите отпечатъци.

— Не са моите.

— Вярно. Неговите. Така или иначе, проверката беше много бърза. Компанията, която банката използваше за охрана, разполагаше с отпечатъците му тук в глада. Направиха и допълнителна проверка с армейските архиви в Уошингтън.

Усетих как някаква неясна тревога сбръчква лицето ми. Нещо изобщо не беше както следваше да бъде. Измъкнах отново снимките, огледах ги внимателно и ги напъхах с отвращение обратно в папката. Запитах го:

— Ако някой му хрумне да се вмъкне в сградата?

— Не е трудно да се насили някой прозорец. Но изобщо не се е налагало. Имало е два отворени. Единият е бил в залата на гърба на съда, от която се влиза направо в кабинета на Миноу.

— Разбирам. — Подадох му обратно папката и захапах цигарата си. Нещо ме тревожеше извънредно много, но още не можех да го доловя отчетливо.

Запитах го разсеяно:

— С какво се е занимавал Миноу през онази нощ?

— Той се занимаваше само с едно нещо. Търсеше доказателства, които да уличат Серво в съпричастност в престъпления и по този начин да спаси града от мръсотията.

— Серво ли е двигателят на всичко?

— Такива като него има много, но той е единственият който има ум в главата. Не, не това е думата. Той е най-наглият и най-безмилостният. Развил е някаква форма на цивилизирано варварство, може би това е най-точната му характеристика. Притежава всичко и

всеки. По дяволите, само ти можеш да му се опълчиш, никой в градската управа не смее и дума да продума срещу него.

— Вълшебна ситуация.

— За Серво. Все някой ден нещата ще се променят.

Казах му:

— Е, благодаря ти за помощта. Добре че случих на човек като теб.

Очите му се присвиха зад белязаните клепачи.

— Няма защо. Ще чакам да ми разкажеш голямата си история. А може и нещо повече.

— Вера?

— Да-а. В каквото и да се е превърнала, ще и простя всичко.

— Искаш да кажеш само да не е била убиецът или пък негов съучастник. — ухилих му се аз.

Той ме спомена с мръсна дума.

— Забравих да те питам за едно нещо. — казах аз. — Вера и Джони са работили заедно до като не изплувала аферата в банката. Колко време след случая е продължила да работи там?

— Съвсем малко. Двамата били излезли заедно в отпуск. И точно през това време ревизорите направили проверката и открили кражбата. Никога повече не я срещнах за да поговоря с нея на тая тема. Просто напусна банката и започна да се върти из игралните къщи в града. Вдигна голям шум около себе си, и точно тогава Серво попадна на нея. След това бяха неразделни до деня, в който тя просто изчезна.

— И никаква следа от нея оттогава?

— Никаква следа. — повтори глухо той.

— Трябва ми нейна снимка. Намира ли ти се?

Той пъхна ръката си в джоба и извади познатия ми вече портфейл.

— Имам една в джобчето с визитните картички. — каза ми той.

— Най-отдолу е.

Прерових ги и я открих на дъното. Беше парче твърд картон с размери два на три инча. Представляваше чудесна естествена блондинка, косата и струеше като пресен мед по раменете и страните и. Фотографът я беше хванал в кокетираща поза, но в нея нямаше нищо неестествено или пресилено. Устните и бяха пълни и меки, носът леко вирнат, готова всеки миг да избухне в смях. С очи, които

можеха да се смеят, и ако се наложи да станат по-твърди от диамант. Не бях сигурен кое от двете преобладава.

— Какво ще кажеш? — запита ме Логан.

— Чудесна е.

— Дори е нещо повече. Можеш да я задържиш, ако искаш.

— Благодаря ти. — Пъхнах я в джоба и му върнах портфейла.

— Още не си ми казал какви са плановете ти. — каза ми той.

Наблюдавах как прелитаха къщите край нас.

— Логан, Джони е духнал от града, защото са го замесили в нещо наистина голямо. Колкото двеста хиляди долара. Не мисля, че е взел даже и цент от тях.

— Мислиш, че са го натопили ли?

— Възможно е. Вера също е била замесена и ще имам отговора, след като я открия.

Светофарът пред нас светна червено и Логан намали. Колата спря и той ме изгледа заплашително.

— Почти съм сигурен, че не си Макбрайд, но когато започна да ми разказваш за необикновените си таланти, започнах да си мисля нещо.

Разбрах намека му.

— Искаш да кажеш дали не съм същия майстор и с цифрите ли?

— запитах го аз.

— Да.

— Приятел, единствените фигури, с които наистина ме бива, са ония с високите токове^[1]. Мога да броя единствено на пръстите си. Няма да ме вземат в никоя банка на работа.

— А оня Джони Макбрайд който си познавал?

Поклатих глава.

— Той беше математически гений. Водеше сметките на компанията.

Светна зелено и колата се стрелна напред. Бяхме стигнали края на града и Логан забави, като започна да ми показва някои от най-посещаваните места. Повечето от тях току-що отваряха вратите си и преди да минеше и час, щяха да са пращят по шевовете. По-голямата част от колите по паркингите не бяха с линкасълски номера, а най-малко половината от тях не бяха даже и от щата. Линкасъл се ползваше с широка репутация сред туристите.

Обърнах внимание на малките сини реклами знаци по повечето прозорци и го споменах на Логан.

— Само за членове на бизнес-асоциацията. — каза той. — От дружината на Серво.

— Какво ще стане, ако влезе човек, който не членува в нея?

— О, няма да те набият. Около една десета от местата са независими, но не правят кой знае какъв оборот. Ако ти се случи някаква неприятност и си член на асоциацията, на твоето разположение са най-добрите адвокати. А и освен това Серво има монопол върху алкохола в града, и ако не си негов човек, просто няма да получаваш това, което се пие най-много.

— А обществеността какво казва?

Логан изгрухтя мрачно.

— Някога имаше такова нещо. И трябваше да продължава да има, ако бяха успели да изхвърлят търговците от политиката и да се захватят те с управлението. Е, какво пък, по дяволите, не мога да ги обвинявам. В града има прекалено много пари, и ако се научиш да понасяш съответните хора, ще има и за теб.

— Не може да нямаш мнение за това което става в града. Какво е то?

Устните му оголиха отново венците.

— Писал съм за убийства, виждал съм да изнасилват деца по улиците, виждал съм как ченгетата извлечат трупове на млади момчета от коли, управлявани от пияници, живея управляван от закони, писани от неграмотни копелета, които обират каймака и подхвърлят трохите на онези, които гласуват за тях. Сега вече знаеш мнението ми.

— Кой управлява сега града?

— Лудите.

— Питам сериозно.

— Кой може да знае по дяволите?

— Дължен си да го знаеш, вестникар си.

— Да, трябва да знам маса неща. Слушай, авер, който и да дърпа конците на върха, го прави под най-доброто прикритие което е имал някой някога. Парите в този град са повече от колкото можеш да си представиш, но и един цент от тях не минава през счетоводните книги. Знаеш ли колко пъти сме викали федералните данъчни агенти и

момчетата от министерството на правосъдието да разкопаят тая
мръсотия и всички си тръгваха с празни ръце.

Много са се опитвали да докажат съпричастността на Серво, но
винаги е излизал сух от водата. Плаща си редовно данъците и не се
поддава на никакви провокации. Пробваха и с кмета и с градския съвет
и нищо. Абсолютно нищо. Не знам, не чух, не видях.

Той внезапно прекъсна и ме изгледа косо.

— Какво си замислил?

— Нищо особено.

Бяхме навлезли вече в центъра на града и намалявахме пред
поредния червен светофар.

— Остави ме на оня ъгъл, Логан.

Той отби до бордюра и спря. Излязох от колата и хлопнах
вратата.

— Ако останеш жив накрая, обади ми се в офиса.

— Окей.

— И да знаеш че ще разнищя цялата ти история.

— Не съм и очаквал друго.

— Къде мога да те открия?

Изсмях му се.

— Не можеш да ме откриеш, авер. Аз ще те потърся. Ако оживея,
разбира се.

Проследих го как се включи в движението, и после влязох в една
кръчма и си поръчах бира. Мястото носеше името Малката Бохемия и
беше белязано със синьо на прозореца. Играйните автомати скриваха
почти всички стени и работеха на високи обороти. Музикалният им
събрат вдигаше шум достатъчен да заглушава факта, че в тях се
вливаха далеч повече пари, отколкото извираха. Компания им правеха
рулетка и две играли маси в дъното. В центъра стърчеше ovalът на
бара от пластмаса и неръждаема стомана.

Бирата беше четвърт долар бутилката.

Някаква табела предупреждаваше че алкохол на лица под
осемнайсет години не се сервира, но ако можех да получа по долар от
всеки присъстващ под горната възраст, джобът ми щеше да увисне до
земята. Повечето от тях бяха дошли със съвсем определена цел и
отпиваха със скъпернически гълтки, като се оглеждаха с надеждата да
хванат някой левак да ги почерпи.

Изпих си бирата и се преместих в съседното заведение, което нямаше синия знак на прозорците си. Бирата тук беше десет цента, но въпреки това нямаше дори един клиент. Барманът хвърляше центове в нещо което изглежда го бяха взели от музея на игралните автомати. Видя ме и спря.

— Откъде го изровихте? — запитах го аз.

— Шефът го държеше в избата още от времето на забраната. Какво ще пиете?

— Бира. Защо няма никой?

— Вие май сте нов тук?

— Да.

— Аха. Идват по-късно. Като затворят навсякъде или като им свършат парите. Ние сме им последното пристанище.

— Трябва да докарате някой нов „бандит“.

— Кажете го на шефа ми. Той е от ония магарета със самостоятелно мислене, такъв е той.

— Не иска да играе по правилата на Серво, а?

— Останах с впечатление, че сте от скоро тук.

— В тоя град новините се разпространяват мълниеносно.

— Така е. Още една бира?

— Давай.

Постави я пред мен, извади една и за себе си и аз го запитах:

— Знаеш ли, че можеш да ми помогнеш. Търся едно момиче на име Вера Уест. Роднина ми е, разбиращ ли? Преди пет години беше загазила покрай някаква история в банката тук в града и после потъна някъде. По едно време се влачеше със Серво.

Барманът отпи от бирата си и направи няколко кръгчета с чашата по плота.

— Около Серво винаги има много жени.

— Тя е блондинка, с коси като пресен мед.

— Добре сложена?

Не можех да гарантирам, но жените обикновено умелят да компенсират евентуалното ощетяване от страна на природата, така че кимнах с уверен вид.

— Имаше преди време едно страхотно парче, което обираше точките. Беше блондинка.

— Спомняш ли си как се казваше?

Той продължи да прави кръгове с чашата.

— Слушай, приятел даже и да знаех, пак нямаше да ти кажа.

Имам жена и деца. Хайде да спрем дотук.

— Страхуваш се Серво да не ти се разсърди?

— Не съвсем... той е твърде голяма клечка, за да си цапа ръцете лично. Да не говорим повече.

— Разбира се, разбира се. — побързах да се съглася с него аз. — Но нали знаеш как е. Много искам да я намеря.

Той проговори повече на отворената врата, отколкото на мен.

— Момичетата на Серво обикновено свършват по бордите.

Пробвай в квартала с червените фенери.

Глътнах остатъка от бирата и му бутнах обратно рестото.

— Ще опитам. Благодаря ти за съвета.

Той прибра рестото с кимване и докато изляза, започна да захранва с него игралния автомат.

На улицата беше адски горещо. Небето беше оловно сиво и от изток се надигаха буреносни облаци. Това не изглеждаше да тревожи особено хората по улиците. При наличието на чудесните климатични инсталации, с които бяха оборудвани заведенията белязани със синьо по прозорците, лошото време не беше проблем. Изглежда това беше поредният монопол на Серво.

Разхождах се безгрижно по улиците, сякаш изобщо не бързах за някъде. Шлях се така повече от час като размишлявах кое беше онова което движеше града. Не беше трудно да се отгатне при наличието на полиция, която вадеше душите на местните жители за просрочен паркинг, докато някой с регистрационен номер от друг щат можеше да си отиде необезпокояван след извършено убийство. Много удобно.

Или като сладкарницата, където си купих вестник, и видях как един момък в крещящи спортни дрехи натъпка цяла купчина банкноти в едно куфарче и го връчи на друг момък, когото чакаха отвън в кола със запален двигател.

Или като момъкът със скъпия костюм, който се беше натрясал още от рано, и когото полицайтe въвеждаха много внимателно в колата със заръката от собственика на бара да му купят билет и да го качат на влака.

Или като ваксаджийчетата, които за половин долар превиваха гръбнак до скъсване над обувките ви, а много често даже и оставаха

без него.

О, Линкасъл действително беше голям град. Голям.

И в този момент видях Линдзи. Пиеше кола на щанда на една модерна версия на стар колониален магазин. Светлинната реклама над входа освен името на собственика и заведението „При Филбърт“ предлагаше пълен списък на всичко което можеше да се намери вътре. Наляво храна и лекарства. Безалкохолни напитки вдясно и по-нататък бира. Железария, бои и домашни принадлежности в средните проходи. В дъното се предлагаха всички видове канцеларски стоки.

Влязох и седнах до него. Също като паякът и мис Мъфет.

— Как си, ортак? — запитах го аз, но той дори не ме погледна. Лицето му се стегна около устата и сламката малко остана да бъде прегризана на две.

— Да не ти е отхапала котка езика? — запитах го съчувствено аз.

Той бавно се обърна към мен.

— Джони, изглежда че нехаеш за здравето си.

— Който ме види, всеки ми го натяква.

— Вслушай се и в моите думи.

— Тогава си намери някои по-интелигентни ченгета. Това театро, което ми разигра сутринта, беше пълна безвкусница.

— Изглежда, познаваш добре ченгетата.

Поръчах си кока кола и сандвич.

— Познавам тия, които ги имаш в града. А ти познаваш ли ги?

— Знам всичко за тях. — изръмжа той.

— Тогава махни ми ги от главата, Линдзи. Когато успееш да ми пришиеш обвинение в убийство, прави с мен каквото искаш, но дотогава ги махни от гърба ми.

— Проклето копеле! — Гласът му се беше снишил почти да шепот.

Отгризах солидно парче от сандвича и му се ухилих.

— Знаеш ли кое ме удивлява при теб? Та ти изобщо не ми зададе въпроса дали аз съм убил твоя приятел.

От бяс почти беше загубил гласа си.

— Не ми и трябва!

— Добре, това си е твое право, но ако все пак имаш макар и най-малък интерес да откриеш убиеца, заявявам ти, че не съм го убил.

Зъбите му се бяха превърнали в тясна бяла ивица, а очите му изобщо не можеха да се забележат в огледалото зад щанда. Продължих да си дъвча сандвича и да го поливам с кола. След като свърших, хвърлих четвърт долар върху щанда и си взех цигара от пакета на Линдзи.

— Някой ден, когато си по-спокоен при срещата ни, ще дойда с теб да ме изследваш с детектора на лъжата. — каза аз. — Няма да имам нищо против.

Той спря да дъвче сламката и очите му се отвориха дотолкова, че да мога да видя цвета им. Бяха сини. Устата му се отпусна и издущият му вид спадна. Не беше проумял нищо от думите ми. Абсолютно нищо. Така и го оставил да си седи с надеждата че все някога ще ги проумее.

Националната банка на Линкасъл се помещаваше в едно белокаменно здание в сърцето на града, разпростряло се на половин квартал площ. Влязох няколко минути преди да затворят, когато помещението почти се беше опразнило и две секунди мое присъствие беше достатъчно да настъпи пълна тишина. Беше онова безмълвие, което настъпва със спирането на машините и хората няколко минути са като вцепенени.

Зад една от стъклените преграда стоеше uniformен пазач и се чудеше дали да извади пистолета или да каже здравей. Поздравих го първи, така че се отказа да вади пистолета. Преглътна с усилие, придоби малко глупав вид и изрече колебливо:

— Джони, ти ли си?

— Че кой друг може да е, татенце?

Той отново преглътна с усилие, очите му се стрелкаха наоколо с напразната надежда да получи отнякъде заповед как да действа.

— Къде е мистър Гардинър, татенце?

— Той, ... той е в кабинета си.

— Ще му съобщиш ли че съм тук?

Не му се искаше, но вдигна слушалката на телефона, но не му се наложи. Вратата в дъното на залата се отвори и мъжът който застана на прага и не беше никой друг, освен самият президент. Закрачих към него по мраморния под и чух да се затварят зад мен бронзовите врати на входа.

— Здравейте, мистър Гардинър.

Изумление. Нищо, освен чисто изумление се изписа на лицето му. Хейвис Гардинър беше като ония високи и стройни мъже, със солидни професии и посивели слепоочия, с които гъмжаха всички реклами, но сега напомняше само някое хлапе видяло цирк за първи път в живота си. Загубило ума и дума.

— Искам да поговорим насаме. — казах аз.

— Каквите и нерви да имам...

Изумлението бързо отстъпи място на гнева.

— Да, влизам ви в положението, мистър Гардинър. И все пак искам да разговаряме на четири очи. За да не се тревожите излишно, ще ви съобщя, че полицията знае за пребиваването ми в града. Сега, ще разговаряме ли?

Той стисна силно устни.

— На съвещание съм със съвета на директорите.

Изсмях му се безгласно и той сви юмруци.

— Но мога да го отложа заради теб. — добави той.

Пристигих прага и врата издрънча с метален звук при затварянето си. В залата всички заговориха изведнъж в един глас, но всичко заглъхна когато влязохме в кабинета му с табелката „Президент“ на вратата. Гардинър се обади по телефона и с няколко думи отмени съвещанието, след което се завъртя с лице към мен на стола си.

Надута мебел, плюш и махагон с всичките му гарнитури. Не ме покани да седна, но аз за всеки случай си придърпах един стол. Ако въобще ни предстоеше разговор, трябваше аз да започна. Хейвис Гардинър до такава степен се напрягаше да се овладее че беше заприличал на готов да се пръсне кръвоносен съд.

— Търся Вера Уест, мистър Гардинър. Имате ли някаква представа къде мога да я открия?

Вместо да отговори на въпроса ми той вдигна телефона и поискава да го свържат с полицията. Каза им че съм при него и иска да узнае причините за това.

От другата страна някой го откряхна какъв е проблемът.

Лицето му малко остана да се разпори по шевовете и той бавно, като в унес, пусна слушалката.

— Значи си мислиш, че си се измъкнал, така ли? — изскрибуща той.

— Точно така, измъкнах се. А сега да си поговорим за Вера Уест.

Гардинър ме изучаваше в продължение на цяла минута, като очите му циркулираха от главата ми до обувките и обратно.

— Наистина не зная къде е, Макбрайд. А знаеш ли какво щях да направя, ако бях на твое място?

— Да, щяхте да си прережете гърлото. Млъкнете и ме изслушайте за минута. Сега ще ви кажа нещо, което си е ваше право да го повярвате или не. Не съм откраднал дори и цент от ония пари. Вярно, тогава духнах, но това си е лично моя работа.

Концентрацията му, с която ме изучаваше, достигна върхова стойност. По лицето му преминаха всички изражения, на които беше способен, докато накрая се надигна и се приведе към мен над бюрото.

— Какво каза, Макбрайд?

— Това, че станах жертва на идеална инсценировка. Не е ли достатъчно ясно?

— Не, не е.

— Добре, нека тогава да опитам по друг начин. Защо бях обвинен в кражбата на ония двеста bona?

Гардинър не можеше да реши дали да се разтревожи или да се озадачи от думите ми. Той разтвори ръцете си, огледа ги, и после отново се върна на мен.

— Знаеш отлично, Макбрайд, че след като законът те е признал за виновен, едва ли аз ще съм този който ще го оспорва. Доброволното ти завръщане, дори и със застраховката, която представляват отсъствуващите ти папиларни линии, все пак променя донейде нещата.

— Не може да бъде и другояче, — казах аз. — Никой досега не си е направил труда да изслуша моята гледна точка.

— Каква е твоята гледна точка?

— Кажете ми първо какво се случи тогава.

Ръцете му се разпериха в жест на отчаяние.

— Аз... аз просто не знам вече какво да мисля, Макбрайд. Единствено мис Уест имаше достъп до онези поверителни счетоводни документи. Те просто не и влизаха в работата. Един ден съвсем случайно я видях че ги е взема от сейфа и я запитах за какво и са. Каза ми че ти трябвали. Проверих от любопитство за какво става дума и открих доказателство за извършена измама.

— Колко липсваше?

Устата му се намръщи, сякаш му бях задал абсолютно глупав и излишен въпрос.

— Точно двеста и една хиляди и осемдесет и четири долара. — каза той.

— Много съмнително число.

— Същата мисъл изказа и областният прокурор. Това беше сигурен белег, че кражбата щеше да продължава. Осемдесетте и четири долара бяха остатъка от една сметка, която все още не беше приключена изцяло.

— Разбирам. И какво стана после?

— След като пуснах в отпуск теб и мис Уест, веднага се свързах с областния прокурор, който на свой ред доведе държавния финансов ревизор. Откриха липсата и доказаха, че ти си извършилелят.

— Било е много мило от тяхна страна.

— Макбрайд... защо избяга?

Щеше ми се да съм в състояние да му отговоря на този въпрос. Ако знаех отговора, това означаваше че всички проблеми отпадаха. Повдигнах неубедително и за самия себе си плещи.

— Просто духнах, и това е. Бях много уплашен и не можех да разсъждавам. Но вече съм тук и това е по-важно.

— Върна се за да се оправдаеш?

— За какво друго?

Той се отпусна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Това е просто... невероятно, абсолютно невероятно. Не знам... не знам дали да ти вярвам или не.

— Това си е ваша работа.

— Но ако ти... ако ти казваш истината, то тогава искам съдът да обяви че си невинен. До този момент изобщо не съм се съмнявал във вината ти. — Той ми се усмихна мъдро. — Човек често допуска грешки, и аз не правя изключение от това правило, но винаги съм полагал всички усилия да ги поправя на време, Макбрайд. Ще запазя преценката си до момента когато всичко бъде изяснено. Но така или иначе ще използвам всичките средства, с които разполагам, за да се добера до истината. За нещастие всичко е против теб. Можеш ли да ни дадеш нещо с което да започнем?

— Намерете Вера Уест. — казах аз. — Тя знае отговорите.

— Знаеш ли какво стана с нея?

— Чух някои неща. Първо случая със Серво, после изчезването и.

— Тогава знаеш точно толкова, колкото и аз.

— Ще я потърсите ли?

— Съвсем определено. Най-малкото незабавно ще задействувам застрахователната компания.

— Не остави ли нещо след себе си когато напусна? Някакви писма или нещо от тоя сорт?

— Не, беше почистила идеално бюрото си. Оттогава не ни се е обаждала. Дори и да е започнала нейде работа, не ни писала за препоръка.

Погледнах го за секунда и кимнах. Хвърлих поглед наоколо из стаята с подчертано внимание, като се усмихвах и клатех глава едновременно, сякаш се радвах, че най-после съм се върнал у дома.

— Знаете ли, много ми липсваше тая обстановка. Ще мога ли да хвърля един поглед на бившето си работно място?

Той се опита да намери вежлив отказ.

— Наистина не виждам...

— О, нали знаете как е, когато се завръщаш след петгодишно отсъствие. Познатите места даряват покой.

Идеята изобщо не му се понрави. Един бизнесмен не прави подобни неща. Показа с тежка въздишка че отстъпва пред каприза ми и стана. Ако не беше толкова потресен от появата ми, сигурно щеше да ме хване за ухото и да ме изхвърли навън. Тръгнах след него. Поведе ме през вратата, после по коридора, минахме две врати с дебели метални решетки и накрая се озовахме в кабинките на касиерите, които не се различаваха по нищо от които и да били други кабинки в които да били други банки в страната или по света.

Един момък с ярко изявена гърбица се бе привел на един стол. Огледа се, като влезнахме, и продължи работата си. Цялото пространство пред него беше заето с пачки банкноти. От двете страни на стола му го подпираха малки индивидуални стелажи с документи. На страничните маси лежаха разтворени три главни счетоводни книги. Видях двата алармени бутона, единият до крака му, а другият до коляното му. Дръжката на пистолет се подаваше от рафтчето под масата над дясното му бедро. Докато го наблюдавахме изтърва монета

от десет цента. Веднага се смъкна от стола и се пъхна под плота да я търси. Сигурно присъствието ни го изнервяше.

Отдръпнах се ухилен от кабината и затворих вратата.

— Не разбирам... — започна Гардинър.

— Просто съм сантиментален. — промърморих аз.

Сантиментален, глупости. Просто ми беше мъчно за Джони. Даже и да беше задигнал ония пари, това щеше да бъде достатъчен повод да бие шута на всичко това. Сега вече почвах да го разбирам защо беше офейкал. Навън беше кално, дъждът те мокреше до кости, псуваха те и каталсясваха до смърт, но поне беше свободен. Въздухът около теб беше чист и свободен.

Гардинър тръгна към вратата, отключи я, и ме поведе през решетките към залата с входната врата. Животните в клетките прекъснаха сплетните и се опитаха да демонстрират висока трудова активност. Пазачът отключи входната врата и я задържа отворена. Гардинър каза:

— Нали няма да се отдалечаваш от града?

Усмивка раздели лицето ми на две. Беше от онези усмивки, които казваха без думи че някой ще умре преди да го напусна, ако изобщо го направя.

— Няма. — обещах му аз.

* * *

На плочата пишеше „Линкасълска Бизнес-Асоциация“. Беше от бронз в рамка от махагон и вградена в стената. Офисът заемаше първия етаж на сградата и никоя от вратите не сварваше да се затвори докрай, защото непрекъснато някой или влизаше или излизаше. Избрах това което беше да е най-вероятно главния вход и пристъпих вътре.

Пазач в синя униформа ме поздрави учтиво по негово мнение и ми посочи реда от пейки покрай стената. Една дузина мъже и възрастна жена вече се бяха настанили и чакаха. Повечето от тях почукваха с пръсти по куфарчетата и хвърляха жадни погледи към часовника над бюрото над секретарката.

Аз хвърлях жадни погледи към секретарката.

Тя си ги заслужаваше. Роклята и нямаше връхна част. Вместо нея имаше много сложна кройка която напомняше две ръце промъкнали се зад гърба и и сграбчили я за гърдите. Седеше достатъчно отдалечена от бюрото, така че нищо да не спира погледите отправени към краката и. Роклята беше черна. Така се постигаше най-голям контраст с платинено-русата и главица. Само жарсето можеше така плътно да прилепва по тялото и. Едното и бедро небрежно почиваше върху другото, но когато ги разменяше мъжете на пейките срещу нея сигурно тихо полуприпадаха.

Застанах до бюрото и казах:

— Трябва да нагласите часовника.

Тя вдигна поглед от визитните картички които подреждаше пред себе си с лице все още набръчкано от усилията да си спомни азбуката.

— Извинете, не ви разбрах?

— Никой не ви гледа.

— Мен?

— Краката. Гърдите. Най-дългите и най-големите в града. Никой не ги гледа. Всички гледат часовника.

Очите и пробягаха по стената към часовника и после свериха с ръчния и часовник.

— Часовникът е верен. — каза тя.

— Забрави. Искам да видя Лени.

Такова тяло да се похабява под такъв мозък!

— О! Съжалявам, но ще трябва да почакате. Почакайте... Лени ли казахте?

— Точно така.

— Негов приятел?

— Възможно е така да се окаже.

Устните и отново се издърпаха над зъбите и в опита и да се концентрира върху следващия въпрос.

— Ако е по някакъв важен бизнес, то тогава вие...

— Не е бизнес, сладур.

— О! Значи тогава сте приятел. Е, ще му предам че сте тук. Как се казвате?

Казах и. Тя вдигна слушалката, изчака да я свържат, и после предаде на някого, че мистър Макбрайд чака да бъде приет. Зад мен

шумът от гласове стихна. Всички зачакаха да станат свидетели на изхвърлянето ми оттук.

Останаха разочаровани. Русокосата хубавица кимна тържествено на телефона и пусна слушалката.

- Мистър Серво ще се радва много да ви види. Още сега.
- По-добре да постоя тук и да ви се порадвам.
- Но мистър Серво каза...
- Знам. Няма да пропусна срещата.

Лицето и отново се напрегна в размисъл, но след малко просия. Най-после беше схванала интимната ми мисъл. Сигурно и беше струвало огромно усилие.

Прекрачих прага на вратата зад нея и се озовах във втора приемна. Този път зад бюрото на стола се беше изтегнал едър шегобиец, който дъвчеше края на пурата си. Палците му бяха пъхнати под мишниците, а от джоба му се подаваше палка.

— Влизай. — каза ми той и ми посочи към единствената врата от която се излизаше от стаята.

Влязох.

Залата беше дълга най-малко тридесет фута с прозорци на две от стените. Който и да я беше обзвеждал, сигурно беше разполагал с подписани чекове без указанi суми върху тях. Едно огромно гладко махагоново бюро играеше ролята на трон, изправено на средата, и царят беше заел мястото си зад него.

И наистина видът му беше царски. Такъв му беше и костюмът на черно-бели райета. Царско му беше и безупречно избръснатото лице. Царски му бяха и тъмните вежди и започналата да посребрява по слепоочията коса. Царска му беше и охраната, състояща се от двама юнаци яхнали тапицирани столове, чиято единствена грижа в живота бе да бдят ден и нощ над живота на скъпия им суворен.

Лени Серво седеше и ме гледаше с поглед който се стараеше да изчисти от всякакво изражение.

Приветствах го със:

— Здравей, левак. — и се ухилих на усилието с което стегна устата си. Около носа му изпъкнаха бели ивици.

Боклукът с дървено изражение на лицето си не можеше да повярва на очите си. Той се изправи бавно от стола си, изглади с ръка гънките от зеления си габардинов костюм и разлюля ръце покрай

тялото си. Трепереха съвсем отчетливо. Очите му се бяха превърнали в малки черни цепки над побелелите му устни и той изрече:

— Ти, мръсен кучи сине, ти...

Другият юнак предпочете да остане на мястото си, опитвайки се да разбере какво става.

Гласът на Лени прозвуча като приятно, леко дрезгаво излайване. Беше кадифен, но ако повдигнеште кадифето, отдолу щяха да лъснат кучешките зъби.

— Сядай, Еди. — заповяда му той. — Мистър Макбрайд просто е дошъл да се видим, нали няма да забравиш?

През цялото време не отеляше подигравателния си поглед от мен.

Атмосферата на стаята буквално беше изпълнена с ненавист. Или може би страх. Сляпа и неконтролируема емоция. Тя правеше Лени обтегнат като струна, дори и да полагаше всички усилия да го скрие. Всички ме гледаха така, сякаш бях някакъв каприз на природата. Пъхнах цигара в устата си и я запалих като им дадох още малко време да ме огледат от всички страни и когато реших че вече имат добра представа за мен, придърпах един стол с крака и се отпуснах на облегалката му. Издухах цигарения дим в лицето на Лени, без изобщо да прекъсвам усмивката си.

Момъкът, когото Лени беше нарекъл Еди, ме напсува отново.

Казах:

— Аз се върнах, авер. И искаш ли да знаеш защо?

Някакво малко мускулче помръдна в горната част на бузата му. Ъгълчето на устата му се раздвижи и той понечи да се усмихне.

— Чакам да чуя.

— Къде е тя, Лени?

Усмивката му изчезна моментално.

— Това е нещо, което и аз бих искал да знам. — каза той.

Размърда се на бюрото си.

Аз се ухилих още повече.

— Ти си такъв мърляч, Лени, че просто се чудя какво толкова е намерила в тебе.

Оскърблението ми не можа да го засегне ни най-малко. Дори и не почервеня. Просто ме изгледа. Но в стаята имаше същества които не притежаваха самообладанието му.

Търпението на дребоська се беше изчерпало напълно. Той излетя от стола си и ако Лени не беше протегнал крака си да спре полета му, сигурно щеше да ме връхлети. Очите му се бяха издули като на гигантска жаба, а лицето му се беше свило на топка. Въздухът излизаше и влизаше в него на пресекулки.

— Пусни ме да му кажа аз на него! Пусни ме да го обработя така, както му бях обещал!

Лени го срита нежно с крак.

— Всяко нещо с времето си, Еди. Мистър Макбрайд е наясно с това, нали мистър Макбрайд?

Опънах още веднъж от цигарата си и погледнах отгоре дребната отрепка. Само за забава протегнах ръце, сграбчих го за раменете и го запратих във въздуха през стаята. Той се блъсна във стола, прекатури го и получи един пепелник за десерт.

Никой не пророни дума. Никой не обели зъб. В продължение на минута в стаята беше тихо като в гробница и когато лицето на Лени се обърна към моето, беше мъртвешки бяло.

— Бабаити го раздаваме, а?

— Аха.

— Май забравяш много бързо, а?

— Аха.

Той се отблъсна от ръба на бюрото и ме загледа докато успее да си върне гласа.

— Не трябваше да се връщаш. Наистина не трябваше да се връщаш.

Настъпах педала до края. Не знаех какви бяха правилата на играта, играчите или резултата, но ми правеше удоволствие да я играя. Казах му:

— Трябва ми Вера, Лени. Ако изобщо имаш някаква представа къде е, побързай да я споделиш с мен. Знаеш какво ще ти се случи, ако не го направиш, нали?

Лени не ме разбра. Той беше цар и никой не можеше да си позволи да му говори така. Другият момък обаче с белега от нож на лицето ме схвана отлично. Ченето му увисна и ни гледаше като млад селскостопански работник при първото си посещение в театъра. Горещият дъх на Лени пареше лицето ми.

— Макбрайд...

И тогава го ударих. Ударът ми върна останалите му думи в гърлото и го завъртя около ъгъла на бюрото му. Той го сграбчи, увисна на него и се свлече на пода. Смачках угарката върху бюрото му и излязох от стаята му. Горилата продължаваше да преживя седнал пурата си. Устата му беше разчекната до ушите, но когато ме видя, бързо я събра. Очевидно не беше имал и съмнение за това кой раздава шамарите в светилището зад гърба му.

— Трябваше да видиш какво стана вътре. — казах му аз. — Голям майтап беше.

Оставил го да размишлява върху думите ми и отворих вратата към голямата приемна. Пейките бяха опустели и красавицата тъкмо загръщаше царските си рамене в испанска пелерина, която и връщаше порядъчността. Видя ме и се усмихна.

— Свършихте ли?

— Засега. В къщи ли си отиваш?

Очите и погледнаха часовника. Беше точно пет.

— Аха.

— Чудесно. Ще те изпратя.

— Но аз трябва да съобщя на мистър Серво, че...

— Скъпа, каквото и да искаш да му кажеш, едва ли ще има желание да те изслуша.

— О, вие грешите. Аз винаги...

— Мистър Серво е болен. — казах нежно аз.

— Болен? Той никога не боледува. Какво му е?

— Току-що изгониха малкия дявол от него. Тръгваш ли?

Очите и се премрежиха, но не каза и дума когато я взех под ръка и тръгнахме към изхода. Докато слизахме по стълбите тя произнесе с най-голяма сериозност.

— Навличате си огромни неприятности, мистър Макбрайд. Знаете ли това?

— Да-а. — отговорих аз. — Сигурно сте права, госпожо.

От другата страна на улицата срещу сградата имаше бар в който я завлякох без особени усилия и я качих на столче под прав ъгъл към улицата. Казваше се Каръл Шей, беше на двайсет и шест години, имаше апартамент някъде в центъра на града, сърбеше я копнеж да си опита късмета в киното и неутолима жажда за коктейли Манхатън.

След първите шест чаши захихика и ме задърпа за ръкава докато не се обърнах към нея.

— Вие не ми говорите, мистър Макбрайд.

— Тъкмо наблюдавах сградата отсреща. Надявах се да зърна моите приятели на излизане. Имам голямо желание да ги видя.

Тя отново се изкикоти и отпи от Манхатън си, седмия подред.

— О, остави ги на мира. Те са излезли през задния вход.

Ушите ми се наостриха.

— Защо?

— Там си държи колата. Важните си среши ги урежда оттам.

— За какъв дявол те е изтъпчил тогава отпред?

Тя сграбчи чашата с едната си ръка а с другата впи нокти в китката ми.

— Обича да ме гледа. Пък и освен това съм си и тъпичка. — Тя повдигна очи и ги долепи до моите. — Истина ти казвам, тъпа съм. — Настоя тя, смейки се.

Ухилих и се. Платинената и главица действително беше тъпа като задник. За сто долара на седмица можеше да си го позволи.

Запита ме:

— Защо удари Лени? Наистина ли го направи?

— Аха. Онова дребното също. Казвало се Еди.

— Ударил си Еди! — Веждите и се бях превърнали в съвършени дъги, почти допиращи косата и. — Еди Пакман! — Гласът и се сниши до шепот. — Той е по-страшен и от Лени!

— Брей! Следващият път сигурно ще е още по-голям майтап.

— Ти си луд!

— Не, само бесен. Колко време беше днес Лени в офиса си?

— През целия ден.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. От девет часа сутринта е вътре заедно с останалите. Дори им сервираха обяд в залата. Защо?

— О, нищо особено. Някой се опита да ме пречука тази сутрин и тъкмо се чудех дали не е било нашето дребосъче. — Отново ме изгледа с изумения си премрежен поглед, преди да се обърне към бара. — Може да се е измъкнал през задния вход, за който ти спомена. — казах аз.

— Не. Беше вътре през цялото време. Цял ден го виках по телефона.

Хванах я за брадичката и обърнах главичката и към мен.

— На бас, че е имало най-малко един час, когато не е бил до телефона?

— Н-н-е знам... наистина не знам.

— Всичко е наред. — казах аз. — Исках само да се уверя, че е възможно и да е бил той. Това ми стига, за да го размажа.

— Искам да пийна нещо. — оплака се тя. — Дано никой не ме види че седя тук с теб.

Поръчах и още едно питие, проследих как го гаврътна и поръчах още едно.

— Каква е играта, Каръл?

Видях как пръстите и застинаха около чашата.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш много добре какво имам предвид. В офиса на тоя ли се решава съдбата на града?

Мина доста време, докато кимне с глава.

— И как протича?

Този път усмивката и не беше толкова сияйна. Имаше тъга и безнадеждност в нея.

— Виж, приятел, аз съм тъпа. Хубава, ама тъпа. Ако имаш някакви сметки за оправяне, уреждай си ги директно с мистър Серво или Еди Пакман. Нищичко не знам, и съм щастлива че е така, защото ако знаех, щях да си навлека голяма беля с теб, защото си тъкмо моя тип, и нямаше да ти устоя.

— Аз съм твоят тип?

— Ти си чудесен.

— Не думай.

Тя подпра брадичката си върху ръката и ме изгледа сънливо.

— Обичам едрите мъже. Обичам ония, които не се спират пред нищо. Умирам за мъже с мускули като твоите, които нямат нужда от вата на раменете. Обичам каменни лица с късо подстригани коси. Ще направя всичко за мъж, който може да хвърли шамарите на Лени Серво, и оня да ги преглътне. Единственият им недостатък е че докато им се нарадвам, и вече ги няма.

— Пробвала ли си някой досега?

— Не казвам.

— Шефът ти не обича да го подриват оттук-оттам, а?

— Хич даже.

Запалих цигара и нанизах кръгчето върху чашата пред мен.

— Чувам, че е женкар.

— Дрън-дрън! Той е нимфоманиак, или как беше там.

— Сатир. Коя му е сегашната?

— Някакво горещо парче от затънния север, което знае, че най-прекият път към сърцето на мъжа не минава през стомаха му. Държи си я само по найлонови чорапи в апартамента.

— Слушай, — казах аз, — какво мислиш че ще стане с мен?

Лицето и се набърчи в размисъл.

— Аз... не знам, наистина не знам. Някой...

— Продължавай.

— Просто нещо се случва, и това е всичко. Не ми задавай повече такива въпроси. Щях да хвана първия влак за някъде, ако бях на твоето място. — Пръстите и се сключиха около моите. — Направи ми една голяма услуга... иди си.

— Тук ми харесва.

Чашата се задържа за миг на устната и, и после рязко политна нагоре като я гаврътна до дъно. Барманът дойде и донесе още една без да чака знак. Колко е хубаво да си постоянен клиент.

— Тръгвай си. — изрече с усилие тя, след което гаврътна и тая чаша. Когато се обърна устата и беше изкривена в горчива усмивка. — Проклети да сте едрият мъже. Хайде, отведи ме у дома.

Малко остана да се пльосне по нос докато успее да слезе от стола. Изведох я, махнах на едно такси и я напъхах вътре. Докато стигнем блока и вече се кикотеше за живите и умрелите, като не спираше да настоява да съм я изпратил до апартамента и.

Единственият неприятен момент беше когато заспа в асансьора и трябваше да я разнасям на ръце от врата на врата, докато намеря табелката с нейното име, и после извадих ключа от дънното на чантичката и отключих.

Беше хитро и малко тритайно апартаментче, като входът към спалнята минаваше през един ъгъл на всекидневната. Ритнах вратата с крак, хвърлих я на леглото и оставих чантата върху тоалетната масичка.

Тръгнах да излизам, когато тя ме спря с плачлив глас:

— Забрами да ме съблечеш.

И ми се захили с разфокусираните си от манхатъните очи, но вече напълно разбудена.

— Ципът ходи чак до долу. — каза ми тя.

— Знам. И сутиенът ти се държи само на една кукичка, а чорапите си ги залепила за бедрата със скоч-лента.

Закикоти се отново и бавно повдигна единия си крак. Роклята и се събра чак на корема и останаха само атласената и кожа и найлонът, които раздухаха пожар в гърдите ми.

— Позна. — рече тя. — А сега ми свали ципа.

Пъхнах две цигари в устата си, запалих ги и хвърлих едната на леглото и до нея.

— Някой друг път.

Знаеше как да разпалва огън в мъжкото сърце. Спусна крака си и я хвана с пръстите на крака си.

— Ти си опасен.

— Да, истински убиец.

Ухилих се отново и тръгнах.

Пусна ме само до входната врата.

— Стига да искаш, винаги можеш да се върнеш тук и да се скриеш от Серво. Завинаги.

Чудесно дете. Направо ме задължаваше.

— Може и да го направя. — извиках аз в отговор. Излязох и хлопнах вратата, като се уверих че се беше заключила и влязох в асансьора.

Едва след като стъпах на улицата се сетих, че исках да я питам дали не щипе много противно кислородната вода.

* * *

Очаквах супермодерна кооперация с портиер. Оказа се стандартен жилищен блок на шест етажа с автоматичен асансьор. Очаквах бронзово мандало на входа с големината на рулетка. Оказа се месингов бутоң. Очаквах името да е изписано със златни букви. Оказа се обикновена визитна картичка в стоманена рамка.

Очаквах вратата да се отвори от всеки друг, но не и от сънлива нимфа с червена като пожар коса, която ми предложи чашата си вместо поздрав. Приех я, защото очевидно това беше възпитаният отговор на това приветствие.

Подадох и я обратно, след като отпих половината.

— Винаги ли отваряш вратата в този вид?

— Обичам да ходя без дрехи. — измърка тя.

— Няма ли недоволни?

Тя ми се ухили сякаш бях разказал последния виц и си допи чашата.

— Продаваш ли нещо?

— Не, а ти?

— Вече е продадено. — каза тя. — Трябва ти Лени, нали?

— Точно така. — изльгах аз.

— Няма го, но можеш да го почакаш вътре.

Тя придържа вратата отворена и я затвори зад мен. Сега вече обстановката беше точно такава каквато я бях очаквал. Навсякъде плюш. Истински. Имаше стая с книги, стая с барче, стаи с всякакви хитрини за живота и една специална стая с огромно легло, готово за използване.

Огледах всичко, което можеше да се види, но трябваше вече да спра, защото тя се сгущи на един натружен стол, абсолютно гола, и ме наблюдаваше над ръба на чашата. Голите жени не могат да се опишат току-така, когато влизате някъде и те ви посрещнат от прага. Те са голи и толкова. Те са бели и пластични и всичко им е в движение едновременно. Наблюдавате ги известно време и след това привиквате с тях. Тогава ви се връща и речта.

— От колко време си търдява, сестричке? — запитах я аз.

— О, много отдавна. Сигурно има години. Да не си ченге?

Преди да успея да отговоря, тя поклати глава и косата и заля гърба и.

— Не, не може да си ченге. Едно ченге никога не би влязло тук. Приятел може би?

Отново поклати глава.

— И това не си. Един приятел ще си помисли хиляда пъти преди да влезе тук. Репортър? Не, не си репортър, защото вече щях да съм изнасилена.

Тя се разкикоти на стола и отпи от чашата си, като се мъчеше да се прави на сериозна.

— Не, ти можеш да бъдеш само враг. Това е единственото обяснение.

Запалих цигара и зачаках да остави чашата. Трябваше да се извие, за да стигне масичката с кафето и го направи с лениво змийско движение. После се облегна на стола и се протегна, гърдите и щръкнаха, после прибра стомаха си и се отпусна.

— Знаеш ли какво ще ти направи Лени, ако те завари тук?

— Не, кажи ми.

Още едно налудничаво кикотене.

— Ще развалим целия майтап. Не, ще почакам. Можеш да говориш и да ме гледаш, докато чакаме. Както обичаш. — Тя отново се протегна за чашата, успя да изкопчи от купата бучка лед и я засмука.

— Сега говори. — каза тя.

— Чувала ли си някога за момиче на име Вера Уест?

Бучката лед пада в ската и. Тя успя да го изрови след бесни движения и ме изгледа навъсено.

— Лени няма да те хареса.

— Не съм се и надявал. Та да се върнем на въпроса.

— Чувала съм за нея.

— Къде е тя?

— О, няма я и аз вече се грижа за Лени. Кой се интересува?

— Аз се интересувам, сестричке. Къде е?

Тя тръсна нетърпеливо глава.

— Откъде да знам? Толкова отдавна я няма, че никой не знае къде е. Едно време беше тук, и после изчезна. Ей-така. А и освен това, не я обичам.

— Защо?

— Лени говори за нея, ето защо. Понякога, когато е пиян, ме нарича с нейното име, друг път пък я псува насиън. Докато я псува, всичко е окей, но не обичам да ме нарича с нейното име.

— Какво ще стане, ако Лени я открие?

— Знам какво ще стане, ако аз я открия.

Тя напъха леденото кубче в устата си, въртя го из устната си кухина и накрая гълътна каквото беше останало от него. Сигурно усещането и за студ беше много силно, защото цялата настръхна. А по

нея имаше какво да настръхне. Тя потрепера сякаш от удоволствие и протегна ръка за друго. Този път тя наистина се постара да се протегне специално за мен, като се увери че не съм пропуснал нищо. Започвах да мисля че я обземаше бяс.

— И какво ще стане, ако ти я откриеш?

Езикът и си поигра с леденото кубче, преди да ми отговори.

— Така ще я одера, че никой мъж повече да не я погледне. Някой ден непременно ще я открия. Даже мисля че знам как.

— Наистина ли? И как?

Нещо ставаше с очите и. Започваха да наподобяват косата и.

— Какво ще ми дадеш, ако ти кажа?

— Какво искаш?

— Това е глупав въпрос.

Нямаше съмнение. Очите и заприличваха на тлеещи въглени готови всеки момент да пламнат. Бяха полуприкрити от клепачите и изглеждаха лениви, но не бяха. Не виждах за пръв път подобни очи.

— Лени е луд по тебе, нали?

— Разбира се. — Тя провлачи думата. — Умира заекс.

Изправих се от стола.

— Извинявай, ще те оставя за малко.

Тя не каза нищо и аз излязох от стаята. Две минути ми бяха достатъчни да открия това което исках да узная. На закачалката в гардероба на спалнята висяха само няколко огърлици от диаманти и перли, които струваха няколко състояния. В банята над ваната висяха още няколко такива, макар и по-малки. На масичката до телефона лежеше бележникът и натъпкан със стотачки и няколко петачки свили се край тях като бедни роднини.

В целия апартамент не можеше да се намери дори и чифт дантелени гащички. Лени беше толкова луд по катеричката си че не поемаше абсолютно никакви рискове. Единственият начин да задържи нимфата си у дома беше да я държи по-далеч от всякакви дрехи. И да исках, и аз не можех да измисля по-добър начин от тоя.

Когато се върнах в стаята, вече не я заварих на стола. Беше се изтегнала на дивана с цигара във всяка ръка, предизвиквайки ме да се приближа и да взема моята цигара. Приех предизвикателството. Посегнах да я взема, но не бях достатъчно внимателен. Тя се изви и

заби горящия край в дланта ми и избухна в смях като видя как се изкриви лицето ми.

За нея всичко беше майтап. Чудесна малка катеричка. Тя и Лени сигурно имаха големи изпълнения.

— Преди малко спомена нещо как ще откриеш Вера Уест. — напомних и аз.

— Вера? О, аз съм казала, така ли?

— Може би ще е по-добре да питам Лени за това. Кога ще се върне?

Тя се заизвива на дивана като правеше движения които бяха навсякъде предвидени да забравя за какво съм дошъл тук.

— О, няма да го има поне няколко часа. — ухили се тя.

И аз можех да играя подобни игри. Щеше да бъде чиста загуба на време, беше прекалено гола, за да ми действа възбуджащо. Трябваше да използува завеса или нещо подобно. Каквото и да е. Хвърлих запалената цигара и тя се приземи точно върху корема и. Очите и малко остана да изскочат и тя се сгъна на две с ужасно проклятие. Беше още по-забавно от номера с бучката лед.

Изсмях се и тръгнах към вратата. Извих глава към нея с мисълта че се готови да ме замери с нещо по-тежко. За дама като нея беше нищо да загуби за миг разсъдъка си.

По дяволите, тя дори не беше ядосана. Хилеше се и очите и блестяха по-силно и от косата и.

— Имам наум някои неща които ще направя с теб за това. — каза тя. Паузите между думите и ме накара да забавя крачка. — Когато се върнеш. — добави меко тя.

Натиснах бутона и зачаках асансьора да се качи на етажа. Отражението ми се хилеше от вратата в черното стъкло на прозореца. Брей, тоя Линкасъл си го биваше. Да ти скочат две такива страховитни парчета само за половин час.

Апартаментът на чистача беше на гърба на зданието. Беше късо крак, плешив и беззъб, но от хилядите варели с боклук мускулите му бяха станали като корабни въжета. Преди да го заговоря, помахах пред очите му десетдоларова банкнота и му позволих добре да я огледа.

Хареса я.

Показа ми венците си и я измъкна от пръстите ми.

— Влизай.

Махна от един стол чифт ризи за пране във всекидневната и ми кимна да седна. Заситни през стаята и седна срещу мен, като не преставаше да си играе с банкнотата.

— Значи търсиш новини, а? За кого? За Серво? Или за курвите на последния етаж?

— Бързо схващаш май, а?

— Че как. Тия са единствените, за които някой ще плати за информация.

— Че кой друг се интересува?

— Да не си ченге?

— Не.

— Репортър?

— Няма никакво значение кой съм. Просто искам информация.

— Окей. Курвите плащат на ченгетата. Пък те плащат хора да душат как върви бизнеса. Щом е добър, плащат здраво, нали знаеш?

— А Серво?

Той се изкикоти с гумен звук.

— Да си чувал някога за честно ченге? Имаме си тута един. Викат му Линдзи.

— Познавам го. — казах аз.

— Той души след Серво. Иска да знае кои са му контактите, нали знаеш?

— Да. Кои са те?

— Искаш за десет долара да си окача въжето на врата? Че аз и за стотарка няма да си отворя устата. Виж за пет стотака мога да изровя нещичко.

— Ако си мъртъв, пет стотака ще ти свършат точно толкова работа, колкото и десет долара.

Очите му блеснаха срещу моите.

— Да, ама с пет стотака мога да се измъкна от тая дупка. Ще се махам оттук, разбиращ ли? Тука пари няма.

— Имаш ли нещо което си струва пет стотака?

Блясъкът в очите му помръкна и той поклати глава.

— Е, аз нямам нищо дето да струва даже и десет долара. Само се перча. Тука не се е отбивал много отдавна никой и съм жаден за приказка, знаеш.

Облегнах се на стола и протегнах краката си. Нямах никаква спешна работа. Исках само да си изясня някои неща. Да си поприказваме. Малко. Много. Запитах го:

— От колко време Серво е тук?

Човекът срещу мен забележимо се отпусна. Може би усети какво ми беше отвътре и знаеше колко важна за мене беше темата.

— О, той е тук откакто е в града. Похарчи цяло състояние докато обзаведе апартамента. Трябва видиш какво парче е поставил вътре.

— Видях.

Адамовата му ябълка се раздвижи усилено. Той се приведе трескаво към мен.

— Сериозно? И как беше тя?

— Гола. Искаше да ме чука. Отказах и.

Той отново проглътна. На врата му запулсира вена.

— Господи, какво парче! Веднъж трябваше да оправям една чешма горе и тя беше чистак гола! И знаеш ли какво направи? Започнах да развивам гайката и през цялото време ми приказваше само за чукане и ръцете ми не можеха да завъртят дяволския му ключ и после, когато не гледах към нея, да вземе да грабне от чантата ми един чук с кръгъл ударник и...

— А другите жени?

Очите му загубиха трескавия блъсък. Примиഗа няколко пъти към мен и се отпусна на стола, хапейки устни.

— Винаги си е подбирал здрави парчета.

— Спомняш ли си някоя от тях?

— Разбира се. Всичките ги помня. Тая е най-добрата.

Измъкнах цигара и я запалих, като мислих през пушека.

— Преди доста време той имаше една на име Вера Уест. Помниш ли я?

Той премълча и аз го подканах:

— Е?

Мускулите на ръцете му се свиха в топки, а лицето му се стегна.

— Приятел, — каза той бавно, — не те познавам що за човек си, но тя е единствената дама, за която няма да ти кажа нищо.

Знаех че е излишно да му предлагам още пари, и затова продължих дружелюбно.

— Няма да ти се разсърдя. Тя беше единствената стока между тях. Не искам да слушам за нея разни глупости.

— Дяволски си прав, че беше единствената стока. Винаги беше на висота. Наистина, забавляваше ги, но и тя трябваше да яде. Но беше човек и знаеш ли колко често биеше Серво по носа? По дяволите, чувал съм го чак тута долу да крещи като се мъчеше да я накара да легне с него. Здраво му триеше мутрата. Но на него му харесваше и си я държеше. Сигурно му беше писнalo от ония с вечно навирените крака. Но тя си беше стока, както вече ти казах. Един път една кола ме посмачка малко, и тя ми даде от нейната кръв, представяш ли си? Хич не ме и познаваше, а даде да ми прелеят от нейната кръв.

— Няма я вече.

— И аз така знам. — каза той с горчивина. — Дано само да е имала ум в главата да си задели някоя парица, преди да му бие шута на тоя боклук. Дано да го е направила.

Изпратих още едно облаче дим към тавана.

— На Серво това не му хареса, а?

— Загуби покой. Вярно, бързо се обзаведе с друга, но вече не беше същото. Тъкмо се нанесат и им бие шута. Само дето онай червенокосата горе се държи от доста време. Много си я бива. Трябва да я чуеш как обработва Лени. Кара го да пищи.

— Който и да я види, всеки ще запиши от мерак. — казах аз.

— Не е такова пищене, авер. Там, горе, тя е шефът. Като съпруга, нали разбираш?

— Понякога се случва и така. — казах аз. Станах, протегнах се и смачках угарката в пепелника. — Може пак да се отбия насам. Ако намериш нещо, дето струва пет стотака, пъхни го под рафта и ме изчакай.

— Разбира се. — Съпроводи ме до вратата и я отвори. — Снощи малко остана да се избият горе.

Спрях се и го изгледах.

— Дамата?

— Не. Той и никакъв друг юнак. Мъчеха се много-много да не вдигнат шум, ама аз ги чух. Бях на покрива.

— За какво ставаше дума?

— Не можах да разбера. Лени сложи климатична инсталация и всички прозорци са затворени. Чух ги да крещят един на друг, но не

можах да хвана и думичка. Много бяха ядосани.

— Знаеш ли кои бяха?

— Знам само, че единият беше Серво. Той се дереше повече.

— О!

Замислих се над чутото, вкарах го в паметта си за последващ размисъл и благодарих на момъка. На сбогуване оголи още веднъж венците си и ми отвори вратата.

Постоях малко пред зданието, втренчен в продълговатите сенки по улицата. Свърших цигарата си и запалих друга, но вече не усещах вкуса на тютюна. Опитах се да мисля, да погледна нещата от няколко ъгъла, и да ги сглобя, но нищо не излезе.

Поразходи се малко из града. Опитай се да откриеш късчета информация отпреди пет години. Опитай се да намериш момиче на име Вера Уест, без да разбере за това целия град, казах си аз.

Повече от това нямаше накъде. Набиха ме, стреляха по мен, закачиха ми опашка, опитаха са да ме прельстят и бяха на косъм от успеха. Като за начало не беше лошо. Поне разбрах колко важна фигура съм.

Или по-скоро истинския Джони.

Наистина трябва да е бил много важен елемент в цялата игра, защото ако не си е бил плюл на петите, сто на сто е щял да намаже ножа. Но защо, по дяволите е трябало да го гонят от града? Та те са могли спокойно да го пречукат и работата е заспивала. Това беше повече от ясно. Но някой го е устройвало повече Джони да си плюе но петите. Но защо, по дяволите, защо?

Кое го е принудило да офейка — убийството на Миноу или кражбата на двестате bona? И едното, и другото бяха достатъчно оправдание, но кое по-точно?

Захвърлих угарката в канавката и закрачих по улицата. Може би беше по-добре да бях останал при чичото с голите венци. Поне имаше ища за приказка и можеше да изръси нещо интересно, което да ме отведе до важна следа.

Свърнах в една дрогерия и влязох в телефонната кабина. Опитах се да се свържа с Логан, но не го открих. Следващите десет цента ме свързаха с автогарата и стария Ник. Буквално го чух как подскочи като ми чу гласа.

— Какво правиш? Жив и здрав си, нали?

— Жив и здрав съм. Обмислям някои неща. Имаш ли свободно време?

— Разбира се. Имам още един час свободен. Много се тревожех за теб, момчето ми. Уенди ми се обади и ми каза, че не си останал при нея.

— Как е блондинчето?

— Добре е, но ти е сърдита.

— Сега я втасахме. — Изведнъж ми хрумна нещо. — Идвам при теб на гарата. Какво ще кажеш да я извикаш при теб? Мислиш ли, че ще дойде?

— Да. — той провлачи малко думата и добави: — Още е рано за Луи.

Сега трябваше да свърша една работа. Обмислях го докато пътувах с таксито към гарата. Въртях го из главата си и то все повече се избистряше. Ник и Русокосата. Бяха предната линия на посрещачите, когато пристигнах в града. Авангардът. Здрависваха се с мен и ме тупаха по гърба. Бяха приятни и изпълнени със съчувствие и не след дълго някой се опитваше да ме напълни с олово.

Таксито застърга гуми в чакъла и спря пред гарата. Шофьорът си отбеляза нещо на картона и протегна ръка. Пуснах му един доллар и се измкнах от колата.

Заварих ги и двамата в кабинката на стареца. Прозорецът беше затворен, малкото радио гърмеше, а на масата се кипреше димяща каничка с кафе. Ник затвори вратата след мен, заключи я и раздруса десницата ми.

А до стената беше седнала Уенди. Русокоса. Русата красавица Уенди с вълшебните крака и умопомрачителните гърди, които напираха до скъсване през роклята и. Беше възхитително парче, стига да стоите по-далеч от нея. Тя се усмихваше, освобождавайки се от леката мушама и движението раздвижи гърдите и за оглед. Не беше необходим втори поглед, за да се увери човек, че ако въобще имаше нещо под бялата блуза, то сигурно беше нарисувано с най-тънката четка на някой художник. Другата част от костюмчето и, полата, се обтягаше до скъсване на бедрата, но такава беше кройката. Във всяко нейно движение са криеше покана за румба, и за улеснение по време на танца цепката отстрани на полата и достигаше фантастични височини, откривайки безупречния найлон, и при едно малко по-

внимателно взиране можеше да се зърне вълшебната розовина на кожата и, там където свършващият найлонът.

Тя захвърли мушамата върху облегалката на стола и седна. Ник седна и той.

Аз предпочетох да остана прав.

Стоях с гръб облегнат на вратата, като ги гледах двамата и на лицето ми трябва да се беше изписала цялата гама от мисли и чувства които бушуваха в главата ми. Устните на Уенди понечиха да се раздвижат, но Ник я изпревари. Той ме запита с навъсено чело:

— Какво ти става, Джони? Аз...

Устата ми се обтегна в ъгълчетата.

— Не съм ли ви казвал какво ще се случи на трима души?

Те се спогледаха в удивление, и после обърнаха погледа си към мен.

— Първият ще умре. — казах аз. — Вторият ще остане с ръце негодни за нищо. А на третата ще изгоня от нея малкия дявол.

Пръстите на Уенди се вкопчиха до побеляване в стола. Надигна се от него с опасен блесък в очите. Като последен предпазител.

— Кажи го направо. — изръмжа тя.

— Днес стреляха по мен.

Татенцето нададе разтревожен крясък.

— Джони...

— Затваряй си устата. Ще стигна и до теб.

Уенди беше хитро човече. Поумняваше много бързо. Имаше вълшебни крака и още по-вълшебни гърди, но в момента скалата на ценностите ми беше доста по-различна. Гледах я без да отделям погледа си от нея, и се мъчех да решавам дали такова страхотно парче беше способно да ми пръсне черепа, и накрая реших, че не беше изключено.

— Къде беше през целия ден?

— Защо?

— Аз задавам въпросите.

Блясъкът в очите и се усили.

— Я не се надувай. Не обичам бабаите... ако въобще си такъв.

— Бабаит съм повече отколкото си мислиш. И можеш да го опиташ, стига да искаш. Някои вече пробваха.

Ъгълчетата на устата и останаха напрегнати.

— Значи ти мислиш, че аз или Ник сме стреляли по теб?

— Може би, сладур, може би. Съвсем просто е, само като си помислиш. Кой освен вас двамата знаеше че съм се върнал? Мога да ги изброя на пръстите на едната си ръка ако искате. Ник. Ти. Линдзи. Тъкър. Може би трябва да включа и пиколотата от хотела и шофьора на таксито. — Заковах ги с очи. — Нещата стават даже още по-прости. Линдзи или Тъкър едва ли щяха да пропуснат. Ник не може да вижда толкова надалеч. Момчетата от хотела и шофьора едва ли биха имали тая смелост за каскада като тази. Оставаш ти. Смешно, нали?

Усмихнах и се.

Тя не ми върна усмивката. Бледите ивици около устата и се стопиха. Лицето и омекна за пръв път от началото на разговора и се разхубави, и ако не я познавах, щях да си помисля че ме гледа със съжаление.

Каза ми:

— В девет без петнайсет ме събуди раздавачът. Трябаше да се разпиша за препоръчано писмо. Можеш да го провериш. След около двайсет минути млекарят ме вдигна пак от леглото и си платих сметката. Казва се Джери Уиндът и можеш да го намериш в мандрата на Линкасъл. Преди да си тръгне пристигна Луи с новия ми костюм и остана до обяд. Беше с един приятел от американската асоциация на кинодейците. После в...

— Достатъчно. — прекъснах я аз. Чувствувах се особено глупаво. Отидох до масичката и сграбчих каничката с кафето. Направих една солидна гълтка и си изтрих устата с опъкото на дланта. Ник клатеше тъжно глава.

— Извинявай, миличко, правя само едри грешки, никога дребни.

Тя вдигна очи към. Огънят беше угаснал в тях.

— Всичко е наред, Джони. Разбирам те много добре. — Малката усмивка с която придвижжи думите си потвърждаваше искреността им.

Хубаво ли ми е, смяя се като откачен. По дяволите, колко хубаво ми беше! Колко пъти ще срещне човек в живота си жена, която, след като и хвърлиш в лицето обвинение в опит за покушение върху живота ти, ще ти прости за грешката, без дори да се сърди в продължение на седмица?

Смеех се като откачен, за какъвто ме помисли Ник, но Уенди ме подкрепяше с такава сила, че и той не издържа и се включи. В известен

смисъл наистина беше голям майтап. Паркирах на столчето на Ник пред гишето и им поднесох кутията с цигари.

— Навик ми е да си навличам неприятности по този начин. — казах им аз.

Ник на една дума се съгласи с мен.

— И ще си навлечеш още по-големи ако се сблъскаш с лоши хора. Сигурно вече можеш да ни кажеш това, за което си дошъл.

— Да питам не е точната дума, Ник. Дойдох да задавам въпроси. Загазил съм го здравата. Какво да правя?

Уенди опъна силно цигарата.

— Загазил за какво?

— За идеи. Информация. Не мога да ида при ченгетата, а отникъде другаде не мога да получа информация. Линдзи държи на бюрото си обвинение в убийство с моето име отгоре и не може да го задейства. Все някой ден ще му се отвори и на него парашута и трябва дотогава да съм приключил с цялата история. Дотогава ножът ще ми виси над главата.

Ник придърпа стола си по-близо до масата и се облакъти върху нея.

— Кажи какво има, Джони. Познавам много хора, които могат да ми свършат работа. Какво ти трябва?

В главата ми запълиха неща, за които дори и не ми беше хрумвало преди.

— Не ми харесва начина по който е загинал Миноу. Просто си е седял на стола, и „бум“. Чиста работа. Без шум, без борба. И аз изтъпанчен най-отпред с мотив като по поръчка.

— Пистолетът. — произнесе спокойно Уенди.

Очите и ме обляха с леден душ. Ник автоматически заби поглед в ръцете ми и зачака да чуе какво ще му кажа.

— Да, пистолетът. — повторих аз. Големият въпрос. Линдзи го зададе. Уенди го зададе. И аз си то зададох. — Чудя се какво ли е правил Миноу там оная нощ.

— Вестниците писаха че е работил. — избръбра Ник. — Нали е бил в кабинета си.

— Доста късно е било за работа.

— За какво намекваш?

— За онова което ти казах първо. Не ми харесва начина, по който е загинал. Трябваше да е паднал от стола на пода. Ако е бил изненадан от убиеца в кабинета си, особено мен, щял е поне да реагира по някакъв начин.

Ник подърпа бакембардите си.

— Ти имаш медали от войната за бърза и точна стрелба, Джони.

Старецът определено нямаше навици да оставя мостове зад себе си.

— Не е била чак толкова бърза. — казах аз. — Струва ми се повороятно убиецът да е бил там през цялото време. А може Миноу да е отишъл там да се срещне с него. Какво ще кажеш за това?

— Може би. — И двамата го произнесоха едновременно.

Имаха предвид мен. Нещата загрубяваха.

— Как мога да го разбера?

Уенди кръстоса крак върху крак. Бял найлон и късче розова плът в края на цепката на полата и.

— Миноу оставил вдовица. Тя може да знае.

— Знаеш ли и адреса?

— Мога да го намеря.

Смъкнах се от столчето.

— Да тръгваме тогава.

* * *

Тя живееше в една бяла къща в предградията на града. Наоколо нямаше големи струпвания от сгради и всички къщи бяха обградени от достатъчно зеленина. Зад къщите имаше люлки, децата играеха по зелените площи, а възрастните се сбираха насядали в шезлонги по откритите веранди. Къщата която търсехме беше заобиколена от ограда, с къщичка за птици на висок стълби и една простишка табела с името „Миноу“.

Отворих вратата и пропуснах Уенди пред мен. Тя се приближи до вратата, натисна звънеца и ми се усмихна, докато чакахме. Вратата се отвори и една жена на около петдесет и пет години застана на прага, произнасяйки:

— Здравейте, с какво мога да ви помогна?

— Мисис Миноу?

Тя кимна на Уенди.

— Аз съм.

Беше ми трудно да намеря точните думи. Пристъпих напред и казах:

— Бихме искали да поговорим с вас, ако имате малко свободно време.

Тя отвори широко вратата и я придържа с ръка.

— Разбира се, заповядайте. Чувствувайте се като у дома си.

Влязохме и я последвахме във всекидневната. Беше чудесна стая и свидетелствуваще, че който и да живееше тук, обичаше подредбата и имаше прекрасен вкус. Уенди и аз седнахме на дивана се докато жената се настани. Отново ни се усмихна и зачака.

— Става въпрос за... вашия съпруг. — започнах аз.

На времето това сигурно щеше да я стресне. Не и сега. Седеше спокойна, но в погледа и се четеше въпрос.

— Аз съм Джони Макбрайд.

— Знам.

Уенди и аз се втренчихме в нея.

— Не бих могла да забравя лицето ви, нали?

— Не изглеждате особено разтревожена.

— Трябва ли да бъда?

— Казват че аз съм убил съпруга ви.

— Вярно ли е?

Господи! Тя ми звучеше повече като майка която очаква отговор от сина си защо е получил слаба оценка в училище.

— Не. — казах аз.

— Тогава защо трябва да съм разтревожена?

Не можех да го асимилирам. Поклатих глава.

— Не ви разбирам.

— Никога не съм и мислила, че сте убили съпруга ми. — каза тя.

Ноктите на Уенди издадоха остьр звук като при счупване в тишината. Беше се втренчила в жената, стрелна ми бърз поглед с крайчеца на очите си и отново се зае с ноктите си.

Съвзех се.

— Хайде да повторим, мисис Миноу, защото още съм като в мъгла. Ако вие мислите, че аз не съм убиецът, защо не отидете в

полицията?

— Мистър Макбрайд, докато стигна до това заключение, полицията вече си беше изградила определено становище. При цялото ми уважение към капитан Линдзи, нека да ви уверя, че аз му казах какво мисля, но той го отхвърли като нелепо. И оттогава насам съм премислила всичко, вече по-спокойно, и се убедих че съм права. И оттогава насам чакам.

— Чакате какво?

— Вас. Убиецът винаги се крие от закона.

— Благодаря ви, но трябва все пак да ви напомня за отпечатъците върху пистолета.

Усмивката и стана малко загадъчна.

— Това е нещо, което вие трябва да разгадаете, млади човече.

— Чудесно. И как успяхте да разберете, че съм невинен при това доказателство?

Тя се отпусна назад в стола с нещо като въздишка.

— Боб и аз бяхме женени от дълго време. Знаехте ли, че той беше полицейски офицер в Ню Йорк преди да се захване с правото? Да, той беше такъв, и то много добър. И стана още по-добър, след като го произведоха областен прокурор. Боб никога не задълбаваше в подробности. Интересуваше се много повече от мотивите. — Погледът и се плъзна по лицето ми. — Убийството му не беше отмъщение.

— Какво беше тогава?

— Още не знам със сигурност.

— Нощта, когато загина... защо отиде в кабинета си?

— Ще трябва да се върна малко назад за да обясня някои неща. Разказа ми че един ден някакво момиче дошло в кабинета му. Била много уплашена и му оставила писмо, което трябало да бъде отворено само в случай на нейната смърт. Това може да ви изглежда необично, но не е така. Всяка година към него се обръщаха няколко човека с подобни молби. Като и да е, тогава забравил да го остави в сейфа в кабинета си и го донесе у дома. Същата нощ го заключи в домашния ни сейф горе и забрави за него.

Няколко месеца по-късно се прибра много разтревожен и ме попита за писмото. Напомних му къде го беше приbral и той се успокои. Същата вечер, когато му занесох чай горе, го заварих седнал пред сейфа в много напрегнато състояние и го видях да изважда

писмото от отделението, в което го беше пъхнал. Известно време го разглежда и после го прибра обратно в сейфа.

След два дни му се обадиха през нощта от Ню Йорк. Това го възбуди много и чух няколко пъти да споменава думата „потвърждение“. Качи се горе и го чух да отключва сейфа. После се върна долу, облече се и си сложи шапката, излезе за два часа, върна се, качи се отново при сейфа и остана да работи в стаята си върху някакви документи. След няколко минути му се обадиха от офиса, каза ми че трябва да тръгва и излезе. Повече не го видях. Същата нощ беше убит.

— Кой го повика?

— Някакъв полицай на име Тъкър.

Кокалчетата на юмруците ми побеляха.

— Защо?

— Пристигнало някакво писмо за Боб със специалната поща. Искаше да знае дали да го приеме или да му го донесе тук, у дома. Боб му каза че той ще отиде в офиса да го вземе.

Проклятие, проклятие и още веднъж проклятие! Вече бях готов да обърна света, а то се оказа толкова просто. Това чудовище Тъкър! Запитах я:

— Линдзи провери ли всичко това?

— О, разбира се!

Зачака ме да и задам следващия въпрос. Той беше единственият, така че не се чудих много:

— Какво стана с писмото?

— Не знам. Когато отидох за личните му вещи заварих сейфа му отворен и забелязах че писмото го нямаше там, където го бях видяла за последно. Капитан Линдзи ми показва всичко намерено в офиса на Боб, но тъй като писмото представляваше обикновен бял плик, не можах да бъда много от полза.

— Мислите че писмото ли е било причина за смъртта му?

— Една от многото. Много хора бях щастливи че той загина.

— Серво?

Тя кимна.

— Аз?

Тя се усмихна и кимна отново.

— Заговор в разбойнически град?

Усмивката и също се получи малко заговорническа този път, но пак кимна.

— Тогава мотивите е възможно да са били различни? — казах аз.

— Всичко друго, само не и внезапно отмъщение. Прекалено елементарно е.

— И аз си мислех същото. — казах и аз.

Тя повдигна леко вежди и устата и оформи една комична арка. Нещо придаваше на лицето и щастливо изражение, което изобщо не отговаряше на времето и мястото на разговора ни. Напомняше ми на майка, която знае много добре че детето и се опитва да лъже, но го изчаква да си признае първо.

Толкова чоглаво ми стана че се изправих и смушках Уенди.

— Благодаря ви много, мисис Миноу. Много ми помогнахте.

— Радвам се да чуя това. Можете винаги да ми се обадите, на ваше разположение съм. Има ме в телефонния указател.

Изпрати ни до вратата и си взе довиждане с нас. Усещах погледа и върху нас до колата на Уенди и дори след като потеглихме към града. Няколко минути не проронихме дума. Сортирах в главата си информацията, която ми беше съобщила вдовицата. След като всичко улегна по местата си, където нямаше опасност да бъде забравено, се обърнах към Уенди.

— Какво ще кажеш?

— Страна жена. — каза тя, без да отделя очи от пътя. — Не знам как бих се чувствуvalа, ако бях на нейно място.

— Не е никак глупава.

— И изглежда напълно убедена, в това което твърди.

— А ти какво ще кажеш?

— Има ли някакво значение?

— Не особено.

Тя спря на един червен светофар, побарабани с пръсти по кормилото докато светне зеленото, и отново включи на скорост.

— Не съм толкова сигурна. — каза тя.

Пропуснах го край ушите си. Пет пари не давах кой какво си мисли, стига да не се изпречваха на пътя ми. Отпуснах се на седалката и скръстих ръце, като не спирах да мисля за писмото. Улицата по която се движехме, пресече главния път и на половин миля от нас Линкасъл раждаше гигантско сияние в нощта.

Колата намали и спря до бордюра. Уенди ми каза:

— Ще те оставя тук. Бързам да си взема дрехите и отивам при Луи.

— Не можеш ли да ме оставиш в центъра?

— Страшно бързам, Джони.

Ухилих и се.

— Окей, работно момиче. Благодаря ти че ме докара.

Отворих вратата и се измъкнах навън.

Усетих ръката и под мишницата си и спрях. Погледнах я. Лицето и имаше същото изражение като това на вдовицата на Миноу.

— Джони... ти си много добро момче, по своему. Искам да вярвам, че знаеш какво вършиш.

— Знам.

— И, Джони... искам да ти кажа... че и аз съм сигурна в това.

Тя набърчи нослето си като малко дете и смехът разтвори устните и.

Наведох се към нея. Не бързах и и дадох достатъчно време да разбере какво получава. Само че този път не ми се наложи да я придърпвам от седалката. Тя ме посрещна още на средата и устата и изльчваща тръпнеша топлина при сблъсъка с моята.

Тя се нацути когато спрях и ми изпрати въздушна целувка в отговор на моята. Проследих я как се скри в тъмнината, спрях едно такси за града и се отправихме към центъра на най-опасния град в добрите стари щати според шофьора на таксито.

[1] Игра на думи — на английски думата за цифра и фигура в случая е една и съща. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Остатъка от вечерта го прекарах в обиколка по кръчмите из града. Първите два часа бойкотирах бирата докато се опитвах да открия някаква следа за Вера Уест и до десет часа имах всичко на всичко двама души в актива си, които си спомниха че я бяха виждали със Серво.

В десет и пет излязох от кръчмата Блу Мирър твърдо решен да изчакам момъка който през цялото време на обиколката ми се беше влачил след мен. Закачи ми се още от втората кръчма като същински репей.

Беше късокрак и набит момък със сив костюм и сива лятна шапка. Ходеше малко рачешката и лявата му ръка се беше излязла малко напред за да прикрива ютията под мишницата му. Определено ченгетата в тоя град имаха нужда от уроци по проследяване.

Свърнах от главната улица и се пъхнах в един квартал с частни къщи, където намерих един по-тъмен ъгъл. Той трябва да беше заключил по походката ми че съм се забързал нанякъде и изобщо не подозирам за присъствието му.

Добрах се до ъгъла и се скрих в сянката му, като го зачаках. Падна ми право в ръцете и преди да успее даже да изпсува бях му извил вече ръцете на гърба. Забих си коляното в гърба му и го дръпнах за китките назад.

— Само се опитай да си отвориш устата, мистър, и гръбнакът ти ще стане на две части.

Запази мълчание и не помръдна, даже и инч. Измъкнах пистолета му и го пуснах върху тревата. После измъкнах и портфейла му и го изтърсих заедно с със съдържанието на джобовете му, но това което търсих, го нямаше.

Липсваше полицейската значка.

Дръпнах го за ръцете и зараждащият се в гърлото му вик се задави на средата.

— Кой те изпрати, авер?

Главата му клюмна назад и шапката му падна. В мъжделивата светлина очите му се бяха превърнали в чифт прозрачни мраморни късчета. От устата му протече слонка и обля брадичката му. Дръпнах го още по-силно и му зададох същия въпрос, но резултатът беше същият. Дочух някъде далеч в нощта остро изпукване, и нощта изведнъж започна да притъмнява още повече докато накрая не остана нищо и аз заплувах в пустотата.

След неопределено време полюшванията преминаха м серия от силни удари, все едно че някой с чук се мъчеше да разбие черепа ми. Започнах да доловя и звуци, а с тях се появиха и гласовете. Всяко движение ми причиняваше жестока болка, така че седнах и изчаках да ми поотмине.

Единият от гласовете буквално виеше:

— Проклятие, малко остана да ми пречупи гръбнака!
— Затваряй си устата, търсеше си го! Кой те караше да му дишаш във врата през цялото време?

Първият глас се разрази в серия от псуви, които включваха всичко и всички.

— Не трябваше да се отдалечаваш на повече от квартал зад мен, дявол да те вземе! Докато се домъкнете и щях да остана без гръбнак.

— Какво искаш? Нали дойдохме? Точно преди завоя попаднахме на червен светофар. Или искаш да ни бяха връчили квитанцията?

— Да ти пикая на квитанцията! Заради шибаната ти квитанция щяха да ми строшат гръбнака! И някой кучи син ще си плати за тарикатълька! Дяволите да ги вземат, убеждаваха ме че той бил готов да се насере в гащите всеки момент. Само внимателно, каза ми кучия син. Само да му креснеш и щял да напълни гащите.

— Стига плака. Разбра го вече какъв е нали? В армията не раздават медалите току-така.

— Какво медалите? Онова мръсно копеле ми каза че той бил от стреснатите. Абсолютен бъзъльо. Страх го било да се бие. Може би трябваше първо да го питам, а? Може би трябваше първо да го помоля да стои мирно преди да ми счупи шибания гръбнак!

— Нали е тук?

— Абе и аз съм тук, ама хич ме няма. За един бъзъльо се бие съвсем добре. Тия юнаци може да са пълнили гащите по време на войната, ама тя мина отдавна!

Думите ми се подреждаха в главата без да ги изричам. Прииска ми се да благодаря на момъка. Доста хора си мислеха че Джони е бъзльо. Първо Ник. После Логан. Още някой анонимен си го мислеше и беше инструктиран юнаците си в тоя смисъл. Значи за тях един човек е страхлив защото му е дошло до гуша от смъртта. Защото се е наситил да убива и му се повдига от всякакви оръжия, и затова го наричат бъзливец. Типично тиловашко мислене. Ето ти пистолет, пръсни им черепите, момко. Браво, Джони, ха така! Ето ти още малко куршумчета. Какво? До гуша ти е дошло? Марш оттук, мръсно вонящо страхливо копеле!

Някой до мен се засмя с цяло гърло и аз завъртях главата си към него. Юнакът улови движението ми и дулото на крупен пистолет са заби в ребрата ми.

— Хей, нашето момче се събуди. — каза той.

Момъкът който ме беше следил се завъртя рязко на седалката си. Ръката му беше мълниеносна и юмрукът му се заби в устата ми.

— Копеленце мръсно, мамичката ти ще разплача.

Канеше се да замахне повторно, но другият до него го дръпна за ръката.

— Стой си на мястото, педал. Само да ни развалиш работата и теб ще изкараме на разходка, не него. Сядай си на задника и си затваряй плювалника.

Беше направо приятно да разбере човек какво му готовят. Изтрих си кръвта от устните с опъкото на дланта и се обадих:

— Такава значи била работата, а?

Пистолетът се заби още по-силно в ребрата ми.

— Точно така синко, такава е работата. Нека да ти кажа нещо. Ти си голямо момче и сигурно изпитваш желание за игра, но имай предвид, че пистолетът е зареден с вдигнат предпазител и още в първия момент когато се размърдаш ще си получиш порцията директно в корема. Много тежко се умира по този начин. Бъди разумно момче и не си усложнявай живота, а с него и нашия.

— Благодаря.

Облегнах се на седалката и се отпуснах. Какво друго ми оставаше, по дяволите? Бяхме излезли на магистралата и градът остана зад нас като бледо сияние в огледалото за обратно виждане. От време на време се разминавахме с коли, но караха прекалено бързо за

да мога да изрева за помощ, преди да получа куршум между ребрата. При това колата беше с две врати, и нямах никакъв шанс дори да опитам плонж.

Трябва да се бяхме отдалечили на около половин час път от Линкасъл когато момъкът на волана свърна от магистралата по някакъв черен път. До този момент не се бях притеснил особено, но сега вече сърцето ми забумка в гърдите ми така, сякаш искаше да си пробие път навън. Съседът ми по седалка усети че се стегнах и ме сръга профилактично с дулото в ребрата.

Беше мрачно като в кладенец, по-тъмно даже и от пустотата в която бях плувал преди малко, и шофьорът караше на намалени фарове. Пътят се изкриви и започна да се издига, после стана равен и накрая изчезна. Точно преди да угаснат фаровете успях да зърна отражението на звездите във водата и проумях че пътят се спускаше стръмно в нещо като каменоломна.

Главният юнак изкомандва:

— Слизай!

Един от другите двама придържа седалката за да мога да се измъкна, като за всеки случай държеше пистолета до лицето ми.

Десетки неща прелетяха през ума ми в този момент. Най-вече се проклинах за това, какъв идиот се бях оказал да не взема никакви предпазни мерки. Юнаците сигурно ме бяха дебнали цял ден в очакване на удобния момент да ме сграбчат и аз им го бях сервиран буквально на тепсия.

Пистолетът ме ръгна болезнено в гръбнака.

— Застани там до дупката.

— Слушай, аз...

— Затваряй си устата и крачи. Не си усложнявай живота.

Застанаха в кръг около мен. Като същински нацисти. Само дето не ме бяха накарали да си изкопая гроба със собствените си ръце. И това го бяха обмислили. Стояха достатъчно далеч, за да не се изкуша да поsegна за някой пистолет, и достатъчно близо за да виждат силуета ми дори и в тъмното.

Господи, не можех да си отида просто така! Трябваше да направя нещо!

— Искам цигара! — казах аз преди който и да е от тях да се опита да ми запуши устата.

— Дай му. — обади се началническият глас.

— За какво му е, по дяволите!

— Казах ти дай му цигара!

Прошумоля хартия и от мрака изплува цигара, придържана леко от нечии пръсти. Пъхнах я в уста си и протегнах ръка за кибрит. Момъкът който се противеше на желанието ми да запуша се размънка пак, но другият глас го отряза:

— Казах ти, че е чист. Да не мислиш че ще го оставя със скрито оръжие?

Изкуших се да му отговоря собствено лично, но се сдържах. Завъртях се, така че да съм с лице към тях и драснах кибритената клечка с палеца. Бяха толкова тъпи че дори не разбраха какво направих. С плътно затворени очи приближих опипом клечката до цигарата и я запалих, след което угасих клечката. И едва тогава отворих очи.

В продължение на най-малко минута щях да бъда единственият който виждаше в мрака, докато пред техните очи бавно се разсейваше голямото жълто петно от пламъка на клечката. Хвърлих се наляво, ударих се в пръстта и се затъркалях.

Изстрелите бяха придружени с крясъци и псуви, пронизващи въздуха на мястото, където бях само преди няколко мига, като се опитваха да ме открият с оранжевите езичета на пламъчетата. Куршумите се забиваха в пръстта, рикошираха от скалите на каменоломната и разкъсваха с пронизителен звук зеленината.

Напипах под ръката ми едро парче камък и го запратих срещу тях. Неистов рев се откъсна от нечии гърди и куршумите запищяха в противоположното на моето направление. Най-активният стрелец беше на не повече от три фута от мен. Приближих го откъм гърба, стиснах му гърлото с едната ръка, а с другата му измъкнах пистолета. Ударих го веднъж зад ухoto, пъхнах пистолета в джоба си и го бълснах пред мен колкото сила имах.

Куршумът разкъсващ жива плът издава най-гадния звук, който може да чуе някога човек.

Няколко секунди беше тихо, само долу откъм каменоломната долитаха закъснели екове от изстрелите.

Един от останалите двама произнесе:

— Тоя път май го ударихме.

Чух ги като тръгнаха по чакъла към мен, просъскването на запалвана кибритена клечка и се откроиха и двамата пред мен, приведени над падналото тяло. Убитият беше с лицето надолу и единият го обърна с крак.

— Господи, та това е Лари!

Шокът го разтърси и той се опита да загаси клечката.

Прострелях го в главата докато все още го виждах и той се разтърси в предсмъртни конвулсии, които го запратиха на дъното на каменоломната. Чуваше се как се бълска от камък на камък, докато накрая цопна във водата. Дори и не се опитах да стрелям по третия. Той не загуби даже и миг. Странно спокойният въздух предаваше съвсем отчетливо задъханият му бяг през храстите нагоре по склона.

За да оставя мястото чисто след разходката пъхнах обувката си под трупа на име Лари и го изритах в каменоломната. Политна надолу в мрака да прави компания на другарчето си. Запратих и пистолета му подир него.

От тяхна страна беше действително благороден жест да ми оставят колата. Регистрационният и номер беше от друг щат и на пода отзад имаше пръснати вещи, което говореше че колата е крадена. Запалих двигателя, направих завой и поех към магистралата.

Трябаше да се чувствувам добре. Целият бях в кал, но жив. Това щеше да накара всеки да се чувствува добре. Тоест всеки друг, но не и мен. Пистолетът лягаше прекалено естествено на дланта ми, получавах прекалено голямо удоволствие да наблюдавам как умира човек, който впрочем не заслужаваше друга съдба. През ума ми минаваха неща, които не би трябвали изобщо да хрумват на порядъчен момък, например като премахването на следите от изгорелия барут от ръцете ми преди полицията да ми направи парафинова проба. Знаех как да го направя така, че да е безупречно, а не знаех какво или какъв съм бил само преди няколко години.

Внезапно потреперах и усетих студена пот по гърба. Знаех прекалено много неща, които не се полагаха, но в известен смисъл имах късмет че ги знам.

Открих една все още отворена дрогерия на края на града, купих няколко неща и седнах в колата да си измия ръцете. След като свърших, парафиновите преби вече не ме тревожеха. Изхвърлих

бутилките и стъкленицата с разтворителя през прозореца, понечих да завъртя стартера и тогава забелязах бележничето на седалката.

Беше от ония евтини телени бележници с молив пъхнат между телчетата. Очевидно собственикът му имаше навика да къса листовете след като ги изпишеше, защото беше останала само една. На нея пишеше следното: „Джон Макбрайд, регистриран под собственото си име в Хатъуей Хауз. Дръжте и двата входа.“

Бяха го изпипали наистина добре. Ако ме бяха изтървали в града, щях да ме прехванат в хотела. Ухилих се, накъсах листчето и го изхвърлих и него през прозореца.

Оживях след два опита за покушение, което изобщо не даваше гаранция, че няма да има трети. Изглежда бях голяма греда в очите на някой, та така страстно да желае смъртта ми. Брей!

Включих на скорост и потеглих към града.

Хотелът вече отпадаше от сметките. Нямаше смисъл сам да се напъхвам в капана. В такива ситуации си избирах нова бърлога. Нуждаех се от място, за което трябваше да съм сигурен, че отпред нямаше да ме дебнат поредните наемни убийци.

Малко след два полунощ оставих колата пред полицейското управление. Не беше кой знае колко мъдро от моя страна, но поне щеше да накара другите юнаци малко да се позамислят с кого си имат работа. Това щеше да ги направи по-предпазливи, и за времето което губеха, щях да ги накарам да съжаляват за това, ако разбирате намека ми.

На близкия ъгъл никаква семейна кръчма въртеше голям оборот. Всички бяха гипсириани, включително и бармана, и ревях а прегърнати с цяло гърло ирландски балади. Никой не ме забеляза как се вмъкнах в телефонната кабина, нито се заинтересува.

Първо се обадих в редакцията на Линкасъл Нюз и дежурният редактор ми даде домашния номер на Логан. Трябваше да минат цели пет минути преди да успея да го накарам да вдигне слушалката и определено не беше най-щастливият човек на земята с когото ми се беше случвали да разговарям.

— Кой си ти по дяволите и какво искаш? — изляя той в слушалката.

— Джони те беспокои момчето ми. Имам някои новини за теб, ако се интересуваш.

Гласът му изведнъж се втвърди.

— Да не я намери?

— Не. Едни други хора ме намериха. Изведоха ме на малка разходка.

— Господи! Какво стана?

— Близо до града има една каменоломна. Знаеш ли къде е?

— Да, да. Какво по-точно?

— На дъното останаха два трупа. Третият успя да избяга.

— Ти ли... — и той спря преднамерено.

— Единият е мое дело. Другият го претрепа по грешка един от неговите авери. Третият ще разкаже историята си като се върне и май ще трябва да дигаме гълъбите.

— Джони, играта загрубява страшно. Линдзи ще бъде във възторг.

— Аха. Няма да стане, ако играем правилно. Който и да ги е пуснал по следите ми, ще си прави пас, защото не може да ме разкрие, без да издаде и себе си, и следователно аз съм чист. Разбира се, ако си държиш езика зад зъбите.

— Разбира се, че ще го държа. Сега ще се обадя на момчетата и веднага тръгваме.

— Добре. Виж дали можеш да разбереш кои са. Изобщо няма да съм изненадан, ако се окаже че викат наемници отдалеч. — казах сухо аз.

— Те?

— Да. Това е една много стара работа, приятелю, но едва сега излиза на бял свят. На някой му се е дръпнало лайното от страх. Ще ти се обадя сутринта. Между другото... използваха крадена кола. Оставил я пред полицейското управление.

— Ти си дяволски глупак, Джони!

— Всички ми го натриват на носа и някой ден наистина ще взема да го повярвам. Да, щях да забравя. Серво е задушил някакво страхотно червенокосо парче горе в апартамента си. Коя е тя?

— Полека, Джони. Не си се бъзикал с нея, нали?

— Е, не съвсем. Удоволствието по-скоро беше нейно.

Той изпсува тихо.

— Наистина си търсиш курщума, не е ли така?

— Не е там работата.

— Ако искаш да знаеш, казва се Троя Авалаrd.

— По дяволите как се казва. Кажи ми нещо за нея.

— Живее с Лени от две години. На времето се влечеше с едно шоу, скри шапката на Лени и той я взе при себе си.

— Знаеш ли как я държи?

— Чувал съм.

— Никога ли не излиза?

Не ми отговори веднага. Чувах как ноктите му стържат нетърпеливо по слушалката.

— Когато е навън, Лени е с нея. — каза той. — Троя е идеална примамка за някой левак с издути джобове в казиното.

— Приятелски жест от страна на Лени към приятелите му с игрални домове, така ли?

— Нещо такова.

— Кой държи контракта и, Логан?

Въпросът ми беше толкова неочекван, че го задави насред псувнята му. Когато гласът му се върна, беше напоен със стаената мекота на изумлението.

— Трябва да си бил ченге. Не може да си бил друг. Подушваш и най-тънките миризми.

— Слушам те.

— Лени плати петдесет bona за този контракт. Трябваше да бъде потулена работа, но се размириса. Бяха твърде много пари за една буца женска плът така че проверих. Момъкът с контракта го продаде за пет bona.

— Това означава, че остават още четиридесет и пет bona, момчето ми.

— Знам. По-голямата част от сумата е била прехвърлена на сметката на Троя Авалаrd няколко дни по-късно.

— Тя предлага една наистина добра оферта. — казах аз. — Май си струва да надникна още веднъж при нея.

— По дяволите, Джони, ти...

— Логан — изсмях се аз — трябва да я видиш колко е добра с кубчето лед. Направо ти се взема акъла.

Окачих слушалката докато той се давеше в безброй псувни и излязох на улицата. Продължавах да се чудя дали двеста bona си

струваха двукратен опит за убийство, и реших че си напълно си заслужава, особено ако набелязаният ви бъркаше и сметките.

След два квартала хванах едно блуждаещо такси и се пъхнах на задната седалка без да дам възможност на шофьора да зърне даже и за секунда лицето ми. Казах му:

— Понтиел Роуд. Ще ме оставиш на ъгъла.

— Веднага, приятел.

Беше от ония които умириха да си чешат езика със среднощните клиенти и аз включих вграденото отстрани радио, като намерих един нощен коментатор който говореше и за двама ни.

Слязох на ъгъла на Понтиел Роуд, платих му и тръгнах по улицата. Предстоеше ми дълга разходка. В началото от двете страни на пътя се редяха частни къщи, които постепенно оредяваха все повече и повече, последваха ги значителни пространства от ливади, после идваше залесена местност, след което пътят леко се издигаше и се появяваха няколко къщи в начална фаза на строеж.

Бялата къща на гребена на хълма беше стъпила на най-хубавото място. Който я беше строил очевидно е бил наясно с бъдещото разширение на града в тази посока. Градът се простираше под краката ви, като едновременно с това човек се наслаждаваше на прелестите на природата.

Закрачих по алеята от бял камък, стигнах до входа с бронзови цифри 4014 над името У. Милър и се огледах за саксията. Открих я зад колоната и ключът беше там както ми беше обяснила Уенди.

Някаква слаба лампа разсейваше малко мрака във фоайето, което ми беше достатъчно да видя къде бяха стълбите. Качих се, намерих банята по светещия ключ до вратата и, съблякох се и се пъхнах под душа. Превръзката на главата ми се намокри, и след като се подсущих я свалих. Направих си нова от бинтовете в аптечката за първа помощ и си я сложих, след което окачих дрехите в шкафа.

От банята излизаха две врати. Зад първата се разнасяше ароматът на парфюм и пудра, както е във всяка дамска стая в цивилизования свят, така че я притворих тихо и опитах другата. Другата беше по-подходяща.

Захвърлих хавлията в коша за използвано бельо, отидох до прозореца и го отворих. Застанах пред него и поех чистия въздух с

пълни гърди. Луната се подаваше зад града, златна и мирна, в червено по периферията.

Безкористна луна над разблуден град, помислих си аз.

Останах под жълтите и лъчи още една минута, ухилих и се, и после опипах в мрака за леглото, като седнах на ръба му да изпуска цигарата си преди лягане. Лекият и прохладен ветрец действуваше много благотворно и отморяващо на кожата ми. Забучих цигарата в устата си и драснах клечката кибрит.

Гласът и прошумоля в нежен шепот откъм мрака.

— Изглеждаш чудесно без дрехи, Джони.

Клечката застина между пръстите ми, падна на пода и угасна. Но не и преди да я зърна от другата страна на леглото, тялото и бяло петно в мрака миг преди да се пъхне под завивките.

Моята безкористна луна ми се усмихна още веднъж и лъчите и пробягаха по хълмчетата на гърдите, нежно поклащащи се при дишането и.

— Извинявай, дете, — казах аз дрезгаво — мислех че... стаята е празна.

Тя протегна ръцете си в забавено и лениво движение, тъмният oval на устата и се раздвижи в мрака.

— Обикновено е празна, Джони.

Щях да излезна, но ръката и се протегна и ме докосна. Връхчетата на пръстите и ми докараха тръпки по тялото. Имаше нещо животинско в начина по който се раздвижваше под завивките.

И само след секунда и двамата вече бяхме необуздани животни, издаващи диви и несвързани звуци, докато устите ни се впиха една в друга. Деряхме се с нокти вкопчени един в друг като давещи се вълци, докато дъхът и секна в гърлото и всичко свърши.

На сутринта още спеше, с глава сгушена в рамото ми. Станах внимателно, придърпах завивката под брадичката и, облякох се и слязох долу в кухнята. Пригответих кафето и закуската и я чух да отваря вратата. Косата и изглеждаше като пшеничена нива брулена от вятъра, устата и алена усмивка.

— Добро утро. — поздрави ме сладко тя.

Беше се увила в червен памучен пенюар, който не скриваше нищо.

— Направо си чудесна. — ухилих се аз. — Сядай и закусвай.

Тя придърпа с крака си стол и седна.

— Исках аз да направя закуската, Джони.

— Снощи прояви достатъчно гостоприемство, сладур. Пък и освен това бързам.

В очите и блесна любопитство.

— Ще ходиш някъде?

— Да. Кания се да потърся някой, който иска да ме види мъртъв.

Веждите и образуваха две малки арки.

— Снощи ме изведоха на разходка извън града. Това беше вторият им опит.

— Кой...

— И аз бих искал да знам. Чувала ли си за момиче на име Вера Уест?

— Но разбира се! Не беше ли тя...

— Момичето, което обичах. Работеше в банката. — довърших аз.
Уенди се замисли и отпи от кафето.

— Беше момиче и на Серво.

— Аха. А сега я няма. Искам да открия това дете. — Чукнах края на цигарата в масата и я запалих. — Лесно ли е човек да изчезне в града?

— Не е лесно, но се е случвало. Мислиш ли че е някъде наблизо?

— Възможно е. Чувах нещо за мястото където свършвали момичетата от Линкасъл. Знаеш ли нещо за него?

— Има... домове. Възможно е, макар че не изглежда логично.
Защо ще и е да изчезва?

— Тая мръсна курва ме предаде. Тя... — Спрях на средата на изречението. — Можеш ли да държиш устата си затворена?

Чашката с кафето издрънча леко върху чинийката. Тя прочете изрежението на лицето ми и застинна.

— Това не е честно.

— Няма честни неща, Уенди. Но аз искам ти да знаеш. Мога да ви се доверя, защото ти и татенцето ми помогнахте, но ако се раздрънкаш някъде, това ще е последната ти постъпка. Разбираш, нали?

Лицето и беше побеляло от гняв.

— Не е необходимо да ми казваш каквото и да е. — изръмжа тя.

— Така е, но мисля по-добре на глас. Ако искаш, слушай, но си го пази за себе си. Както ти казах, Вера Уест казала на Гардинър че си пъхам носа в документи където не ми е работа.

Беше подредила всичко така, че ако я хванат, да стовари всичко на гърба ми. И точно това и стана. Само тя е авторът на номера. Само тя е подправила документите, така че да ми го лепнат на гърба.

— Ти... ходи ли до банката?

— Да, и се видях с Гардинър. Обеща и той да я потърси.

— Сигурен ли си за това? — запита ме тя с много сериозен глас.

— Дотолкова, доколкото мога да бъда без доказателства. Ако имах малко по-добра представа как дяволската банка си води счетоводството, щях да знам къде да се разровя по-дълбоко.

Веждите и отново се вдигнаха. Този път още по-високо.

— Но нали ти...

— Никога не съм работил в банка, — казах аз — Защото не съм Джони Макбрайд. Ти си вторият човек на когото се откривам, и повече няма да има, защото Джони е мъртъв. Аз просто съм негов двойник.

Разказах и колкото може с по-къси думи цялата история и тя през цялото време седеше със зяпнала уста, като се мъчеше да осмисли казаното от мен. Махнах и да си храни докато и разказвам и привърших едновременно с нея.

Тя взе цигарата, която и предложих, драсна клечка кирит и изпусна дима през устата си заедно с няколко думи.

— Наистина звучи невероятно. И никой не е усетил досега нищо?

— Не съм забелязал. Ще играя така и до края, докато разбера защо Джони е постъпил така, а не иначе. Ще имам нужда от помощта ти, затова споделям с теб.

— А Ник? Ще му кажеш ли и на него?

— Не. Татенцето е окей, но е твърде стар, за да ми е от помощ. Благодарен съм че тогава попаднах на него и няма да забравя това, което направи за мен.

— Ще направиш добре, ако спреш да му викаш „татенце“. Страшно му е противно. Познаваш го достатъчно добре, за да знаеш как да го наричаш.

Кимнах.

— Благодаря ти, че ми напомни.

— Какво искаш да направя за теб, Джони? Имам предвид...

— Казвай ми Джони. Искам да ми помогнеш да открия Вера Уест. Жените уметят да задават точни въпроси. Опитай с пасмината, която минава през заведението ти.

— Но там не идва никой от града.

— Няма значение. Може и да не е в Линкасъл. Ако си е сменила името, то по всяка вероятност използва същите инициали... нещо от рода на Вероника Уейвърли да кажем. Пусни няколко връзки между приятелите си, но ги подплати с някаква история в случай че почнат да задават въпроси.

Отместих чинията си и станах.

— Добре, Джони. Можеш да вземеш колата ми, ако искаш. Аз ще използвам старата. В гаража е.

— Да. Ще се възползвам от нея. Не ме чакай. — ухилих се аз.

— Ще се върнеш ли?

Обходих я бавно с поглед.

— Ти как мислиш?

Очите и се полу притвориха и тя отметна глава назад.

— Целувка?

— В никакъв случай. Не искам да ти развалям картина.

— Плъх.

— Сериозно?

Тя ми се изплези.

Всичко си и беше на мястото. Само дето отблизо прозираше че отвътре не е толкова мека, колкото изглеждаше, и гримът не беше в състояние да скрие острите линии врязали се около устата и очите и. В зелената си рокля под изкуственото осветление струваше милион, а в леглото два. А дневната светлина ви казваше че такива като нея са под път и над път.

Казах и довиждане и отидох в гаража.

Колата беше черен форд лимузина в добро състояние паркирана редом с един грохнал модел А който вероятно е бил особено популярен в колежите преди десет години.

Изкарах колата на улицата, подкарах по Понтиел Роуд и после се насочих към центъра на града. Спрях до една сладкарница и си купих един брой на Линкасъл Нюз, след което седнах в колата на спокойствие да видя какво пише. А пишеше доста. Страница първа

съдържаше голяма снимка на ченгета измъквачи два трупа от каменоломната под фаровете на полицейска кола. Съобщаваше се че анонимно обаждане до редакцията за случилото се довело веднага полицията която открила телата и направила скоростна идентификация. Двамата юнаци били гангстери от среден калибръ чиято дейност обикновено се ограничавала в околностите на Чикаго. Единият бил търсен за нарушаване пускането под гаранция, а другият го издирвали за разпит на тема серия грабежи във Флорида.

Линдзи се беше изказал че това според него е отмъщение осъществено от банда извън нашия щат и се надява на скорошен арест. Изглежда ченгетата и репортърите бяха изпотъпкали здраво всички останали евентуални следи от подметки или автомобилни гуми, защото на тази тема нямаше нищо.

На четвърта страница в дъното беше споменат с дребен шрифт факта че някакъв шегобиец откраднал кола, поразходил се с нея и накрая за майтап я оставил пред полицейското управление.

Затворих вестника, извадих монета от десет цента и се върнах обратно в сладкарницата, намерих в указателя номера на Хатъуей Хауз и го набрах. Поисках Джак и чух дежурния на рецепцията да удари няколко пъти звънеца, след което на телефона се появи и моят човек.

— Тук е Джони Макбрайд, Джак. Можеш ли да ми отключиш няколко минути и да се срещнем някъде извън хотела?

Гласът му беше предпазлив.

— Слушам, сър. Казвате, барът на Топ? След петнайсет минути. Слушам, сър.

Казах му окей и затворих. Барът на Топ беше на шест преки от хотела и стигнах там преди Джак. Седнах на маса в дъното, поръчах кафе и зачаках. След две минути дойде и той, видя ме и дойде до масата.

— Здравейте, мистър Макбрайд.

Той седна срещу мен и аз махнах за още едно кафе.

— Стаята ми още ли е празна?

— Търсиха ви два пъти по телефона дали сте в стаята си, снощи и сутринта. Но не си оставиха имената.

— Някой да е заседнал във фоайето?

Лицето му се изкриви на смешливо.

— Сега не. Но някакъв тип стърча снощи доста до късно. Помислих си дали не е някакво ново ченге.

Измъкнах от балата две десетачки и една петарка и му ги хвърлих на масата.

— Като се върнеш плати ми стаята и ме отпиши. Оставил куфар с мръсни дрехи под леглото. Хвърли ги в някоя боклукчийска кофа. Няма да се връщам в хотела.

— Имате неприятности?

— Доста. Тука изглежда не ме харесват.

Джак се ухили широко.

— Да, чух маса неща. Какво става всъщност?

— Не вярвай на ушите си. — посъветвах го аз.

— Натопили са ви за нещо, а?

— Какво те кара да мислиш така?

— Това че се върнахте. Ако бяхте задигнали ония мангизи от банката, щяхте да заобикаляте града на хиляда мили. Какво мога да направя за вас?

Келнерът се приближи с кафето и аз изчаках докато се върне в другия край на залата преди да произнеса:

— Не искам да ме считаши за неучтив, но след като полагаш грижи за определен тип дами, сигурно знаеш някои неща които ме интересуват.

— Разбира се, щом става въпрос за жени.

— Чувал ли си за Вера Уест?

Той подсвирна продължително.

— Забъркал си се във висшия ешелон, нали, Джони? Тя е една от бившите бойки на Серво.

— Къде се намира сега?

Очите му загубиха младежкия си блесък.

— Изглежда доста хора я търсят.

— Кой?

— Просто хора. Имам две колгърли^[1], на които им задали същия въпрос. Те не знаели.

— А ти знаеш ли?

Той сипа млякото и захарта в кафето си и бавно започна да го разбърква.

— Видях я само веднъж след като Серво я изрита. Тъкмо слизаше от нощния влак и носеше куфар. Спомням си че изглеждаше много притеснена. В същото време пък се случи един от юначагите на Серво да качва на същия влака някакво много здраво парче и щом само го зърна побягна като луда за такси. Никога повече не я видях след това.

— Това беше пристигащ влак, експресът който идва от Чикаго и после заминава за столицата на щата, завива на юг и после отива за Ноксвил.

— Разбирам. Кого видя тогава тя?

— Еди Пакман. Той е дясната ръка на Серво сега. Мисли се за голяма клечка. По дяволите, преди това беше такава мижитурка. Един път ме ядоса много в един плувен басейн и му издърпах ушите. Но сега не бих се опитал да го повторя.

— Защо не?

— Защото сега аз съм мижитурката, а той е човек на Серво. — и ми се ухили.

— Значи ти мислиш че Вера Уест е напуснала града?

Той поклати глава.

— Не мисля нищо.

— Спомням си последното и идване в града и тъкмо някъде по това време се разпъркаха със Серво, но после никога не съм имал някакъв повод да си мисля за нея. Може пък да е някъде в града.

— Как изглеждаше последния път когато я видя?

— Уплашена.

— Опиши я.

Той се замисли.

— Е, тя винаги беше на висота, но този път имаше вид на махмурлия. Очите и бяха зачервени. Имаше чудна коса. Носеше я в прическа „паж“, знаете я, до раменете и извита навътре по краищата. Беше чисто злато. Беше на среден ръст. Имаше чудна фигура, въпреки че не съм се вглеждал отблизо.

— Окей, — казах аз, — сега да предположим че не е напуснала града. Къде би могла да се скрие?

— Достатъчно е само да си преобоядиса косата червено или кестеняво. Има достатъчно места, където може да работи като перачка, също и мебелирани стаи под наем, където може да живее. Ако не се

показва много наоколо, спокойно може да си живее инкогнито. Познавам две момчета, които ги търсеха усилено, едното федералната полиция, и останаха в града през цялото време докато траеше издирането, и не ги откриха.

— Разбирам. Още едно нещо. Защо скъса тя със Серво?

Джак придоби малко притворен вид.

— Задаваш ми най-шибания въпрос.

— Знаеш ли?

— Имам добра памет и въображение. Нещата са ми ясни, разбиращ, нали? Ако се забъркаш със Серво и името ми изплава, аз и Линкасъл трябва да се разделим, а на мен тук много ми харесва.

— Глупости, — казах аз, — никой в нищо няма да те забърка.

— Окей, тогава ще ти кажа какво аз мисля. Но то не е това което зная, не забравяй. Серво знае как да се отнася с курвите. Добър е към тях докато и те са добри към него, но не може да ги търпи продължително време. Познавам две които ги изрита, а това не им хареса. Жivotът им беше песен докато Лени плащаше за всичко и се опитаха да го изцедят. По дяволите, нямаха акъл за пет пари. Те просто не бяха наясно че Лени не може да се цеди. Така ги изблъска че ореваха ортаљка. Никакви майтапи с него, ако искаш да запазиш носа си и зъбите по местата им. Чаткаш ли?

— Да, чаткам го. Така че къде би могла да отиде жена като Вера... в ония домове ли?

Раменете му се повдигнаха безучастно.

— Не е изключено. Тя беше курва, а курвите от едно положение спират да го правят без пари, ей тъй от любов към спорта, и започват да си я дават под наем.

— Серво има ли нещо общо с ония домове?

— Ами, това е Линкасъл, не Ню Йорк. Оправят се сами, плащат си редовно на ченгетата и не ги закачат. По дяволите, в града гастролират толкова много свободни художнички, и кой разумен човек ще се емне към ония развъдници на хлебарки? Аз самия си имам няколко работнички, ама много здрави. Поддържам си стабилен процент от отсядащите в града, а там при ония долу ходят само най-изпадналите.

— Ще имам ли нужда от представяне, за да вляза при тях?

Джак се ухили, допи кафето си и обърна чашката.

— Иди на Елм Стрийт № 107. Кажи на дежурната съборетина че аз те изпращам. Това е достатъчно. — Той се ухили. — Трябаше да ми се довериш тогава.

— Ще се оправя и сам. — казах аз.

— Няма да имаш проблем в ония дупки.

Измъкнах един долар от джоба и започнах да се надигам от стола. Джак прибра банкнотите от масата и аз му ги посочих с палец.

— Каквото и ресто да остане, задръж го.

— Благодаря ти. Ако ти потрябвам за нещо, обади ми се. Ще видя с какво мога да ти помогна при търсенето на тази курва. Може моите да знаят нещо.

— Чудесно.

Платих кафето, дадох на Джак преднина от няколко минути, докато изпуска цигара, и се върнах в колата. Тоя ден ми предстоеше да се заровя в историята на моя живот, или по-точно в тая на Джони.

Не ми отне много време. В известен смисъл даже беше майтап. На практика бях знаменитост а никой не знаеше кой съм. Пет години наистина бяха достатъчни, за да се излича от паметта на хората. Започнах с архивите на общината, открих че съм роден на 17 декември 1917 година, загубил съм родителите си докато съм бил в гимназията и съм бил осиновен законно от един мой чично стар ерген, който починал докато съм воювал оттатък океана. Проверих в регистрите за семейството ми, открих къде сме живели, върнах се в библиотеката и се зарових във вестниците, докато открия откъслечната история на бойните ми подвизи. На другия ден след Пърл Харбър заедно с още няколкостотин такива като мене съм се записал в армията, закарали са ме на обучение в южните щати, след което са ме прехвърлили в редовната армия и оттам зад океана.

Четох всички подробности докато се запечатаха в паметта ми така, че да бъда готов да ги рецитирам. На излизане от библиотеката не спрях на стълбите да пуша. Използувах страничната врата, шмугнах се в задната уличка до колата и потеглих към главната да хапна някъде набързо.

В два и четвърт позвъних на Логан. С малко особен глас ми предложи да се срещнем на паркинга до залата с боулинга в западната част на града.

Стигнах до мястото без особени проблеми, паркирах до оградата и угасих двигателя. Две минути по-късно видях да приближава колата му и замахах с ръка да му дам знак къде съм. Той паркира до колата ми, излезе, отвори съседната ми врата и седна до мен.

— Нещо ново? — запитах го аз.

— Много нещо. — Той ме изгледа с особен поглед.

— Откри ли кои са били снощните юнаци?

— Не. Но открих кой си бил ти.

Извади от страничния си джоб плик. Изчаках докато измъкне от него няколко листа хванати с кламери и един сгънат циркуляр.

— Поразгледай ги. — каза ми той.

Разгънах го и го поразгледах. Поразгледах го основно, защото това беше полицейски циркуляр с моята снимка, под която пишеше че се казвам Джордж Уилсън и съм търсен за въоръжен грабеж, кражба с взлом и убийство и описание ми беше точно до цвета на очите ми и тона на гласа ми.

[1] Callgirl — (англ.) Скъпоплатени проститутки на повикване.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Успях само да го запитам:

— Откъде го намери?

— Въшливото ни малко вестниче си има голям архив. Прочети и останалото.

Прочетох и него. Бяха описания на престъпленията които ме обвиняваха че съм извършил. Всички бяха датирани и датата на последното беше само три седмици преди да забравя кой съм. Напъхах ги обратно в плика и го подадох на Логан. Почувствувах се като последното нищожество.

— Какво ще правиш с това?

Той се взираше през прозореца.

— Не знам. — каза той. — Честно ти казвам, не знам. Виждаш че полицията те търси.

— Това не е проблем.

— Да, пръстите ти не оставят отпечатъци. Можеш да се отървеш ако не избият отново папиларните ти линии. Можеш да се отървеш като хвърлиш всичко на гърба на Джони Макбрайд. Той е мъртъв и няма да има нищо против.

— Върви по дяволите.

— Само ти предлагам.

— Предложи още нещо.

— Добре. Не се ограничих само да разровя архивите за теб. Проверих историята ти. Всичко което ми разказа, беше потвърдено от компанията, за която си работил. Може да си направил маса поразии преди да загубиш паметта си, но не и след това. Напълно е възможно да си станал съвсем друг човек и няма смисъл да заставаш пред съда за нещо, което друг е извършил.

Обърнах се към него и ухилих с цяло сърце.

— Благодаря ти, приятел. Какво ще стане ако паметта ми се върне?

— Нека да почакаме дотогава.

— Мислиш ли, че ще ти кажа?

— Не.

— Прав си. Дори и да имам съвест, едва ли ще ме загризе дотолкова, че да си призная публично убийството и да увисна на въжето. Не съм такъв човек, приятелче.

— Дрън-дрън. Нали в момента точно това правиш. — Логан изсумтя подигравателно. — Макар че наистина ще е голям майтап да увиснеш за убийството на Миноу, а не за онова което си извършил.

— Наистина ще е голям майтап. — съгласих се с него аз и го потупах по издутия джоб. — Линдзи знае ли за това?

Логан поклати глава.

— За него ти си Джони Макбрайд и ще си в безопасност когато успееш да го разубедиш.

— Идваш точно навреме, Логан. Все още си репортър, и ако си на мястото си, нищо няма да ти попречи да хвърлиш бомбата.

Той кимна разсеяно.

— Нищо освен възможността някой по-добър от мен да ме изпревари. — каза той. Завъртя се бавно на седалката и се втренчи в мен. — Ще унищожа всичко това. Мога пак да го събера, и няма смисъл да стои в папка, която някой може случайно да отвори. Ще чакам, Джони. Разбирам си от занаята и виждам че историята набъбва. И не се опитвай да ме пришпорваш, разбра ли?

— Напълно. Нещо за Вера Уест?

— Никаква следа. Покрила се е напълно. Проверих даже и чрез Уошингтън, имам приятел в бюрото за социални грижи. И да се наела някъде на работа, в сметката и не постъпва нищо.

— А приятелчетата, които се опитаха да ме пречукат?

— Идентифицирани са, но само толкова. Няма никакви следи да доказват че някой в Линкасъл ги е наел.

— Скоро пак ще стане нещо. — казах аз. — Бяха трима и единият успя да избяга. Очаквам го всеки момент. Ще ти се обадя, ако се случи нещо.

— Ако останеш жив. В този случай можеш да ме намериш в бар Съркъс.

Устните ми оголиха хищно венците.

— Преживял съм много неща, Логан. Не съм толкова лесен, колкото си мислят някои.

Той ми се ухили в отговор и излезе от колата. Изчаках го да се отдалечи и запалих двигателя. Половин час по-късно бях в квартала с червените фенери и търсех къде да паркирам.

Някои хора които бяха кръстили мястото копторите, изглежда бяха минавали само на тъмно, защото това беше старо място за строеж, обрасло в буренаци. От едната страна имаше блато и път който водеше към стопилната пещ на другата страна, с четири или пет квартала, стушили се под формата на буквата V между двете. Покрай пътя се бяха наредили поне дузина кръчми, бензиностанция и няколко магазина. По-голямата част от мястото беше предназначено за построяване на домове на по-бедната част от населението на Линкасъл, но най-външният комплекс от постройки не можеше да бъде събъркан с нищо друго. Елм Стрийт^[1]. А наоколо нямаше дърво даже и за цяр.

Къщите не се различаваха по стил и години, но изглеждаха живи. Всички бяха прясnobоядисани и затревените площи бяха добре поддържани. Някои бяха разширени с допълнителни постройки от типа на ранчото, а на други бяха издигнали надстройки.

Човек трябваше само да надзърне в кофите за боклук. Бяха натъпкани с празни бутилки. Мярнах някои от момичетата да се приличат на слънце в задните дворове, а пред главния вход на една къща тъкмо почваше да се заформя здрав гуляй.

№ 107 беше последната сграда в редицата. Личеше си че първоначално е било двуетажно здание с гараж. Сега гаражът се явяваше част от крило, което образуваше с къщата Т-образна формация, като се разрастваше от другия край в три малки кабини. Сградата беше бяла, с червени капаци на прозорците, червена врата и червени венециански щори на всички прозорци.

Много подходящо.

Доближих се и натиснах звънеца. Вътре някъде тихо свиреше радио. Лунната соната. Това пък беше съвсем неподходящо. Натиснах още веднъж звънеца и запалих цигара.

Вратата се отвори и на прага застана старата съборетина, за която ми беше казал Джак, и ми се усмихна нежно, като хвърли бърз и насмешлив поглед на часовника си, защото още нямаше четири, а вече се беше появил мъж за оная работа.

Но тя изобщо не покриваше описанието на Джак. Беше пълната противоположност на съборетина. Някой беше взел копие от статуята

на Венера, беше и вдъхнал живот, надарил с гарвановочерна коса и богати чувствени устни и пъхнал всичко това в рокля, която въпреки големият си запас от еластичност беше опъната до скъсване.

— Изпраща ме Джак. — казах аз и се почувствувах последният глупак. Сигурно съм имал и вида му, защото усмивката и стана още поширака. — Ако знаех че сте такава щях да разбия вратата и да вляза без да звъня. — добавих аз.

Смехът и беше направо вълшебен. Дори изглеждаше още по-привлекателна с отметнатата си назад глава.

— Моля, влезнете. Наистина не искам да ми къртите вратата.

И аз влязох. Седнах със зяпнала уста пред стаята която имаше всичко на един луксозен апартамент, докато тя ми сервираше питие от един малък бар вграден в стената. От двете му страни го подпираха рафтове с книги, които съвсем не изглеждаха имитации. Имаше и богата колекция от грамофонни площи, обграждаща ветрилообразно един изнесен напред грамофон, която съдържаше в по-голямата си част класика и съвсем малко популярна музика.

— Харесва ли ви? — запита ме тя, като се полюшваше над една табла, на която сложи бутилка и кана с лед.

— Фасадата ме заблуди. За пръв път идвам в тоя квартал.

— Наистина? — Тя отпи от чашата си. — Сама съм до шест часа. Тогава идват момичетата.

Хубав начин да минеш на същината на въпроса. Само че аз не се заблудих повторно. Венера беше собственичката и управителката на дома, а не работно момиче. Свърших едновременно цигарата си и питието за да икономисам време.

— Не съм я закъсал дотам, че да подранявам, момичето ми. Просто ми трябва информация. Джак предположи че може да знаеш нещо.

— Чудесно момче е тоя Джак. А вие кой сте?

— Негов приятел, а имената нямат значение. Чувала ли си нещо за Вера Уест?

— Разбира се. Защо?

Гласът и бе станал толкова студен, че ми потрябва цяла секунда, докато го осъзнава.

— Къде е?

— Това не съм в състояние да ви кажа. Известно време беше момиче на Лени Серво, но тогава това не беше необично. Много момичета бяха на Серво... за известно време.

— Ти също?

— Беше много отдавна. За една седмица. — Тя пое дълбоко от цигарата и изпусна бавно дима, като го наблюдаваше как бавно се къдри около чашата в ръката му. — Наистина ли искахте да разберете... дали Вера е била... една от нас?

— Нещо от тоя род.

— Е, приятел, трябва да ти кажа, че тя нямаше нищо за продан. Въобще не стигна дотам. Просто не беше тоя тип.

— И ти не изглеждаш тия тип.

Тя отново се изсмя с онзи смях. Протегна ръка и прекара пръсти през косата ми.

— Това е една дълга и интересна история. А сега ми кажи за твоята Вера Уест.

— По дяволите, нямам нищо за разказване. Искам да я намеря.

— Откога я няма?

— Доста време и никой не знае къде е.

— Пробва ли с полицията?

Изсумтях късо и тя разбра какво имам предвид.

— Трябва да опиташ на автогарата и влаковете. Ако там някой я познава, може да я е забелязал като напуска града. Може да се е преместила в някой голям град и да се занимава с предишната си работа. Работеше нещо в банката, нали така?

— Секретарка. — казах аз.

— Тогава трябва да е секретарка или стенографистка някъде.

— Изглежда разбираш доста от тия неща.

— Не много. На времето бях женена за полицай.

Смачках угарката в пепелника и се изправих.

— Ще опитам всичко каквото мога. Тук беше един възможен вариант, който бях длъжен да проверя. Сега поне знам още едно място където да не я търся.

— Опита ли при Серво? Той може да знае къде е.

Юмрукът ми продължаваше да удря бавно отворената ми длан.

— Не съм го виждал... още. Но скоро ще го видя.

Очите и придобиха леко студен блясък.

— Поздрави го от мен като го срещнеш. — каза тя.

— С юмрук в зъбите?

Главата и кимна, много бавно.

— Избий му ги. Отпред.

Стояхме изправени един срещу друг и се гледахме продължително време. Всичките мисли и преминаха през лицето и ми стана ясно какво е получила от Серво. Тоя момък започваше вече да ми ляга на сърцето.

— Ще видя какво мога да направя. — казах аз.

— Благодаря ти. Може би ако се обадиш след някое време ще имам новини за теб. Момичетата обикновено знайт какво става в града. Номерът ми го няма в указателя — 1346.

Изпрати ме до вратата и завъртя дръжката и. Беше до мен и изльчваше слаб аромат на жасмин, както подобаваше на една Венера. Всяко късче от тялото и изпъкваше релефно под обтегнатата тъкан на роклята и. Тя улови погледа ми и отново се усмихна.

— Как влизаш в това нещо? — запитах я аз.

— Има си номер.

И тя ми подаде един копринен пискюл, провиснал от някаква сложна апликация на рамото и. Подържах го в дланта си няколко секунди, тя продължаваше да се усмихва, и аз го подръпнах. Нещо стана с роклята и. Преди миг беше върху тялото и, а сега я нямаше. Разтвори се цялата и се свлече на пода, като продължавах да държа пискюла в ръката си, а Венера изглеждаше така, както трябваше да изглежда. Беше стройна и още по-хубава, отколкото с роклята си.

— Сега вече знаеш. — засмя се тя. — Е, какво ще кажеш?

— Дете, — казах аз, — при обикновените жени кожата си е просто кожа...

— А при мен?

— Прекрасна покана в бяло и черно.

Отворих вратата, прекрачих прага и я затворих след мен. Венера съвсем ясно ми беше показала, че не е необходимо да чакам до шест часа, ако имам желанието, но не можех да си го позволя. Нямах това време. Може би някой друг път.

Подкарах обратно към центъра на града, като си избрах една по-скромна кръчма и влязох да изпия една бира. Барманът постави бутилката пред мен и ме изчака докато я изпия, след което ми сложи

друга. Игралият автомат издаваша примамливи звуци покрай стените и над тях от време на време се издигаше ликуващият рев на някой щастливец покрай рулетката. Две момчета край мен пропиваха спечеленото от масите със заровете и се готвеха отново да си опитат късмета.

Единият от тях се опита да ме убеди да си обединим тримата усилията, но аз му отказах и предпочетох да изпия още една бира. Тъкмо я бях надигнал когато някой се промуши в освободеното от тях пространство на бара и каза:

— Здравей, бабаит.
— Здравей, дюстабанлия. — отвърнах му аз и месестото лице на Тъкър се изкриви в убийствена омраза.
— Знаеш ли откога те търся?
— А знаеш ли аз откога те чакам?
— Затваряй си устата и си прибери рестото. Ще те водя на разходка.

Това вече беше наистина много. Прииска ми се да му кажа че предната нощ съм се разхождал достатъчно и нямам никакво настроение за нова, но се сдържах. Вместо това го запитах:

— Арестуваш ли ме?
— Ако така ти харесва повече.
— На какво основание?
— Малко двойно убийство в каменоломната. Заподозрян си, нали разбиращ. Капитан Линдзи иска да те види.

Прибрах си рестото и тръгнах на разходка.

През целия път мълчах. Никой не пророни и дума докато се озовахме в същия кабинет, където се бяхме сблъскали преди. Линдзи беше зад бюрото си и двама цивилни седяха до него. Тъкър се облегна на вратата и аз бях принуден да застана на средата на стаята.

Тъкмо извадих цигара да запаля и Линдзи изрева:

— Тук не се пуши.

Прибрах я обратно и отидох до един стол.

— Макбрайд, — изрече Линдзи, — ще стоиш прав докато ти кажа да седнеш, ясно ли е?

Хванах стола за единия от краката му и ги изгледах всеки един поотделно.

— Не разбирам нищо от дивотиите ти, тъпа свиня такава! Казвам ти го високо и ясно, за да не кажеш после че не си ме разбрал. Тук сте четири человека и вън има още, но само да опитате някакъв номер, и ще ви строша въшливите глави. Искам да видя на кого му стиска да опита.

Мераклията се оказа Тъкър. Беше извадил пистолета си и приближаваше, когато Линдзи го спря.

— Спокойно, Тък. Тоя момък е мой, когато му дойде времето. Има голяма уста и няма да му я затварям още, но се кълна в бога, че скоро ще си я затвори съвсем, като му покажа какви нещица имаме долу в килията и му демонстрирам как работят. — Той ми кимна благо.

— Седни, седни. Трябва да поприказваме малко.

Пуснах стола на пода и седнах отгоре му. Тъкър застана зад мен като не спираше да подмята пистолета си.

— Какво има тоя път?

— Предполагам че имаш алиби за снощи?

— Бях с гадже. — изльгах аз.

Ефектът неочеквано се оказа по-добър, отколкото предполагах. В главата ми се завъртяха всякакви мисли, когато видях че Линдзи наистина ми повярва. Изражението му говореше достатъчно ясно. Той кимна към двамата мъже до него.

— Намерихме два пистолета с отпечатъци върху тях. Върху единия имаше няколко гладки овални петна. Това говори ли ти нещо, Макбрайд?

— Разбира се. Убиецът е носел ръкавици.

— Не, убиецът няма папиларни линии.

— Браво на него.

— Не бързай толкова да го хвалиш. Момчетата тук са от Уошингтън. Специалисти са тъкмо по тия неща. Ще идеш долу с тях и ще ти проверят пръстите.

Едва сега проумях защо му беше през оная работа за моето алиби. По дяволите, той не даваше пет пари за онния двамата от каменоломната. Искаше да ме пипне за убийството на Миноу. Там разполагаше той с чуден комплект отпечатъци, а не с никакви петна.

Повдигнах рамене да им покажа какво мисля за всичките им идиотщини и бях искрен.

Дремеше ми на оная работа.

Сума ти експерти си бяха вадили очите над възглавничките на пръстите ми за да разберат кой съм, и сега може би за пръв път бях щастлив, че не успяха. Двамата мъже станаха и поведоха пътя, аз след тях а Линдзи и Тъкър бяха тилова охрана.

Цялата процедура отне повече от час. Оставих ги да правят каквото си знаеха, да бодат до кръв пръстите ми и да вземат проби от тъканите ми една след друга, без да изразят дори и съчувствие за обгарянията, които получих от ултравиолетовата им лампа.

Показах се най-примерният пациент който някога бяха имали момчетата и след като приключиха, всичко с което разполагаха, бяха купища черни петна и документиран случай по който новобранците полицаи да четат за първия човек в историята на криминалистиката, успял да заличи напълно папиларните си линии. Момчетата клатеха глави когато си тръгвах, Линдзи тихо псуваше, като се мъчеше да сдържи беса си, а Тъкър ме наблюдаваше с умиление, като очевидно си мислеше че работата отива към неговия вариант, в който той щеше да изравни резултата в срещата си с мен.

Отидох в бръснарницата срещу хотела и си избрах стол до стената. Луут Туут си имаше клиент и щъкаше около него като някая дърта баба. Влезна едно пиколо и връчи на мъжа с бялата кърпа около врата две телеграми и телефонно съобщение и си тръгна след като получи тълст бакшиш.

— Благодаря ви, господин кмете.

След мен влезнаха още двама мъже, поздравиха свойски кмета, седнаха и се разклюкарстваха. Единият се оказа че е член на градския съвет. Бях се озовал в най-изискания салон на Линкасъл. Там където се събира елитът да се подстригва и да се бръсне, винаги може да се чуе свежа клюка. Логан трябва да завербува Луут Туут, помислих си аз. Във всеки случай ще бъде по-евтино от анкета за общественото мнение.

Кметът слезе от стола и аз му заех мястото. Луут Туут ме опаса с престилката около гърлото и тъкмо се канеше да я забоде с иглата, когато очите му срещнаха моите в огледалото и лицето му загуби цвят. Ръцете му се разтрепераха докато поставят хавлията и аз започнах да се съмнявам че идеята ми е съвсем удачна.

И след пет минути не можеше да се успокои. Казах му:

— Виж какво, стига си треперал. Ти ми го заби с ченгетата, а аз ти го върнах в бара. Квит сме. Повече не съм ти сърдит.

Въздишката, която пропусна между зъбите си, прозвуча като истинска свирка.

— Аз... аз ужасно съжалявам за онова, сър. Разбирайте ли... мислех си че... е, спомних си, и си помислих, че полицията... е, беше обществено задължение и...

— Разбира се, и аз щях да направя същото на твоето място. Не си го слагай повече на сърцето.

— О, благодаря ви много, сър!

Положи гореща кърпа върху лицето ми и започна да ме масажира. Чувствувах се прекрасно. Лежах изтегнат на стола, докато той изреждаше всичките си похвати. Очите ми започнаха да се притварят, а шумовете от улицата да отслабват и загълхват. Бръснарската му четка ме галеше нежно по бузите.

Мисълта течеше гладко. Джони и аз имахме навика да се бръснем в събота сутрин. Сядахме на съседни столове и си разменяхме шеги под хавлиите като крояхме планове за деня. Дяволски хубаво си прекарвяхме двамата. Но всичко свърши, когато си отиде. Където и да беше, вярвах, че бди над мен. Може би одобряваше това, което правех... а може и да не му харесваше. Не беше много хубаво да се рови миналото, но тъй като него вече го нямаше, можех да направя така, че да умре с чисто име. А на някого това дяволски не му се нравеше... на шибаните мръсници така им се беше дръпнало лайното, когато се появиах, че даваха мило за драго да ме видят мъртъв. А и според Джак някой също така търсеше усилено Вера Уест.

Размишлявах над това.

Луут Туут издрънка нещо което не можах да чуя, нещо да се издокарам за довечера.

— Докарай ме добре, мистър, защото тази вечер имам голям юбилей.

Кремът който втриваше в бузите ми започна да щипе.

— Искате да кажете мис Уест? Да, да, спомням си. Вие и тя... о, аз... съжалявам, сър, не исках да...

— По дяволите, човече, всичко е наред. Това беше преди сто години.

Усмихваше се когато ме изчетка и му дадох долар отгоре бакшиш. Само дето не ме разцелува на тръгване и наистина беше щастлив да ми види гърба. Нещастникът сигурно си мислеше че ме е приспал с приказките си и така се е отървал. Имаше какво да разказва на следващите си клиенти.

Лек дъжд беше превърнал в блестящи настилките на улиците. Мълния проряза небето на запад и секунди по-късно долетя приглушеният грохот на гръмотевицата. Ускорих крачка до колата, и седнах зад кормилото в размищление накъде да поема. Появи се малчуган в зелен пуловер с куп вестници под мишница и се шмугна в близката кръчма. След като обходи клиентите излезе навън и аз го повиках за да го питам къде се намира бар Съркъс. Каза ми да карам право по авенюто и няма да го пропусна, защото имал нарисувани розови слончета по прозорците. Купих си вестник, хвърлих му четвърт долар и се отделих от бордюра.

Бар Съркъс^[2] се разполагаше на гърба на Линкасъл Нюс и поради интригуващото си име беше място само за репортъри и словослагатели. В бара имаше най-малко двайсет телефонни кабини и половината от тях бяха заети. Беше точно часът между двете смени и всички освен репортъорите гледаха да ударят едно за из път или за добро настроение в работата.

Не беше трудно да го открия. Беше се свржал в дъното на бара със слушалка, която се мъчеше да притиска едновременно към ухото и устата си, като същевременно с това се въртеше непрекъснато на всички страни опасявайки се някой да не го подслушва. Видя ме в същия момент в който и аз него, тръшна слушалката върху телефона и ме сграбчи за рамото тичайки.

— Давай, ако искаш да разговаряме, ще го направим по пътя.

Изврева за движдане на двама души и ме повлече навън. Вмъкнах се в шевролета му с него и го изчаках да го изкара на улицата и да го обърне.

— Случай за колоната ми. Пречукали са някакво парче.

Аз подсвирнах.

— Коя?

— Не знам. Току-що ми се обади момчето, на което му плащам за това. В един хотел до реката открили мъртва жена. Като си ги знам що за стока са Линдзи и следователят по смъртните случаи, ако не

побързаме на мястото преди тях, ще видим информация на кукуво лято. Ти с какво се занимава през деня?

— Гостувах на Линдзи. — казах аз.

Очите на Логан се заковаха за секунда върху моите, и после отново се върнаха на пътя. Чистачките равномерно стържеха стъклата, пригласяйки на свистенето на гумите.

— Какво искаше?

— Беше довел двама експерти. Искаха да извлекат някакви евентуални следи от папиларните ми линии.

— Е?

Повдигнах равнодушно рамене.

— Е, както винаги.

— Джордж Уилсън е мъртъв като Джони Макбрайд, така ли?

— Така изглежда.

Логан завъртя рязко волана и колата се поднесе с отвратително стържене по чакъла на завоя. Пред нас се откри порутена дървена сграда, опасана с веранда от всички страни.

Логан спря колата на мястото за паркиране и ми кимна да излизаме.

Над вратата се четеше надпис „Борови Градини“. До ъгъла на сградата имаше паркиран пикап ветеран, но не се виждаше жива душа. Логан изкачи стъпалата и натисна звънеца.

— На времето беше съвсем порядъчен и евтин хотел. Сега е превърнат в нощен приют за бездомни.

Мръсната завеса зад вратата се помръдна на инч и от пролуката през стъклото в нас се втренчиха чифт очи. Нещо като облекчение проблесна в тях и вратата се открехна със скърцане. Застаналият на прага момък хапеше устните си.

— Божичко, мистър Логан, сполетя ни голяма беда. Не знам какво да правя.

— Извикахте ли вече полицията?

— Не, не, не! Само се обадих на Хауи и той каза че ще ви потърси по телефона. Божичко, мистър Логан,...

— Къде е тя?

— Горе. Втората стая срещу стълбите. Ако искате да погледнете, идете без мен. Хич и не допирам до стая на умрял.

Минахме през едно фоайе, изкачихме се по стълбите и момъкът ни посочи единствената врата на етажа.

— Там ли е? — запита Логан.

— Аха.

Влязох след него. Беше овехтяла и захабена стая със старомодно месингово легло, два раздрънкани стола и дрешник. Вратите на килерчето бяха отворени, също и прозорците и мъртвата лежеше просната на средата на леглото с глава все още сгушена в рамото и. Някой беше забил нож в гърба и чак до дюшека и тя беше умряла толкова бързо, че дори не беше пуснала кръв.

Логан издаде дрезгаво проклятие.

— Точно в сърцето. Чиста работа. Ножът е минал точно между ребрата и после го е измъкнал без никаква трудност.

— И всичко това само с един поглед. — казах аз саркастично.

— В тоя град може би само Линдзи е виждал повече трупове от мен. Къде е онзи юнак?

— Чака долу.

Логан отиде до вратата и изрева в коридора:

— Приятел, коя е тя?

— Казва се Инес Кейси. Тя и още един боклук живееха заедно.

Бачкат в никаква кръчма като келнерки в различни смени.

— Тук ли ще останеш?

— Долу. Вчера ми казаха че прозорецът им бил развален и аз се качих да го правя. Заварих я... така.

Логан изгрухтя нещо и се върна в стаята. Аз коленичих и се вгледах в лицето на мъртвата. И той приклекна до мен.

— Не е била лошо парче. — обадих се аз. — Проумяваш ли каква е работата?

Той се изправи и повдигна рамене, като хвана ръката на мъртвата.

— Кой може да знае, по дяволите? Тия неща стават през седмица в тоя град. Може да е сцена на ревност. Момичетата дето се наемат на работа по кръчмите не са особено придирчиви във връзките си. Но тоя с ножа е бил майстор.

— Да. — съгласих се аз. — Замах на истински професионалист. Който и да е бил, си е разбирал от занаята. С един удар.

Логан потрепера.

— Трябва да се обадя на Линдзи.

— Ще те почакам отвън. — казах аз. — Капитанът няма да е във възторг, като ме види тук.

Седнах си в колата и никой не ме видя. Линдзи не ме видя. Тъкър също не ме видя. Нито пък двамата цивилни полицаи или ниският и дебел следовател по смъртните случаи. Областният прокурор дойде последен и си отиде първи. И той не ме видя. Един час по-късно Логан се върна и се пъхна зад кормилото.

— Е, какво решиха? — запитах го аз.

— Наръгана. Неизвестен нападател. Линдзи беше хванал телефона почти през цялото време и откри няколко подробности. Работила е в АВС Дайнър покрай магистралата. Съквартирантката и в момента е на смяна там. Замесени са двама младежи, но никой не знае имената им.

— Дори и съквартирантката и?

— Даже и тя. Съвсем от скоро били заедно и не им останало време да си поговорят на тия теми. Изглежда се е запознала с тях в клуба и се е заиграла и с двамата. Последната седмица била шута на единия и хукнала с другия след здрав скандал. Линдзи ще ги спипа и двамата за нула време.

— Банална история, а?

Логан набърчи носа си.

— Не е за моята рубрика.

— Докато те чаках размишлявах доста върху случая. — казах аз.

Той ме изгледа без да каже нищо.

— Изобщо не е мръднала в момента на убийството. — казах аз.

— По дяволите, ножът е пронизал сърцето и. Умряла е мигновено.

Продължих без да го слушам.

— Била е по корем с лице заровено в рамото и.

— И какво от това? — запита той нетърпеливо.

Ухилих му се с къс смях.

— Не ми обръщай внимание, Логан. Понякога ме налягат кретенски мисли. Иска ми се да знам откъде по дяволите ми идват наум.

Той завъртя стартера и запали двигателя. Тъкър тъкмо се измъкваше с полицейската кола и ние го изчакахме малко и

подкарахме след него. На магистралата пусна сирената и настъпа педала. Логан нямаше намерение да се състезава с него.

Точно когато влизахме в града Логан се обади:

— Хей, щях да забравя. Чете ли вечерния вестник?

— Купих го, но още не съм го отворил. Защо?

— Погледни колоната за лични обяви.

Изгледах го въпросително и измъкнах смачкания вестник иззад гърба ми. Открих рубриката и подържах вестника под бледата светлина на арматурното табло докато намеря обявата. Точно на дъното на колоната имаше два реда които гласяха:

Дж. М. обади се 5492 в 23,00. Спешно.

Откъснах съобщението и го пъхнах в джоба.

— Може и да съм аз, нали?

— Може. — кимна Логан. — Дойде тъкмо когато изпращахме вестника за печат. Успях да го вмъкна в коректурите. Донесе го някакво момче и заплати за него.

— Колко е сега часът?

Той погледна часовника си.

— Десет и половина. Искаш да пийнем някъде по една бира ли?

— Разбира се. — казах аз.

Кръчмата не беше проблем. Проблемът беше да намерим такава с място за колата на паркинга. Принудихме се да се отдалечим от града за да попаднем на някаква дупка, която се мъчеше да се изкара че е построена от борови трупи. Okаза се че полупразният паркинг се дължи на отсъствието на игралните автомати в салона. Нямаше го и синият белег на прозорците.

До единайсет оставаше не повече от минута и затова казах на Логан да поръча и за мен докато се обадя по телефона. Гледах часовника на стената и пуснах монетата точно на часа, след което набрах номера. Сигналът се чу само веднъж и после се обади глас:

— Да?

Беше женски, плътен и дълбок контролиран глас, който като с четка рисуваше образа на собственичката си.

— Обаждам се по повод на една определена обява в тазвечерния вестник.

Тя не ми предложи никаква информация освен лаконичното:

— Продължавайте.

— Аз съм „Дж. М.“, ако това ви говори нещо.

— Донякъде.

— Цялото ми име е Джони Макбрайд.

— Да, Джони, точно теб имах предвид. — Едва забележима пауза се промъкна между думите и. — Срещни се с Харлан, Джони. Непременно се срещни с Харлан. — и затвори.

Това стана толкова неочеквано, че аз завъртях слушалката и я огледах с никаква идиотска надежда преди да я окача. Като размислих малко извадих нова монета пуснах я в автомата и избрах телефонистката. След като се обади произнесох грубо:

— Тук Тъкър, градска полиция. Искам адреса на един номер. 5492. Да чакам ли?

— Секунда, моля.

Почаках малка след което слушалката прошумоля.

— Номерът е на телефонен автомат на ъгъла на Гранд авеню и булеварда.

— Окей, благодаря.

Нишо не разбирах. Върнах се на бара и си изпих бирата. Линдзи беше любопитен без да задава въпрос и аз му казах че не е било за мен и той остана доволен.

Изпихме по още бира. Тъкмо привършвах моята когато вратата на мъжката тоалетна в другия край на бара се отвори и се появи никакъв дребосък с малко смешна походка. Движеше се с приведена глава. Седна си на мястото и се зае с питието си.

Логан поръча още две но аз поклатих глава. Дребосъкът от другата страна прибираше рестото си и се канеше да си тръгва. Мускулите на гърба ми се свиха на буци и пръстите ми се разтрепераха. На не повече от десет фута от мен стоеше кучият му син който ме беше проследил предната нощ и който ми бе убягнал в каменоломната.

Не исках да замесвам Логан в каквото и да било, затова се постарах всичко да изглежда съвсем безобидно. Изчаках трийсет секунди след като копелето излезе от кръчмата, след което излязох тъкмо навреме да го зърна как се качва в колата си и побързах към шевролета на Логан. Избъбрах нещо в смисъл че никога не съм карал модел като неговия и той ми махна с ръка да седна зад кормлото.

Всичко стана като по поръчка. Бях се залепил зад юнака през целия път до града без Логан да усети нещо. Дори извадих късмет и при смяната на колите. Точно пред бар Съркъс светна червения светофар и копелето спря. Успях да кажа лека нощ на Логан, да изскоча от колата му и да се метна на моята, докато светне зеленото.

Караше по главната улица без изобщо да подозира че съм се лепнал за гърба му. Когато намали и се насочи към бордюра, разбрах че търси къде паркира. Дадох газ и го изпреварих, като намерих място къде спра след една пресечка. Той намери празно място малко след мен, паркира и излезе от колата, като тръгна към мен.

Изчаках го да ме подмине на около стотина фута и тръгнах след него. Беше по-лесно дори отколкото с колите. Вятърът от запад се беше усилил, но нито той нито мълниите в небето можеха да ми попречат.

Кръчмите се редяха, една от друга по-шумни, като заглушаваха пешеходците. Хората се бълскаха едни други и сменяха едно подир друго заведенията с наивната надежда че най-после ще им се усмихне щастието. По-голямата част от тях се връщаха покрусени и бързаха да удявят мъката си в алкохола. Налагаше ми се да ги разблъсквам с лакти за да не го изгубя от погледа си. Най-накрая се озовахме на тротоара. Той застана на бордюра до една малка уличка.

Пъхна се в най-крещящата кръчма на улицата. Имаше голям арковиден навес пред входа, охраняван от истински адмирал в пълна парадна форма, който помагаше на босовете при излизане от колите им. Кръчмата носеше никакво много смешно френско име с дребни накъдрени букви по прозорците, които гръмко прокламираха „Едуард Пакман, собственик“.

А Еди Пакман беше човекът когото беше видяла Вера Уест на гарата точно преди да побегне от града. Поне така ми беше казал Джак.

Барът беше дълъг петдесет фута, като пространството зад плота беше четири фута. Беше претъпкан. Цяла дузини бармани едвам смогваха да се оправят с поръчките, като сновяха с къси и резки движения като комедианти от старите ленти. Останалата част от залата представляваше казино в умален мащаб което се пукаше по шевовете от клиенти, и което, ако противопожарната охрана си гледаха работата, щяха да го затворят още на часа.

Залаганията бяха буквально на всичко което можеше да му хрумне на човек.

Имаше дори игрални маси с мишки. Жените пищяха и подскачаха, мъжете цвилеха от възторг, а мишките се щураха по масата и се пъхаха панически в дупките, като залозите бяха шест към едно. Но масата имаше над двеста дупки а пускаха само три мишки на залагане, така че казиното в никакъв случай не можеше да загуби.

Малкият ми любимец довършваше бирата си на бара. След като я изпи започна да си пробива път през тълпата към задната част на бара. Имаше стълба която водеше нагоре и изчезваше в нещо като ниша в стената. Наблюдавах го докато се скри от погледа ми и се заех с бирата си.

Половин час по-късно се появи отново. Тоя път не се отби на бара. Лицето му представляваше странна смесица от чувства. Преобладаваше облекчението, но се съзираха и следи от пресен гняв. Мина покрай мен и излезе, като се насочи към колата си.

Вече бях седнал зад кормилото когато той подкара. На ъгъла зави надясно, после пак надясно, като сви в улица с малко движение и продължи по нея докато се включи в магистралата. Пътят му беше чист пред него и не очаквах да спре на стопа, но той заби спирачките и в последния момент успях да извия кормилото за да не се врежа в него и тогава за пръв път видя лицето ми. Ченето му увисна и той превключи с такава скорост че колата му литна напред.

Изцедих от форда всичко на което беше способен и гумите засвистяха по асфалта. Беше успял да се отдалечи доста и габаритите му бяха аленеещи въгленчета в далечината, но фордът ми беше по-скоростен и дистанцията се скъсяваше бързо. Каражме с над осемдесет мили в час, на завоите гумите свиреха и започнах да се проклиnam защо не го бях спрял по-рано. На правите участъци бях по-бърз от него, но на завоите бях принуден да намалям скоростта, защото фордът беше по-лек, и той се възползваше от това.

След малко пред нас се проточи чудесен прав участък и аз натиснах педала на газта до пода и се сгърчих около кормилото, като се молех фордът да не излети от пътя. Щях да му пресека пътя ако не бях зърнал светлините на камион на един завой на миля от нас. Бях наясно че с тая скорост няма да мога да взема завоя, и намалих, но юнакът

пред мен очевидно считаше че е по-смел или може би по-опитен на кормилото от мен.

Колата му поднесе на завоя, опита се да я овладее, загуби за миг управлението и след още един миг автомобилът му представляваше асиметричен калейдоскоп през полето, съпроводен от отвратително стържене на метал в камъните и трошене на стъкла. Успях да спра колата чак на половин миля след завоя, направих обратен завой и спрях до мястото откъдето беше изхвърчал от пътя.

На петдесет ярда по-надолу открих останките на автомобила. Беше една безформена купчина ламарина и железа, обърната с колелата нагоре, от които впрочем само едно беше останало на мястото си, изкривено до неузнаваемост, но все още се въртеше с протяжно скърдане. Юнакът беше измъкнал горната половина от тялото си от колата. Горната, защото долната просто я нямаше.

Още дишаше.

И повтаряше без да спре:

— Доктор... доктор...

Наведох се над него и го запитах:

— Кой те изпрати да ме убиеш? Чуваш ли ме... кой те изпрати?

Драснах клечка кибрит и я придържах над лицето му в шепите си, за да я запазя от дъждъа.

— Кажи ми, приятел, кой те изпрати? Вече е късно за доктор. Кой ти плати за да ме убиеш?

В очите му за миг проблесна разбиране.

— Доктор... трябва... доктор... — измънка той и дъждът угаси пламъчето, но това вече нямаше никакво значение, защото юнакът беше мъртъв.

Пък разправят че били бабаити! Ха!

Разгърнах сакото му и измъкнах пистолета му. Разкопчах му и кобура и го запратих колкото можах по-надалеч. Пистолета пъхнах в джоба си. После намерих и портфейла му. Съдържаше хиляда долара в стодоларови банкноти напъхани зад две петарки и една от един доллар. Гушнах бонката при пистолета, а останалото пъхнах обратно в портфейла и го върнах на мястото в сакото му.

Сега вече ченгетата и пресата в Линкасъл можеха да хвърлят вината за катастрофата върху потърпевшия, който беше консумирал от стоката предлагана в най-голямо изобилие в града.

Сега вече можех да се върна и да питам Еди Пакман какво толкова беше свършил тоя момък че да заслужи цял бон, като сигурно щеше да ми се наложи да му свия малко перките за да го накарам да проговори.

Така че се върнах в кръчмата със смешното френско име и направих няколко дискретни сондажа относно местонахождението на мистър Пакман. Само че човекът отсъствуващ. Бил напуснал преди двайсет минути с компания и се прехвърлил на друго място да си продължи веселбата.

Никой не знаеше къде.

Махнах с ръка и реших да пийна. Гадната бира ми наду стомаха и червата ми закъркориха, защото бях пил без подложка. Това поне беше поправимо. Върнах се в колата и подкарах. Минах покрай автогарата, оттам излязох по магистралата и така до пържолите на Луи Динеро. Пистолетът издуваше джоба ми и за го плъзнах зад облегалката на колата.

Уенди тъкмо започваше номера си и тълпата изпусна едно екзалтирано „А-а-а-а“. Аз също се присъединих към възгласа им, наблюдавайки я как пристъпва към микрофона. Беше в центъра на петното от прожектора, което правеше прозрачна роклята и като стъкло. Представляваше чудесна гледка с тая атласена кожа. Плъзнах се на една маса, поръчах на келнера да ми донесе пържола, недопечена, и после изпуших една цигара, докато наблюдавах как Уенди твореше чудеса за да задържи роклята върху себе си.

Огледах тълпата около мен, замръзналите им физиономии, голата похот в очите им и изведнъж подивях от бяс — към нея. Не обичах момичетата ми да показват на глутницата загубили човешки образ същества това, с което ме даряваха насаме.

След малко обаче се почувствувах един от тях и гневът ми премина. Тя беше просто една от многото, вярно, малко по-добра от тях, но косата и беше плод на един флакон, а очите и прекалено твърди отблизо. Обичаше да се показва и кой по дяволите бях аз че да и се бъркам в работите? Келнерът ми донесе пържолата, ометох чинията, платих си сметката и след това улових погледа на Луи, който ми махна с ръка.

Притежаваше паметта на слон и ми разтърси ръката. Запитах го дали мога да видя Уенди зад сцената. Нямаше нищо напротив и ми

показа откъде се минава за гримърните. Така че аз заобиколих сцената, намерих вратата с инициалите В.У. завъртях дръжката и влязох.

Оказа се обаче, че първо е трябвало да почукам.

[1] Елм на английски означава бряст, съответно Елм Стрийт — улицата с брястовете. Б.пр. ↑

[2] Съркъс — цирк. Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Тя тъкмо се измъкваше от роклята си, бронзово-кадифена плът, частично скрита зад феерията на прозирната тъкан. Настолната лампа зад нея изтръгваше от силуeta и младежката гъвкавост на тялото и, твърдите и щедри очертания на гърдите и, подчертани от стомах толкова гладък, че изглеждаше като всмукан и поддържан на мястото си единствено с играта на мускулите под кожата му.

Това трябваше да е финалът на номера и, помислих си аз. Щеше да бъде чисто изкуство. Тя почти беше смъкнала роклята от себе си когато оркестърът вън изsviri туш и тя разбра че вратата е отворена. Мигът в който ме съзря заприлича на диво животно миг преди да се стрелне далеч от опасността, дръпна роклята пред гърдите си и се дръпна назад с разширени очи.

Ухилих и се защото страховете и се бяха оказали напразни. Казах само:

— Спомняш си ме, нали?

Тя облиза устните си и очите и се набърчила в ъгълчетата.

— Окей, сладур, само не припадай от страх, моля те. Вече съм те виждал така, но тогава изглеждаше далеч по-добре на лунна светлина.

— Ти... ти ме изплаши, Джони. Трябваше да почукаш.

— И на мен ми хрумна, но вече беше късно.

— Добре, ако нямаш нищо против, бъди за малко джентълмен и се обърни. Лунната светлина и голите крушки не са едно и също.

Тя ме дали с една от ония смешни усмивки и аз се обърнах. Жените наистина бяха странни същества.

— Имаш ли някакви планове за довечера? — запитах я аз.

Явно ме разбра съвсем погрешно, защото движението на главата с което съпроводи не-то си беше като разтърсване от плесник.

— Не исках да кажа нищо такова, Уенди. Просто исках да разбера дали имаш някакъв ангажимент.

— Искам да се прибера и да си лягам. Много съм уморена.

— Да се отбием за малко до града?

Не каза нищо. Обърнах се и я сварих приведена към огледалото с червило в ръка. Грубата светлина на голата крушка вадеше на показ че косата и е боядисана, но не от скоро. Корените и вече бяха избили тъмни.

— Е? — казах аз.

— Не... тая вечер не, Джони. Много съм уморена.

— Много е важно.

Червилото застина на сантиметър от устните и.

— Продължавай.

— Последният от нечистата троица които са опитаха да ме премахнат в каменоломната се намира разполовен на петнайсетина метра от магистралата.

Лицето и се изкриви от ужас преди да проговори:

— Ти ли...

— Щях да съм аз ако го бях пипнал. Катастрофира с колата си.

— Но какво общо има това с поканата ти за довечера?

Изгледах я и леко се усмихнах, после се плъзнах в един от столовете и запалих цигара.

— В джоба си имаше цял бон в нови банкноти. Шумолящи стодоларови. Възнаграждението му. — Издухах струя дим към лампата и я проследих как се стеле под тавана. — Тия пари ги получи от един момък на име Еди Пакман. Искам да открия този благодетел. Тази вечер.

— И искаш да дойда с теб, така ли?

— Аха.

— Не. — Тя се обрна обратно към огледалото и бавно прекара червилото по устните си. Очите ни се сблъскаха в огледалото. — Джони... виж, знам как се чувствуваши и всичко... но на мен не ми се умира. А ти можеш да ми докараш много големи неприятности. Още не си пристигнал и трима души вече са мъртви.

— Не се беспокой, дете, няма да останат само те.

— Аз... знам това. — Тя сведе глава, и после бързо я извърна встрани. — Сърдиш ли ми се... много?

Повдигнах безгрижно рамене.

— Не чак толкова, сладур. Просто човек може да свърши повече работа когато не е сам, за това и исках да ме придружиш. По дяволите,

в тукашните сфери на висшето общество не дават да припари кракът ти ако не си водиш нещо отвън.

Тя пъхна обратно червилото в чантичката си и се втренчи в нея. Главата и бавно се изправи и очите и обходиха лицето ми.

— Понякога... — започна тя.

— Да?

— Може би щеше да бъде по-добре, ако изобщо не беше се връщал, Джони.

— По-добре за кого, миличко? По-добре за онай банда убийци, които са се сврели в дупката си и се хилят?

— Не исках да кажа това.

Може би светлината правеше очите и замъглени. Пристъпих напред за да се уверя и разбрах че греша. Бяха влажни и овлажняваха все повече и повече, докато накрая заплуваха в собствената си тъга. Тя се усмихна малко хитро и протегна ръка към моята.

— Кутсуз съм, нали? — каза тя. — Толкова съм безсрамна... и неблагодарна. Съжалявам, че съм толкова глупава, Джони.

— Ти не си глупава.

Оркестърът засвири бавен валс на площадката, уморена песен която се просмука през стените като пара и ни обгърна в прегръдките си. Беше застанала точно зад настолната си лампа и от всяко око се канеше да се изтръгне по сълза.

— Ти не си глупава. — повторих аз.

— Всичко ми беше наред докато се появи ти. Вън има сто мъже готови да легнат с мен, а единствения, който искам, си ти.

Поисках да и отговоря, но нямах думи. Меките и устни се притиснаха в моите, тялото и се беше сляло с моето, толкова силно че усещах всеки трепет който се зараждаше и пробягваше по нея.

Пръстите ми се вплетоха в косата и леко я издърпаха назад.

— Ти си добро дете, Уенди. — усмихнах и се аз.

Тя не ми върна усмивката. Щълчетата на устните и потрепнаха със скрит хумор и това беше всичко.

— Добра? Знаеш колко съм добра. Бях добра, и после пораснах. Поумнях, но вече беше късно. Бях боклук и не го крия, Джони. Огледай ме добре, Джони и ще го видиш. Ще видиш едно момиче, което е било подривано от всички и което на свой ред е подривало всичко, което му е паднало. Сега си имам номер в който се

поразголвам и с който имам успех сред тая смрад, и бях напълно доволна от хала си, докато не изникна ти. Имам къща, кола, няколко добри приятели и си мислех че повече не ми трябва. Видя ли какво направи с мен?

— Дрън-дрън, ти пак си оставаш добро дете.

Този път тя наистина се ухили. Макар и слабо.

— Ами. Ако беше така, едва ли щях да бъда толкова глупава да ти разказвам житието си и че съм влюбена в теб.

Понечих да кажа нещо, но тя ме спря със знак.

— Не се тревожи за това, Джони. Остави ме да съм си глупава, и нека това не те тревожи. Позволи ми да те обичам. Не съм толкова глупава за това. Няма да се опитвам да те вържа дори и да умираш за мен. Това достатъчно ли е?

Цели десет секунди само стоях и я гледах. За пръв ми беше поднесла душата си и това беше заличило всички корави бръчки около очите и.

— Да, мисля че е достатъчно.

— Между другото... имам новини за твоята Вера Уест.

Едва я чух.

— Кажи ми.

— Поразпитах наоколо както ми каза и един от колегите каза че я виждал в столицата на щата преди няколко години. Движела се с никаква местна знаменитост.

— Как са разбрали, че е Вера?

— Казаха ми че са я били виждали със Серво когато работела в някои от клубовете в Линкасъл.

Изгрухтях нещо и кимнах. Запитах я след кратък размисъл:

— Кога е било това — преди или след като скъсва със Серво?

Тя прекара езика си по устните и каза:

— След като е изчезнала, се е покрила напълно, нали?

— Така изглежда.

— Тогава трябва да е било преди това.

Обмислих го, но разумът ми отказваше да го приеме. Че му е била шута и така нататък. Може пък и да и е писнало от номерата му. Нежно я отместих от себе си, като я държах с ръце така че да мога да виждам очите и.

— Продължавай да разпитваш. Може да изскочи още нещо. А за довечера не искаш да промениш мнението си?

— Моля те... само не тази вечер.

Това също ми се нравеше у нея. Захвърлих угарката в един пепелник и отворих вратата. Финалните акорди на валса нахлуха победоносно в стаята понесени на вълната на аплодисментите. Обърнах се и я изгледах. Стоеше си там където я бях оставил и не откъсваше очите си от мен.

— Дете — казах аз, — и да ми предложат всичките девственици на света, пак няма да те дам за тях.

Този път лицето и разцъфна в истинска усмивка. Изплези ми езичето си и аз затворих вратата.

Луи ме пресрецна на излизане и ми махна да седнем на бара за по едно питие. Без да чака поръчка от наша страна барманът ни пъхна под носовете чаши с шумяща газирана напитка и ние мълчаливо ги вдигнахме един срещу друг. Луи примлясна с устни и хитро ми се усмихна.

— Кажи ми нещо? Вземаш ли Уенди с теб? — Той улови въпроса в погледа ми и добави. — Виждам че те гледа през цялото време. Аз знам по мен. Имам съпруга. Много хубави момичета минаха през ръцете ми преди това, можеш да бъдеш сигурен!

Той се разрази в серия от грухтенета и взе да се тупа по шкембето от удоволствие.

— Виж, Луи, не искаш да я губиш, нали?

— По дяволите, Уенди си отива, отива си и моят бизнес с нея. — Той отново изгрухтя. — Пък може и да не си отиде. Мъжете обичат да гледат голи жени. Понякога си мисля че им е все едно кой е на сцената, стига да е жена.

— Ти си бил философ, Луи. Уенди не се съблича.

— Ами разбира се, че това е още по-добре. Тя е по-добра и от стриптизорка. Само да си разголи допълнително някой инч от тялото и тия тута полудяват. Няма полза да им се показва всичко наведнъж. Уенди, тя е добро момиче. — И той ме изгледа авторитетно.

— Точно това и казах и аз, Луи.

— Нали знаеш, животът и не е бил лек.

— Знам.

— Но тя е чудесно момиче. Нали разбираш?

— Разбирам.

— Само да я оскърбиш и знаеш какво ще ти се случи! Разбираш и това, нали?

Цялата му тирада щеше да прозвучи комично, ако не беше толкова сериозен. Като баща или нещо такова. Повдигнах чашата и изпих до края пенливата течност.

— Не се тревожи, Луи, няма да я обидя. Аз я обичам, разбиращ ли?

— Разбира се, Джони. Знам. Сигурно се тревожа прекалено много. Отдавна е при мен. Ние сме стари приятели. Старият Ник, и той е добър приятел. Там, в оня град... — той махна с палец през рамото си — ... има само лоши неща. Тук хората са добри и всички се разбираме. Ти знаеш.

Поиграх си малко с чашата. Барманът го изтълкува погрешно и се опита да я напълни отново, но аз му задържах ръката.

— Изглежда добре познаваш лошите страни на живота, Луи.

— Не всички. Не искам неприятности в заведението. Гледам кой идва редовно. Оттука минават доста хора.

— Познаваш ли един момък на име Еди Пакман?

В първия момент си помислих че няма да ми отговори, но после ме запита:

— Защо?

— Той е тарикат.

— И бабаит.

— Не е толкова голям, колкото изглежда. Знаеш ли къде мога да го намеря?

— Той има кръчма...

— Не става. Тая вечер е в града.

— Тогава е с някоя жена. Трябва да отидеш до Шип он Шор. Там ще го намериш. Луд е по жените. Винаги си хваща някоя две глави над него. Вземаш ли Уенди с теб?

— Не.

— Това е добре. Значи имаш неприятности с някой друг.

— Да, и Уенди предположи същото. Окей, Луи, благодаря ти за информацията. Ще те видя по-късно. Грижи се за момичето ми.

Плъзнах се от стола и изчаках една двойка да освободят прохода. Месестите пръсти на Луи се вкопчиха в ръката ми.

— Джони, ти убивал ли си някога?

Гласът му почти се изгуби в гълчавата.

Лицето ми се стегна от само себе си и почувствувах някаква празнина в стомаха ми. Беше нещо на което предпочитах да не отговарям, но изглежда че отговорът се беше изписал на лицето ми, защото той добави:

— Хванеш ли за гушата тоя Пакман... и някой моментално ритва канчето. Някой си отива за нула време.

Кимнах и той пусна ръката ми.

— Няма да съм аз. — обещах му аз.

— Да, няма да бъдеш ти, Джони.

Оркестърът започна ново шумно парче което бързо очисти дансинга от танцовите двойки, така че вече можех да изляза спокойно. Спрях до вратата и запалих цигара, като се мъчех напрегнато да обмисля положението и да решава какво да правя.

Някой дяволски желаеше да ме види в ковчег. И този някой беше натъпкал джоба на един момък с цял бон за да свърши тая работа. Този някой можеше да се окаже Пакман, и ако беше той, значи можеше да ми даде отговор на много въпроси. Като например къде беше Вера Уест.

Умът ми заработи трескаво и изрових няколко монети от джобовете си. На стената имаше редица празни телефонни кабини и аз се вмъкнах в най-близката. Телефонистката си записа невключния в телефонния указател номер който и дадох и обеща да ме свърже колкото може по-бързо. Чух две прозвънявания и от другата се обади гласът наподобяващ изстудена напитка сервирана във висока чаша.

— Хелоу?

— Аз съм този който дръпна пискюла, спомняш ли си ме? — казах аз.

Смехът и прозвучва като разливано питие.

— Да, разбира се че си те спомням. Изглеждаше толкова смутен.

— Не ми се беше случвало да дърпам пискюл преди.

— Колко жалко.

— Виж, ти обеща да поразпиташ тук-там...

— Точно това и направих. Какво ще кажеш... — Тя се поколеба за момент. — ... да обсъдим проблема, например, след половин час?

В слушалката се чуваше приглушен шум от гласове и тихото издрънчаване на лед в чаши. Схванах бързо.

— Добре, след половин час. При теб ли ще разговаряме или някъде другаде?

— Да... моля те...

— Окей, ще паркирам до къщата ти след половин час. Ще оставя включени габаритите. Става ли?

Тя ми каза довиждане и аз затворих.

Стигнах бързо до мястото. И двата бордюра бяха задръстени от коли. Имаше ги всякакви — от най-раздрънканите съборетини до блестящия никел на тия с автоматичните гюруци. Преобладаваха извънщатските номера. Някакъв черен буик се отдели от бордюра и аз се плъзнах на освободеното от него място.

Оставаха ми още петнайсет минути и извадих кутията с цигари и запалих една. Втората вече догаряше до пръстите ми когато сноп светлина разсече мрака на тротоара. Беше се отворила вратата на къщата. Венера в костюм по поръчка се очерта в рамката на вратата и след миг мракът я погълна след като вратата се затвори.

Токчетата и почукваха лекичко настилката сякаш някакъв невидим метроном отмерваше тактовете на музика. Примигах няколко пъти с габаритите след което ги оставил включени и я наблюдавах как крачи в мекия им отблъсък. Като доближи колата отворих вратата и и махнах с ръка.

В следващия миг седалката до мен се обгърна от финото ухание на парфюм и нежните и пръсти измъкнаха цигарата от устата ми за последно дръпване преди да излети през прозореца.

— Чувствувам се като ученичка. — засмя се тя.

— Бягаш от час?

— Горе-долу.

— Извинявай, ако съм ти объркал плановете.

— О. — очите и ме стрелнаха и тя се ухили. — Не беше нещо важно. Всъщност тъкмо търсех претекст да се измъкна когато ти се обади. — Приведе се напред и включи радиото, след което си поигра с бутона докато акордите на симфония изпълниха колата. — Имаш ли нещо против оркестъра на филаделфийската опера?

— Абсолютно нищо.

Венера наистина си я биваше. Червен фенер, но обичаше симфониите. Седеше облегната на седалката с полупритворени очи и преживяваше всяка нота.

Оставил я да я изслуша до края. Петнадесет минути седяхме без да пророним дума и слушахме музиката, докато отшумяха и последните овации, след което изключи радиото. Тя остана в това положение още една минута, след което се раздвижи и обърна глава към мен с усмивка.

— Цяло удоволствие е човек да слуша музика с теб, човече.

Благодарих и с малко сух глас, изчаках малко и я запитах:

— Предполагам, че не си дошла да слушаме заедно музика, нали?

Този път смехът и извираше чак от гърлото и тя плъзна ръката си под моята без всякакво смущение.

— Не познаваш много жените, нали?

— Това, което знам, ми стига.

— Казах жените.

— Има ли някакво разлика?

— Ще бъдеш направо потресен.

— Е, тогава предполагам че не е кой знае колко много.

Не можеше и да подозира колко вярно беше това твърдение. Човек не му стига цял живот, пък какво оставаше за няколко години.

— Но ти ще ги опознаеш, човече. — ухили се Венера. Ръката и стисна така мята, че веднага ми стана ясно какво имаше предвид. Но това беше само малка част от подсказането. Дяволът надзърташе от очите и гласа и ме сгряваше с тая мисъл. Посегна за цигара от джоба ми без да отделя очите си от моите.

— Не веднага, разбира се. — добави тя. — По-късно. Със стил.

— Но разбира се.

Опитах се гласът ми да прозвучи авторитетно. Излезе дрезгаво стържене.

Тя измъкна запалката от таблото подържа я няколко секунди допряна до върха на цигарата си и после я пъхна обратно в гнездото и. Запита ме през дима:

— Искаше да научиш нещо за Вера Уест?

Топлото ми чувство към нея мигом изчезна.

— Да.

— Всички търсят Вера, нали?

— Джак ли ти каза?

Тя кимна.

— Не научих много до момента в който той ми каза. Момичетата бяха наплашени и не искаха да говорят, и аз заключих че вече са били разпитвани от някой преди мен.

— Кой?

— Не можах да установя самоличността им. И наистина повярвах на момичетата, че не ги познавали, но от чутото от тях ми стана ясно че не са съвсем непознати в града.

В продължение на минута обсъждах думите и тя очакваше следващия ми въпрос.

— Няма никакви описания. По това време момичетата си били пийнали и не обръщали много внимание на мъжете. Те... виждат достатъчно мъже, ти знаеш.

— Добре, по дяволите, защо са избрали тях да разпитват? Откъде ще познават Вера?

— Едната от тях — каза ми нежно Венера — била приятелка на Вера от детството. Другата пък била изгора на Еди Пакман по времето когато Серво и Вера умирали един за друг. По онова време били неразделни.

— Ти разпита ли ги?

— Без резултат. Когато Вера си отишла, направила го завинаги. Никой изглежда не знае какво е станало с нея.

— Има ли някакво вероятност да е... мъртва?

— Знаеш ли... — зъбите и прехапаха горната и устна за момент.

— Мислила съм за това, и по едно време бях склонна да го приема, ако не беше едно нещо.

— Да, какво е то?

— Серво не скъса с Вера както правеше обикновено с другите момичета. Стана точно обратното. В действителност Серво бил направо луд, поне по това което знам. Загубил сън и покой. По късно, разбира се, се съвзел и я подкаран по старому. Той си има свои разбирания за достойнството когато става въпрос за жени. Не, изобщо не мисля че Вера е мъртва. Мисля че му е била шута като свободен човек.

— Защо? — запитах аз.

— Това е нещо което и досега не съм разбрала. Ако тя по някакъв начин го е държала в ръцете си, едва ли щеше да изчезне по този начин. Искам да кажа, че ако е била достатъчно умна да запази в тайна това с което го държи, то Лени едва ли е поsegнал на живота и. Не, изобщо не мисля че това може да е била причината. Тя е напуснала по някаква друга причина.

— Може да е била уплашена от някой. — казах аз.

— Възможно е, но този човек може да е бил само Лени. Единствено той би я уплашил до такава степен че да я принуди да замине.

— Защо?

Тя повдигна рамене.

— В тоя град все още командва Лени Серво и докато човек му лиже задника е в безопасност. Лени не позволява на никой и с пръст да пипне хората му. Сигурна съм че ако някой я е заплашвал, тя е щяла само да каже на Лени и случаят би бил приключен.

Тя беше права. Нещата бяха навързани логично и имаха смисъл.

Изхвърлих угарката през прозореца и я огледах.

— Има само една засечка.

— Така ли?

— Не можеш ли да я видиш?

— Не, не мога.

— Може би Лени не е най-главният.

Устните и се разтвориха в лека саркастична насмешка.

— Човече, ти просто не познаваш Лени Серво.

— Не, но ще го опозная, детето ми. В най-скоро време. Страшно много искам да се запозная с него. Това ще бъде едно от централните събития в моя живот. Второто голямо събитие.

— А кое е първото?

— Първото ще се случи като открия трошичката Еди Пакман.

— Братко, — прошепна тя, — ще имаш голямо преживяване.

— Тогава ще дойдеш ли с мен?

— С най-голямо удоволствие, човече, с най-голямо удоволствие. Наистина искам да разбера дали си наистина такъв бабай, за какъвто се пишеш.

— А ако съм?

— Тогава ще разбереш какво представлява една истинска жена. В един истински стил, разбира се.

Този път съгласието ми прозвуча съвсем делово, нямаше нищо общо с онова изхъркане преди малко. Завъртях стартера и се отделих от бордюра. Зад нас една дребна лимузина побърза да се намърда на освободеното от нас място преди още предните ми калници да са подминали колата отпред. Тая вечер бизнесът процъфтяваше.

Долу на завоя направих един U-образен завой и подкарах бързо към града. Моята красива зомби обърна въпросително глава към мен и ме запита въпросително:

— Къде отиваме?

— В една кръчма наречена Шип енд Шор. Знаеш ли къде е?

— Мм. Наистина си стилен. Дръж пътя край реката. Няма начин да я подминеш. Там ли мислиш да намериш Еди Пакман.

— Да се надяваме. — Включих отново радиото само че той път нямаше симфонии, а една много чувствена румба. — Между другото, как да ти казвам?

Тя ме изгледа със сънлив поглед.

— О, измисли някакво галено име.

— Нямаш ли си име?

— Имах, човече, но беше много отдавна.

— Окей, Венера.

— Окей, човече.

— Казвам се Джони. Джони Макбрайд.

— Окей, Джони.

Очите и обходиха лукаво за секунда лицето ми и нещо като усмивка разтегли устните и.

— Ама и компания съм си намерила. Мислех си че те познавам отнякъде. Оная снимка във вестника няма никаква прилика с теб.

Ухили се съвсем искрено.

— Няма нищо, много от най-добрите ми приятели са прекарали доста нощи по безплатните хотели.

Този път си обви ръката около врата ми и се придърпа към мен, като прислони главата си на рамото ми. Стана ми много приятно. Косата и беше толкова черна, че изглеждаше като невидима в мрака, но аз усещах кичурите и по лицето си и долавях дъха на цветята които живееха там.

Пътен знак ми показа къде да отбия за крайречната улица и една неонова реклама ме информира че мястото за което се бяхме запътили се намира само на две мили пред нас. Дълго преди да стигнем мястото сиянието на светлините разцъфна пред нас като фалшива зора, докато вятърът донасяше пулсиращите звуци на Болерото на Равел.

Беше един проточил се ден, който още не беше свършил. Логан със скритата ми история. Линдзи и Тъкър и момчетата от Уошингтън с всичките им джуунджурии и номера. Ръцете ми още бяха изранени. Убийство с което нямах нищо общо. Загадъчно обявление във вестника и още по-загадъчно телефонно обажддане, и после още един мъртвец с когото имах нещо общо.

Споменът за телефонното обажддане ме заинтригува най-много. Кой по дяволите се интересуваше толкова от мен и защо? Сръгах Венера с лакътя в хълбока.

— Спиш ли?

Ръката и стисна моята.

— Познаваш ли някой на име Харлан?

Отначало тя не реагира. После отметна главата си напред и ме изгледа с набърчено лице.

— Просто така Харлан?

— Толкова знам и аз.

— Имаше едно момиче... доста отдавна. Така се казваше. Чудно че го спомена.

Отлепих крака си от педала на газта и намалих скоростта.

— Продължавай. — казах аз.

— Беше танцьорка... бяхме заедно в едно шоу. Това и беше работното име. Никога не научих истинското.

— Кога беше това?

— О, много отдавна. Преди десет години. Бяхме съвсем в началото. Когато шоуто свърши, повече не се върнах на сцената, но си спомням че по вестниците я споменаваха от време на време. Известно време беше на върха, но после повече не съм я чула. Защо, Джони?

— И аз бих искал да знам това. Защо? За толкова много неща защо? Спомняш ли си я как изглеждаше?

— С дрехи или без?

— И двете.

— Облечена беше много красива. Все пак, като повечето сценични актриси гримът я правеше това което беше на сцената. Нямаше нищо за криене; всяко прибавено нещо я украсяваше. Разбиращ ли?

Кимнах да и демонстрирам че разбирам.

— Беше приблизително моят ръст, кестенява коса, без никакви характерни черти които да изпъкнат в паметта ми след всичките тия години. О, да, беше тъпа. Обичайният тип „красива, но тъпа“. Беше привлекателна докато си отвореше устата и тогава всичките и почитатели ги хващаше уртикария.

— Наистина е била нещо. Дали е още в Линкасъл?

— Едва ли, доколкото я познавам. Никога не съм я виждала оттогава.

— Може да е никаква друга жена. Ако въобще Харлан е жена.

Измърморих няколко мръсни думи под носа си и пак натиснах педала до пода. Все трябаше да има никакъв отговор. Харлан беше или човек или място. Чудесно. Отново се справях както трябва. Следващите две минути всичко изглеждаше окей.

Венера потъна в размисъл преди да проговори отново.

— Някъде в къщи съм забутала една колективна снимка на цялата трупа. Тази Харлан, която е познавах, е вътре. Като се върнем ще гледам да я изровя.

Измърморих едно окей и вкарах форда във завой. Право пред нас беше Шип он Шор^[1], който изглеждаше като кораб извлечен на брега, оживен от илюминациите и шума по него. Паркингът заемаше една площ от два акра откъм нашата страна и се пушкаше по шевовете. Изглежда никой и не помисляше да се прибира у дома.

Цветнокож портиер ми замах към едно свободно ъгълче само до вратата, прибра си безгрижно четирите долара за махането с ръка и се върна в измазаната си с гипс кабаня^[2]. Пътеводителят тук беше излишен, с всичките тия неонови реклами които ви казваха за всяко нещо къде може да го намерите. Барът се намираше на челно място в заведението, като главният салон беше точно зад него, издигнат на пилони над водата. Всички маси бяха претъпкани, дансингът се беше превърнал в пъстро петно от най-разнообразни тоалети, а на откритата палуба над водата белите петна на лицата се сливаха с други бели петна.

Но най-интересното нещо ставаше горе. Заведението си имаше втори етаж с прозорци по цялата периферия с изключение на секция на гърба, където никой не се опитваше да маскира напевите на крупиетата или жуженето на рулетките. Човек дори можеше да види гроздовете от хора пърхащи около масите, които се изправяха след хвърлянето на заровете, като се бъркаха за още пари да продължат играта.

Венера не ми остави никакъв избор. Завлече ме първо във бара, където една нейна усмивка беше достатъчна да ни осигури място на плата и незабавно сервиране, като поръча две уискита с лед. Струваха по два долара парчето, но парите бяха последното нещо което ме вълнуваше в момента. Още повече с това неочеквано подкрепление от новички шумолящи банкноти, прилежно надиплени в портфейла ми.

Сложих една нова стотарка върху махагона, видях как ми я развалиха на няколко по-стари банкноти, бутнах към бармана един тълст бакшиш за труда и гаврътнах чашата. Венера изоставаше зад мен на две гълътки. Пийнахме по още едно набързо, когато видях че бандата строена на бара се пули към нас. Аз също я огледах и мислено се съгласих с тях. Преди малко на тъмното изглеждаше добре.

Сега на под лампите действително беше нещо.

Виждали ли сте по улицата да минава парче чиито линии да преливат от една в друга и по съответните места да се вижда достатъчно кожа така че дъхът на зрителите да секва? Момичето на вашите мечти, на което искате да привлечете вниманието но устата ви е пресъхнала? Това беше Венера. За да докара момчетата до полууда не носеше нищо под роклята, а дъното на деколтето и действително караше сърцето ви да се качи в гърлото ви. То оставаше скрито от погледа ви, но вие знаехте че е там, и завистта в очите им беше страшна, защото те знаеха че съкровеното беше предназначено за мен.

Но това не беше всичко.

Всички я познаваха. Това беше ясно. Момчетата се бяха отбивали в къщата и достатъчно редовно. Но тази нощ бяха тук и изпълнени с достойнство, и в погледите им се четеше презрението към една безсрамница, дръзнала едва ли не да пристъпи прaga на църква. Когато усетих това ми се прищя да им разбия на всички мутрите.

Очевидно барманът ме взе за поредния левак от града, на който трябваше да му облекчат джобовете, защото гледаше с разбиращ

поглед Венера, която беше засмукала мухльо, а на мухльовците мястото им беше на горния етаж. Той изчака докато четвъртината от стотачката премине в чекмеджето му и после отново се приведе към нас като не преставаше да лъска чашите си.

Изгледа ме леко ухилен и каза:

— Горе можеш да направиш балата си двойна, приятел.

— Наистина ли? — Трябва да бях изглеждал достатъчно наивен в очите му, защото той кимна тържествено.

— Сигурна работа. Един юнак се отби тук миналата седмица и си замина с двайсет и пет bona.

— Брей! — Аз сръгах Венера с коляно. — Гледаш ли какво става тук, сладур. Трябва да си опитаме късмета. Да знаеш, мистър, много съм добър със заровете. Как мислиш, дали има достатъчно мераклии горе да си поиграем? Ама да са наистина мангизлии, а не някои въшльовци.

Моят юнак се изпъчи още повече. Приведе се към нас и ни каза доверително:

— Всички големи момчета са горе, приятел. Казвам ти, всички без изключение. Ще можеш да направиш удар. — Той подмигна на Венера. — Горе пиенето е безплатно.

Информацията ми беше напълно достатъчна. Пъхнах рестото в джоба и тръгнахме да си пробиваме път през тълпата след келнера който се беше появил по знак на бармана да ни покаже пътя. И на него му дадох тълст бакшиш.

Беше по-забавно отколкото бях очаквал. Обзвеждане от хром и борова мебел за поне един милион. Барът заемаше цялата дължина на стаята, като масите се разполагаха от другата страна, в случай че някой си позволеше десетминутна почивка. Останалото пространство беше запълнено до последния инч с всевъзможни игрални капани, като най-задръстено беше покрай рулетката в центъра.

Тук Венера вече изглеждаше нормално облечена. Почти. Повечето от дамите във вечерни костюми щяха до подсмърчат здраво на другия ден. Размених още една стотарка за шепа жетони и се сврях покрай една маса със зарове.

Венера ме сграбчи за рамото.

— Познаваш ли Лени Серво?

Спокойният начин по който го произнесе не ми хареса.

— Срещали сме се.

Тя ме изгледа, после очите и се отместиха към масата за фаро^[3]. Обстановката около нея представяше ерата на дивия запад и единствената гола люлееща се над масата крушка правеше петното под окото на Лени да изглежда че заема цялото му лице. Говореше нещо на крупието и когато вдигна поглед видя изправената Венера и я махна небрежно с ръка. Тя му отвърна по същия небрежен начин. Пред мен бяха застанали две достатъчно солидни дами които ме скриха с телата си от погледа на Лени. Той не успя да ме види, а пък аз не изгарях от желание да се приближа и да му раздруся ръката. Първо ми трябаше Еди Пакман. После Лени. Винаги щях да намеря време за Лени.

Не беше необходимо някой да ме открева що за стока бяха юнаците от неговия тип. На лицето му беше изписано всичко и ако нещо все пак беше пропуснато можеше да се види във начина по който стърчеше. Серво беше един малък генерал, мозъкът, камшикът, най-мръсния кучи син и ми се прииска да го размажа на мястото му още сега.

Това ви даваше достатъчно добра представа що за стока е. Отрепка. Отрепка с дълго и престъпно минало. Една зализана отрепка с пари достатъчни да му купят онова което искаше, пък било то и нечия смърт.

След като отново се приведе над масата аз придърпах Венера към мен.

— А сега ми покажи Пакман.

— Още не го виждам.

— Как мислиш, дали не е по-добре да се позавъртим наоколо?

— Може би. За него не е проблем да изчезне сред тълпата.

Протегнах ръка между две бедра и заложих на число. Рулетката се завъртя, крупието напя и аз загубих. Опитах пак и отново загубих.

Имах по-добър късмет на масата със заровете. Поне си възстанових загубеното. Направихме си тура из залата като се стараехме да не се отличаваме с нищо от останалите посетители, но нямахме особен успех. Венера не успя да открие дребосъка, а аз не успях да мярна никакви източени хубавици по неговия вкус. Докато направим пълен кръг загубих две стотарки и вече бях уморен от криеницата която играех със Серво. Венера ме смушка няколко пъти в тълпата за да ми покаже няколко местни знаменитости. Единият беше

кметът. Беше без съпругата си. Двама членове на градската управа седяха на бара и разговаряха за политика с други двама които трябва да бяха бизнесмени. На всеки ъгъл бяха застанали по четирима здравеняка в смокинги, които сигурно ги бяха взели назаем от приятели дребосъци. Неотменна част от интериора на всяка кръчма, само че тук двама от тях бяха полицаи, които нямаха нищо против да изкарат по някой долар допълнително в извънработно време.

Търпението ми се беше изчерпало. Сграбих Венера за ръката и казах:

— Да изчезваме оттук.

Тя хвърли два долара на една маса.

— За последен път. — примоли се тя.

Изчаках като гледах как зарчетата се затъркаляха по масата и крупието обяви числата. Венера се обърна с гранило лице към мен.

— Виждаш ли, последните залагания ми носят късмет. Нека да загубя печалбата и тръгваме.

— Давай. — смилих се аз. По дяволите, да не проиграваше моите пари?

И тоя път не загуби. Десет минути по-късно си тъпчеше чантичката със зелени хартийки които шумоляха като изсъхнали листа и половината зала я следеше какво прави със завистливи погледи. Беше спечелила над дванайсет хиляди долара и на мен започна да ми става интересно. Ако не се бях разсеял покрай глупостите и сигурно нямаше да пропусна надвисналата опасност.

Беше едър мъжага и не се шегуваше. Зад гърба му надзвърташе друг със същите ръстови данни и след като ме потупа по рамото и ми каза:

— Шефът иска да те види. — аз послушно застанах между двамата и тръгнахме комплект през тълпата. Наложи ми се веднъж да спра за да не бълсна една дама и това което ме ръгна в гърба съвсем не беше върхът на пръст.

Преминахме през чифт въртящи се врати, после по един коридор и спряхме пред една врата облицована с панели в орехов цвят и по-старшият от двамата юнаги почука два пъти силно, изчака докато някой отвътре му извика да влезе и отвори вратата.

— Ти пръв.

И аз влязох първи.

Лени Серво беше на същото място, на което беше стоял тогава в кабинета си, изпъчен на ръба на бюрото си. Юнакът в люлеещия се стол до него беше мазен и дребен дебелак без коса и със свински очи с вида на човек предвкусващи интересно зрелище. Другият юначага трябва да беше завършил гимназия преди месец, ако се съдеше по пъпчивото му лице, и се мъчеше да си придава солиден вид, като непрекъснато подмяташе в ръката си един огромен автоматичен пистолет.

С движение, добре отработено пред огледалото, Лени извади цигара от златна табакера, пъхна я в устата си и я запали без да гледа връхчето и. Получи се наистина много изискано. Опъна веднъж от цигарата и небрежно процеди:

— Удари го. — много меко и изискано, и моментално трите цифта очи пред мен се устремиха малко вдясно и назад от мен.

Предупреждението ми беше достатъчно. Отбягнах удара, бълснах хубаво юнака и изритах в ташаците приятелчето му преди да успее да измъкне ютията от джоба си. Педалът изхвърли цялото съдържание на стомаха си, но аз вече бях зад него и не се притеснявах за това. Всъщност не се тревожех за нищо. Пистолетът му вече беше в ръката ми и дяволски се надявах някой от тях да направи и най-малкото движение.

Лени действително представляваше силно комична фигура. Не можеше да повярва на случилото се. Лицето му беше древногръцка маска на изненадата и се обърна към пъпчивия до него с автоматика. Okaza се обаче че бабаитската му закалка е била фалшива. Пистолетът тупна глухо на килима и тънки вадички пот стартираха от челото му и потекоха между пъпките му.

Само големият юнак на пода гореше от жажда за реванш. Толкова беше побеснял че всеки момент се канеше да се нахвърли върху мен, без изобщо да го интересува че държах пистолет в ръката си. Устата му се беше изтеглила назад до такава степен че се виждаха повече венци, отколкото зъби и той се сгърчи пред мен като хищна котка готова за скок. Трябаше да ми благодари че му спасих живота. Ритнах го във врата и той отново се просна като мокър парцал.

Свинеокият проговори с усилие:

— Господи! Лени, нали ни каза...

Цигарата на Лени се откъсна от устата му и падна върху килима. Нетърпима воня на изгоряла вълна изпълни стаята. Изненадата се беше изгубила от погледа му, и кожата на скулите му беше обтегната малко повече от обикновеното, но това беше всичко. Пистолетът ми беше насочен точно в корема му, но той изобщо не изглеждаше изплашен.

Най-точната дума беше любопитен.

— Тоя път си се охарчил за повече хора в сравнение с миналия случай, Лени. — изсумтях аз.

Не ми отговори.

— Няма ли най-сетне да ти дойде акъла в главата? Не четеш ли вестници? Погледни колонката за смъртните случаи през последните няколко дни.

Някакво мускулче на бузата му започна конвулсивно да се свива.

— Труден си за поучаване, а?

— Много съм труден, авер. — съгласих се аз с него. Вдигнах пистолета докато се изравни с главата му. — Миналият път ти зададох въпрос. Къде е?

Лицето му се обезцвети. Остана мъртвешко бяло, някаква причудлива смес от безсилен гняв и изумление което го държеше като в менгеме.

— Проклет да си, Макбрайд! — изграчи той. — Ще ви унищожа и двамата, каквото и да ми струва!

Оставил го да си изплаче мъката до края и после забих с всичка сила дулото в зъбите му, които изпращаха и той рухна на колене. Остана така, олюляваше се и стенеше тихо, държейки лицето си в шепи.

Дебелакът зад бюрото повече не можеше да снабдява с влага устните си. Езикът му се беше превърнал в розова ивица между устните му, докато ръцете му вече едва го задържаха за ръба на бюрото.

— Няма да опитваш повече каскади като тая, нали? — казах му аз.

Зъбите му тракаха докато въртеше трескаво главата си в знак на съгласие.

Изгледах пъпчивия и му се усмихнах. Изглежда усмивката ми не му хареса, защото припадна.

Двамата юначаги на пода даваха признания на съживяване. Отворих барабана на револвера и изтръсках патроните, след което го захвърлих до собственика му. Лени повдигна глава между шепите си и се втренчи в мен с всичката ненавист на която беше способен.

— Ще умреш за това, което направи. — каза той.

Кракът ме засърбя да го изритам в зъбите. И трябваше да го направя вместо да му казвам:

— Ще имаш да вземаш, Лени.

Когато се върнах в залата заварих Венера до масата, но тълпата вече я нямаше. Бяха и останали шепа банкноти и крупието вече беше спряло да се поти. Сръгах я с палец в ребрата и тя подскочи.

— От върха пак в калта, а?

— Къде изчезна по дяволите? Ако беше останал до мен нямаше да загубя това съкровище!

— Съжалявам много. Имах неотложна работа.

— О! — Тя натъпка жалките останки от мимолетното щастие в портмонето си. — Да тръгваме тогава?

— Винаги когато каже дамата.

Поведох я към вратата и си пийнахме по една чашка за лека нощ в бара на първия етаж. Едно от ченгетата което заработваше странични доходи ме забеляза и съмнение загриза лицето му, сякаш беше озадачен от нещо. Нямах желание да остана докато се забърка някоя голяма каша, така че направихме само по един бърз танц на дансинга. Но дори и Еди Пакман да беше някъде наблизо, пак не даде признания за присъствието си, а тук в тая кръчма не даваха стаи под наем.

Разочароването на Венера беше равно на моето.

— Нищо не излезе, нали?

— Абсолютно нищо. — съгласих се аз с нея.

— Искаш ли да опитаме още някъде?

— Къде?

— О, има достатъчно места където можем да го потърсим. Мисля че ще е по-добре, ако провериш по хотелите. Ходи по клубовете само ако е хванал някоя много здрава мацка.

— А, да върви по дяволите. И утре е ден. Ще го открия.

— Но искам да съм свидетел на това. — нацупи се тя.

— Ти си един кръвожаден дявол.

— Така ли?

Тя избухна в смях и зъбите и проблеснаха в нощта. Приведох се над нея и притиснах устните и към моите. Не ме целуна. Пръстите и се вкопчиха в ръцете ми и зъбите и захапаха устните ми, които после отстъпиха място на езика и.

Това стана страшно бързо, също като ухапване от змия, чиято отрова доставя несравнено наслаждение, оставяще ви с подгънати колене.

Дъхът и беше толкова учестен че едва различавах думите и.

— Никога повече... не го прави. Не и ти... не и когато има хора наоколо!

Разбирах как се чувствува в момента. Плъзнах ръката си под мишницата и я съпроводих до колата, като усещах допира на крака и, който съвсем съзнателно крачеше успоредно с моя, и усещах очите и да обхождат тялото ми. Венера знаеше как да извади душицата на един мъж.

Седнах зад кормилото и момчето излезе от своята малка кабаня махна ми за още четири долара и аз потеглих като завих надясно към града.

Този път той си заслужи четирите долара. Воден от любопитство той освети за секунда с прожектора си колата която изскочи с угасени фарове зад нас и аз улових отражението върху огледалото за обратно виждане. Нямах възможността да настъпя педала на газта когато колата зад мен се вряза в задната ми броня и после профуча край нас отлясно с оглушителната канонада на автоматично оръжие чиито куршуми надупчиха предното ми стъкло.

Направих единственото възможно нещо на което бях способен: сграбчих и завъртях колкото сила имах кормилото, после се бълснах в него когато гумите се удариха в банкета на пътя. Задните гуми полетяха във въздуха когато носът се стрелна напред, после и те се удариха в земята и колата се разтърси, описвайки четвърт дъга преди да закове с ужасяващо раздрусване.

Венера се беше забила в мен обсипана с разбитите стъкла, оставили кървави следи по лицето и. От гърдите ми не можеше да се изтръгне нищо друго освен: „По дяволите, по дяволите!“.

Кръв имаше и по гърдите и, тъмен ручей се стичаше във V-образното и деколте на жакета и. Сграбчих реверите и ги разкъсах. Копчетата се изръсиха и гърдите и безсръмно се залюляха в полумрака

и аз заревах от ярост че ще се погуби такава хубост. Ръката ми се стрелна да спре кръвта... да направи каквото и да е, само да остане жива. Пръстите ми трескало търсеха гадния отвор който всеки момент можеше да се раздуе и тъй като не успях да го напипам изтрих кръвта от гърдите и с дланта си за да огледам по-добре.

Кожата беше здрава. Нямаше никаква рана.

— По дяволите! — изръмжаха аз.

В този момент очите и се отвориха и тя прошепна:

— Само да си го казал още веднъж!

И аз още веднъж го произнесох само че тоя път ухилен.

— Можеш да продължиш да търсиш ако искаш. — добави тя меко.

Направих го като гледах и си мислех колко твърда и овална беше там където беше необходимо, и бях безумно щастлив че е жива. Не знаех как беше оцеляла. Още ми пищяха в ушите пролетелите под носа ми курчуми.

Не беше много съгласна но я принудих да си загърне жакета.

[1] (англ.) Кораб на брега. Б.пр. ↑

[2] (исп.) Къщичка. Б.пр. ↑

[3] Вид игра на карти — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Оставихме мястото без да пипаме нищо. Пат свирна за полицай и го остави на пост в стаята. Всички изходи от сградата бяха завардени и тълпата се тъпчеше едни други в главното фойе заобиколена от кордон полицаи. Към нас се присъединиха още двама капитани и един инспектор. Кимнах им набързо и изтичах зад къщата.

Изстрелите бяха произведени не повече от две минути преди нашето идване. Ако убиецът не беше сред тълпата, значи не беше стигнал много далеч. Много бързо открих задната врата. Тя излизаше право в един маломерен двор обграден от осемфутова ограда. Някой си беше правил труда да подстригва тревата и да почиства мястото. Дори и оградата беше прясно боядисана в бяло.

Огледах старательно цялото място за евентуално отпечатъци, но тук не беше стъпвано от седмица. Ако на някой му се беше наложило да прескача оградата, все щеше да е оставил някаква следа. Но нямаше нищо. Вратата на избата също извеждаше към задния двор, но беше заключена отвън с катинар; също и вратата която свързваше сградата със съседния вход. Убиецът не беше използвал задния вход.

Изкачих със скок стъпалата към малката кухня и преминах през хола към залата за представления. Наистина си я биваше. Всичко което пречеше беше съдрано и смъкнато и по този начин се беше отворило място за сцена в единия ъгъл. Полицайтите бяха върнали публиката по тапицираните седалки, а момичетата от шоуто се бяха сбили в плътна купчина на сцената.

Пат се появи в противоположния край на залата.

— Какво става отзад? — запита ме той.

— Нищо. Не е избягал оттам.

— Тогава е още тук. Не можах да открия дупка да се провре даже мишка през нея. Улиците са блокирани и съм поставил хора на пост зад къщите.

— Да огледаме тая пасмина тук — предложих аз.

Тръгнахме покрай редиците от кресла като се взирахме в лицата, които не изпитваха никакво желание да ни гледат в очите. На сутринта щеше да ни се отвори доста работа ако някои от тия нехранимайковци се заинатеше и не искаше да смени за известно време домашния си уют с един малко по-различен. Огледахме най-внимателно всяко лице. Търсихме Джордж Калецки, но той или беше офейкал навреме, или пък изобщо не беше идвал тук.

Отсъстваше и мадам.

Момчетата от екипа по убийствата пристигнаха и се отправихме към стаята на Ейлийн. Намериха това което и бях очаквал, сиреч — нищо. Ясно долавях отдолу жалното виене на момичетата и очертаващото се вече озъбване на някои от най-куражлиите. Един господ знаеше как щеше да се оправя с тях полицейския инспектор. След като направиха необходимите снимки двамата с Пат прилекнахме и огледахме добре това което беше останало от Хал Кайнс. С върха на един молив проследих няколко много фини линии по контура на челюстта му.

— Добре изпипано, а?

Пат ме стрелна с поглед.

— Настина добра работа, но ми разкажи повече. Всичко ми е ясно, само не мога да разбера защо.

С голямо усилие сдържах спокоен гласа си като заговорих.

— Хал не е колежанин. Разбрах го като видях негова снимка с Джордж на фона на Моро Касъл, и чак тогава проумях. Това копеле е бил сводник, който тласка млади момичета към проституция. Казах ти че Джордж има пръст в неговия бизнес. Помислих си, че става дума само за наркотици, но се оказа и нещо повече. Той е бил част от организация която контролира публични домове. Хал е вършил първоначалната работа, с изключителна вещина, признавам, и после ги е предавал в ръцете на Джордж. Няма да се учудя, ако се окаже, че Хал е бил основната примамка.

Пат се вгледа напрегнато в чертите на лицето му и посочи към още няколко следи от пластични операции точно където започваше скалпът му. Не беше лесно да се забележат, защото кръвта беше спекла косите в съсирана маса.

— Виждаш ли Пат — продължих аз — Хал беше един от ония момчета които изглеждат вечно млади. Подпомогнал е природата с тия

няколко пластични операции. Огледай добре годишниците, до които се добрахме, всеки един от различен колеж. Оттам е вербувал жените, момичета от малките градчета, които за пръв път напускат дома си. Изчуква ги, пълни им корема, „помага“ им после с доктор и те са готови. Един господ знае колко млади души е погубил във всичките колежи където се е подвизавал. Обзялам се, че никъде не прекарал повече от един семестър. Вероятно навсякъде е подправял дипломата си от средното образование, за да бъде приет в колежа, и после вече се е заемал с мръсната си работа. След като улавял дамата в мъртва хватка, тя имала същия успех да се изтръгне колкото и агне попаднало сред глутница вълци.

— Изключително хитро — каза Пат, — изключително хитро.

— Не съвсем — казах аз. — Това което се случи тук опровергава теорията ми. Бях го нарочил за първото убийство, но сега знам че не той е убиецът. Джак се е докопал до него по някакъв начин, и или Хал е видял книгите в апартамента му и е духнал или пък другият. Ето защо Джак е искал да направи хайка на мястото тази вечер, преди това да се случи. Знаел е че Хал ще се появи тук и е искал да го пипне на място. Ако бях проумял съвета му Ейлийн щеше да е жива.

Пат се приближи до стената изчегърта сплескания курсум от стената с джобното си ножче. Курсумът пронизал Ейлийн не беше напуснал тялото й; коронерът^[1] тъкмо го изваждаше. Накрая го измъкна и го протегна на Пат. Той го огледа внимателно под лампата преди да проговори.

— И двата са 45 калибър, Майк. Дум-дум.

Последното нямаше смисъл да ми го споменава.

— Някой дяволски се старае да са мъртви сто процента — изрекох аз през пътно стиснатите си устни. — Пак е нашият човек. Само той е. Същото мръсно копеле простреляло Джак. Няма начин да не съвпадат всички курсуми. Проклятие — изплюх се аз — тоя е луд за кръв! С дум-дум в корема, сърцето, и главата. Пат, ще изпитам истинско наслаждение да надупча с курсуми това чудовищно копеле. А може и отначало да го пообработя малко с ножа.

— Ти няма да направиш нищо такова — изрече меко Пат.

Хората на коронера изнесоха набързо телата. Слязохме пак долу и се присъединихме към полицайите които записваха имената и адресите на хората. Полицейската камионетка беше отвън и

момичетата прекрачваха вътре едно след друго. Полицейски служител се приближи до Пат и козираува.

— Никой не е минал през кордона, сър.

— Окей. Вземи няколко човека и претърси околните улици и съседните сгради. Накарай абсолютно всеки да се легитимира, а ако откаже, го арестувай. Пет пари не давам, които и да са, разбра ли?

— Тъй вярно, сър.

Полицаят козираува и бързо изчезна.

Пат се обърна към мен.

— Ще можеш да разпознаеш тая мадам ако я видиш?

— И ме питаш! Защо?

— Имам в участъка цяла сбирщина от обвинени и заподозрени за сводничество. Искам да им хвърлиш по един поглед. На тая ѝ знаем името от момичетата, или поне това с което се е представяла пред тях. Карака ги да я наричат мис Джун. Никой от посетителите тук не я познава. Поне при половината от тях вратата им отваряла някое от момичетата. Тя се появявала само когато сигналът не бил уговореният.

Задържах Пат за момент.

— А Джордж Калецки? Той ми трябва на мен.

Пат се ухили.

— Пуснал съм съобщение за издирването му. Най-малко хиляда души са по следите му. Мислиш ли че имаш някакъв шанс със тях?

Пропуснах това покрай ушите си. Но преди да хукна по следите на Джордж Калецки исках първо да свърша някои неща. Дори и той да беше убиецът, имаше и други замесени в тоя мръсен ракет, които трябваше да пипна и ми трябваха всичките, не само онзи, който беше натиснал спусъка. Щеше да бъде като вечеря с пуйка. Цялата им организация щеше да е ястието, а убиецът десерта. Много ми се искаше да разбера как Джак се беше добрал до Хал. Сега вече никога нямаше да го узная.

Но Джак имаше връзки. Може да се беше сблъскал с Хал от по-рано, или пък е знал че е свързан с Калецки и оттам си е направил изводите, и след като се е срещнал с Ейлийн всичко му е станало напълно ясно. Юнак със задачите на Хал не можеше да няма идеално прикритие. Все някъде трябваше да има слаба брънка във веригата. Каквото и да е правил Джак, свършил го е много бързо. Знаел е къде

точно да търси Джон Хансън, и го е намерил по същия начин, както и ние.

Но дори и Хал да беше застрелял Джак, как беше попаднал собствения му пистолет в ръцете на неговия убиец? Това оръжие пареше като никое друго и едва ли някой би се осмелил да го размахва толкова смело. Не, не беше възможно Хал да е застрелял Джак. Най-вероятно беше да е забелязал годишниците и да е казал на някой друг за тях. А този другият беше убиецът. Точно към тях се е стремил убиецът. Но дали е било така в действителност? Можеше да се окаже просто съвпадение. Може би убиецът имаше някаква съвсем далечна връзка с Хал. Ако това беше така, то тогава Джак беше убит поради съвсем други съображения, и убиецът съзнаваш че все пак има някаква макар и малка вероятност да бъда проследен чрез Хал, решава да не рискува и прибира книгите за да бъде отклонена следата от Хал.

И къде се озовавах тогава? Пак в лайната. Не можех да седя просто така със скръстени ръце и да чакам да се случи нещо отново и да започвам пак от нулата. Трябваше веднага да си напрегна мозъка. Макар и слабо, но картината започваше да се очертава, за да покаже че зад всичко това се крие мотив. Още не го виждах, но и той щеше да се покаже. Сега целта ми не беше убиеца, а мотива.

Казах на Пат че ще се прибирам да спя и той ми написа пропуск за полицейския кордон. Тръгнах по улицата и връчих бележката на един червендалест полицай, след което продължих. Мина такси и аз го хванах до апартамента на Джак. Таратайката ми си стоеше където я бях оставил и след като платих на шофьора скочих зад кормилото. На другия ден ми предстоеше много работа и трябваше да се наспя добре.

Двайсет минути по-късно си бях вече в леглото, пушех и мислех. Нищо не успях да измисля, смачках угарката в пепелника и забих глава във възглавницата.

След закуска първо се отбих до апартамента на Калецки. Както и очаквах, Пат ме беше изпреварил. Попитах ченгето на пост дали няма съобщение за мен от Пат и той ми връчи запечатан плик. Скъсах го и извадих лист хартия. Пат беше надраскал набързо: „Майк, няма нищо... измъкнал се е даже без да си вземе и чанта.“ И го беше подписал с едно голямо „П“. Накъсах бележката на парченца и ги пуснах в кофата за боклук до сградата.

Денят беше вълшебен. Слънцето грееше с пълна сила и улиците бяха пълни с дечурлига които вдигаха шум до небесата. Спрях до ъгъла и се отбих в една дрогерия за тютюневи изделия, откъдето се обадих до кабинета на Шарлот. Нямаше я, но секретарката ми предаде, че Шарлот се обадила и казала ако позвъня да я потърся в централния парк на Пето Авеню близо до шейсет и осма улица.

Тръгнах направо към централния парка и го обиколих целия, като се насочих към Пето Авеню.

Паркирах на шейсет и девета улици и се върнах пеша до парка. Нямаше я на нито една от пейките, така че прескочих оградата и пресякох затревената площ към вътрешната алея. Хубавият ден беше извлякъл навън хиляди посетители. Частни детегледачки разхождаха бебета с колички и улових не един поглед отправен към мен.

Един продавач на фъстъци тъкмо ми връщаше рестото когато мяннах Шарлот. Приближаваше се бързо към мен бутайки бебешка количка и ми махаше енергично с ръка стремейки се да привлече вниманието ми. Забързах към нея.

— Здравей, миличко — поздравих я аз.

Лигите ми потекоха като я видях отблизо. Тоя път беше в светлозелен костюм. Косата ѝ наподобяваше водопад струящ над яката ѝ. Усмивката ѝ беше по-ярка и от деня.

— Здравей, Майк. Чаках те.

Тя ми протегна ръката си и аз я стиснах. Имаше твърдо ръкостискане, съвсем не като при другите жени. Без да я пускам я хванах под ръка и закрачих до нея зад количката.

— Сигурно изглеждаме като най-щастливите новобрачни на света — изсмя се тя.

— Е, не чак толкова нови — забелязах аз без да спирам да бутам количката.

Лицето и поруменя малко и тя си потърка главата в моята.

— Как така не си на работа? — запитах я аз.

— В това хубаво време? А и до два часа нямам ангажименти, и една приятелка ме помоли да позабавя малко детето ѝ докато си свърши някоя работа.

— Обичаш ли децата?

— Разбира се. Един ден ще имам шест.

Подсвирнах.

— Хей, задръж малко! Може да нямам толкова пари. Шест гърла не се хранят толкова лесно.

— Е, и какво от това? Аз съм работно момиче, и... я слушай, мистър Хамър, това да не е предложение?

— Възможно е — ухилих се аз. — Досега не са ме връзвали, но като те гледам май той път ще се оставя на милостта на боговете.

Ако разговорът ни беше продължил и по-нататък в същия дух, кой знае как щеше да завърши. Но аз пак се върнах на случая с убийството.

— Между другото, Шарлот, чела ли си вестниците тази сутрин?

— Не, защо?

И тя ме изгледа любопитно.

— Хал Кайнс е мъртъв.

Челюстта й увисна и бръчки на изумление се появиха на челото й.

— Не — изрече тя като задиша учестено.

Извадих един таблоид от задния си джоб и посочих заглавията. Видях че това я разтърси.

— О Майк, това е ужасно! Какво се е случило?

Посочих към една празна пейка.

— Можем ли да седнем за малко?

Шарлот погледна часовника си и поклати глава.

— Не — каза тя. — Нямаме време. Трябва да се срещна с Бети след няколко минути. Знаеш ли какво, изпрати ме до входа на парка, после ще се върнем в кабинета ми да пийнем по нещо. По пътя ще ми разкажеш какво се е случило.

Разказах цялата история от предната вечер без да пропусна и най-малката подробност. Шарлот слушаше внимателно без да ме прекъсне дори и с един въпрос. Умът й се стараеше да разгадае психологическия елемент в случая. Трябваше да спра до входа. Бети я чакаше. Шарлот ни представи един на друг и след като си побъбрахме минута-две се сбогувахме с нея и махнахме за движдане на бебето.

Тръгнахме на другата страна, покрай каменната ограда на Шейсет и девета улица. Не бяхме минали и десет фута, когато една кола изрева връхлитайки срещу нас. Нямаше кога да мисля, всичко стана мигновено. Зърнах зловещото дуло на пистолета подаващ се от прозореца, съборих Шарлот на тротоара и я захлупих с тялото си.

Куршумът изсвири над главите ни и се заби в стената на височината на гърдите и ни засипа с дребни песъчинки и камъчета. Джордж Калецки нямаше възможност за втори изстрел. Превключи на скорост и колата изрева и се понесе надолу към Пето Авеню. Ако беше успял щеше да е перфектно убийство. Наоколо нямаше никакви коли с които бих могъл да го преследвам. За пръв път наблизо не се мяркаше даже и такси.

Помогнах на Шарлот да се изправи и я изтупах от праха. Лицето ѝ беше пребледняло и разтърсено, но гласът ѝ беше изненадващо стабилен. Двама минувачи забързано се насочиха към нас мислейки че сме паднали. Преди да ни достигнат успях да изровя куршума от праха под стената където беше паднал. Беше 45 калибръ. Благодарих на загрижените пешеходци които искаха да ни помогнат, като им обясних че сме се спънали, и те си продължиха.

Шарлот помълча малко и произнесе:

— Чувствам, че вече си близо, Майк. Някой вече се бои за кожата си.

— Знам. И знам кой беше — нашият общ приятел Калецки.

Изсмях се късо.

— Той е в паника. Но няма да е все така. Тоя боклук е на границата на разпада. Ако не беше в такова състояние, едва ли щеше да се опита да ме очисти посред бял ден на улицата.

— Моля те, Майк, само не се смей. Нямаше нищо смешно.

Спрях и я обгърнах около раменете. Усещах я как трепери леко.

— Съжалявам, миличко. Свикнал съм да стрелят по мен. Можеше да засегне и теб. Нека да те закарам, трябва да се преоблечеш. Тоя прах не придаде някакъв особен чар на дрехите ти.

Шарлот почти не проговори докато я карах до квартираната ѝ. Няколко пъти отвори уста и после пак я затвори.

— Какво има, Шарлот? — запитах я накрая аз.

Тя се намръщи леко.

— Мислиш ли че това беше заради клетвата която си дал пред Джак когато го убиха?

— Калецки не може да има друга причина. Защо?

— А не би ли могло да бъде нещо, което знаеш само ти по тая история?

Обмислих го известно време преди да кажа:

— Не мисля. Полицията знае точно колкото мен, само че аз имам инициативата и личния момент.

До дома ѝ стигнахме без да проговорим повече. Беше малко преди десет. Качихме се по стълбите вместо да използваме асансьора и натиснахме звънеща. Никой не дойде да отвори и Шарлот бръкна в чантата си за ключа.

— По дяволите — изрече тя. — Забравих че днес е почивният ден на прислужницата ми.

Влязохме вътре и звънещът отново иззвъня.

— Приготви нещо за пиеене, Майк, докато взема душ.

Шарлот сложи бутилка с бърбън на масата и отиде в кухнята да вземе лед и джинджър-ейл.

— Окей. Имаш ли нещо напротив, ако използвам телефона ти първо?

— И ме питаш! — извика ми тя от кухнята.

Избрах номера на Пат и трябваше да почакам докато телефонистката провери половин дузина места където можеше да бъде, като накрая успя да го открие.

— Пат?

— Да, Майк, слушам те.

— Слушай добре. Калецки не е духнал, още е в града.

— Как разбра?

— Опита се да ме очисти преди малко.

Пат слушаше напрегнато докато му разказвах подробностите. След като свърших, ме запита:

— Успя ли да видиш номера на колата?

— Не успях. Беше последният модел кадилак, някъде от 41 година. Тъмносиня с много хром по нея. Подмина ме на път за града.

— Окей, Майк, ще предам описанието на патрулните коли. Взе ли с теб куршума?

— Разбира се, по дяволите. И той е 45 калибр. Дай го на момчетата от балистичната да го изследват. Макар че този не е дум-дум. Просто хубав старомоден куршум. Какво ще кажеш да се отбия при теб следобед?

— Ще те чакам — отговори Пат. — До края на деня съм тук освен ако не се случи нещо.

— И още нещо, Майк — добави той.

— Да?

— Проверихме куршумите убили Хайнс и жената Викърс.

— Същият пистолет? Оня, с който...

— Точно така, Майк. Убиецът е същият.

— Проклятие — казах аз.

Затворих телефона и извадих куршума от джоба си. Можеше да е от тях, а можеше и да не е. Мислех си за пистолета който бях видял под леглото на Калецки. Твърдеше, че имал разрешително за него. Искаше ми се да го бях взел за да го предам на момчетата специалисти по балистика вместо да се осланям на несигурното си обояние че не е било стреляно с него скоро.

Завих сплесканото парче метал в парче хартия и го пъхнах в джоба, после обърнах две чаши уиски. Извиках на Шарлот да дойде да си изпие пиенето, но тя ми изрева в отговор да ѝ го занеса.

Може би трябваше да изчакам секунда или пък да почукам първо. Не направих нито едното, нито другото. Шарлот се беше изправила до леглото напълно гола. Само като зърнах прекрасното ѝ тяло кръвта ми закипя в жилите а напитката се разплиска в чашата. Беше още по-красива дори и от мечтите ми. Беше изваяна. Разтревожи се дори повече от мен. Грабна халата от леглото и се прикри с него, но не и преди да зърна как цялото ѝ тяло поруменя.

Не можеше да си поеме дъх, също като мен.

— Майк — изтръгна се от гърлото ѝ.

Гласът ѝ трепереше леко като проговори, а очите ѝ не се откъсваха от моите. Обърнах се с гръб към нея докато си облече халата, и после се завъртях с лице към нея и подадох напитката.

И двамата ги гаврътнахме на един дъх. Не успях обаче да добавя нищо към пожара който бушуваше в гърдите ми. Идеше ми да я сграбча и да я смачкам в прегръдките си. Пуснахме едновременно чашите върху тоалетната масичка. Бяхме дяволски близо един до друг. Беше един от ония безумни моменти в живота.

Тя буквально влетя в обятията ми, като зарови глава в рамото ми. Отметнах главата ѝ назад и я целунах по очите. Устните ѝ се разтвориха и аз грубо се впих в тях. Знаех че ѝ причинявам болка, но тя не се отдръпна. Отвърна на целувката ми с нейните устни, ръце, и цялото тяло. И тя изгаряше в пламъците на същия пожар, като се

опитваше отчаяно да се прилепи към мен преодолявайки пространството между нас.

Обгърнах я през плещите и ръцете ми се заровиха в косата ѝ. Никога преди не се бях чувствувал така, но и никога по-рано не бях изпитвал любов. Тя отдели устните си от моите и увисна в прегръдките ми с подкосени крака, като дишаше на пресекулки с притворени очи.

— Майк, — прошепна тя, — желая те.

— Не — казах аз.

— Да. Искам те.

— Не.

— Но, Майк, защо? Защо?

— Не, миличко, твърде хубаво е, за да го разваляме. Не сега. Ще дойде и нашето време, но когато трябва.

Обгърнах я и с другата ръка и буквально я извлякох от стаята. Ако останех още само минута и щях да загубя разсъдъка си. Отново я целунах, така както лежеше в обятията ми, после я пуснах до вратата на банята и зарових ръце в косите ѝ.

— Иди си вземи душа — прошепнах в ухото ѝ.

Тя ми се усмихна през премрежените си очи и влезе вътре, после притвори леко след себе си вратата. Взех чашите и за миг огледах с копнеж леглото. Сигурно бях абсолютен идиот, не зная. Отидох във всекидневната.

Изчаках докато чуя душа и тогава вдигнах слушалката. Секретарката на Шарлот отговори веднага с обичайното „хелоу“.

— Тук е пак Майк Хамър — казах аз. — Чакам да се обади един приятел. Казал съм му да ви позвъни, и му предайте къде съм отишъл.

— О, няма да има нужда — възклика тя. — Той вече се обади. Казах му че ще бъдете в парка. Да не се разминахте с него?

— О, не, той ще се навърта там, докато се видим. — изльгах аз.

Значи някой вървеше по петите ми, заключих аз докато затварях телефона. Добрият стар Джордж. Проследи ме, изтърва ме, но е съобразил че ще се срещна със Шарлот. Мъдро.

Налях си още една порция, и после се изтегнах на дивана. Трябва да ме беше проследил, а на мен дори не ми беше хрумнало че е способен на подобно нещо. Не можех да го проумея откъде беше разбрал че ще се срещна с нея, освен ако не е било изписано на лицето

ми. Нали казваха че влюбеният не може да скрие любовта си. Но как беше планирал всичко! Беше подбран идеално мястото и времето! Ако не беше светкавичната ми реакция, той щеше да улучи милион от лотарията. Стреля от упор. Какво пък, той беше наясно с правилата и знаеше какво го очаква в случай на неуспех. Щеше да е истинско чудо ако ченгетата успееха да го пипнат. Обзалах се че имаше достатъчно дупки в които да се свре при подобни ситуации. Джордж съвсем не беше глупав. Не се притеснявах за него че могат да го заловят. Мистър Калецки беше резервиран — за мен. Пат щеше да ме прощава, но той беше мой.

Шарлот се беше измъкнала от банята и облякла в рекордно кратко време. Никой от нас не спомена за случилото се между нас, но всеки от нас беше наясно че то е обсебило изцяло съзнанието на другия. Тя си наля чашата и седна до мен.

— Как разбра че днес ще те посетя?

Тя ми се усмихна ярко.

— Майк, скъпи, очаквам го още от момента в който те видях за пръв път. Или греша?

— Не.

— Но ти ми каза че обичаш да те преследват.

— Не и при теб. Времето ни е страшно кът.

След като се настани удобно в прегръдките ми и разказах за телефонното обаждане до кабинета й. Тя се разтревожи много.

— Изобщо не се пазиш, Майк. Ако това е Калецки, имай предвид че е много хитър. Моля те, Майк, пази се. Ако ти се случи нещо, то аз...

— Ти какво?

— О, Майк, не виждаш ли че те обичам?

Разроших златната ѝ коса и духнах в ухото ѝ.

— Да глупаче, виждам го. Сигурно и аз съм същият погледнат отстрани.

— Да — прошепна тя. — Така е.

Усмихнахме се един на друг. Почувствувах се като ученик.

— А сега да се върнем на въпроса преди да съм тръгнала на работа — продължи тя. — Искаше да ме видиш не само заради това, нали? Какво е то?

Сега беше мой ред да се изумя.

— Как, по дяволите, го разбра?

Шарлот положи ръка върху моята.

— Колко пъти трябва да ти напомням че съм практикуващ психиатър? Това не означава, че съм способна да чета мисли, но изучавам хората, наблюдавам поведението им и преценявам кое зад какво се крие. Особено — тук тя ме дари с лукава усмивка — когато даден човек живо се интересува от друг.

— Печелиш.

Издухах две кръгчета дим и продължих.

— Искам всичко което знаеш за Хал Кайнс.

Тя мигновено се приземи още като чу името.

— Точно за това си мислих когато ми каза какво се е случило. Е, знаеш че учеше в медицински институт. Полувисиш, ако искаме да бъдем съвсем точни. От това което казваш заключавам че е бил там само за да впримчва момичета и да ги тласка по пътя на проституцията в полза на организацията му. Не е ли това малко необичаен начин?

— Не. Не и когато познаваш хората — казах аз. — За да бъде хватката им върху момичетата желязна, те трябва да ги откъснат от домовете и родителите им, и после ги впримчват неспасямо. Предполагам че събират достатъчно материал за да ги шантажират в случай че някое момиче се осмели да надигне глава. Така че какво могат да направят горките? Предадени от всички, включително и собствените им родители, без домове, с услужливо отворената пред тях врата на публичния дом. Поне имат какво да ядат и са с покрив над главите си, и печелят достатъчно. И това е вече окончателният край, след който те вече са обречени. Целият този бизнес изисква доста време, но пък се отплаща щедро. Като използува суперфината мръсотия Хал може да подбутне което си иска момиче по страшния път без никакъв особен риск за себе си.

— Разбирам.

Тя се замисли над казаното от мен, след което ми разказа и останалото.

— Изнесох лекция в института по покана на ръководството му, и след като проучих внимателно нивото и курсовите работи на студенти които специализираха психиатрия, си избрах няколко души които да изучават клиничните ми методики. Хал Кайнс беше един от тях. Беше

отличен студент, наясно с това какво трябва да се прави. Беше много по-напред от другите.

Първо го отдалох на естествените му способности и на обстоятелството че беше отраснал в медицинско семейство, но сега вече ми е ясно че е било просто следствие на толкова години обучение. След като си учили в продължение на шестнайсет години няма начин да не започнеш да разбириш и схващаш материала по-бързо от другите.

— И аз предполагам така — вмъкнах се аз. — А какво ще кажеш за външните му контакти?

— Той живееше в един хотел през три улици от мен докато беше тук. Предполагам, че докато е учел, е спал в общежитие. През съботите и неделите посещаваше клиниката и оставаше при Калецки. Хал никога не говореше за странични неща, беше страшно вгълбен в учебния процес. Един ден се оказа в много затруднено положение и Джак Уилямс беше човекът който го отърва.

Кимнах.

— Да, знам го от самия Хал. А за личния му живот? Опитваше ли се да те ухажва?

— Не. Дори и не се опита. Мислиш ли че би се опитал да ме вербува за организацията си?

— Този мръсен гаден... — започнах аз и спрях като видях как се смее без глас.

— Съмнявам се. Твърде интелигентна си за да се оставиш да те впримчи толкова лесно. Предполагам че е бил с теб или за да има оправдание престоя му в града, или наистина да изучава психиатрия с цел да му помогне в дейността му.

— Идвало ли ти е някога наум че може да е бил в града за да може да убие Джак?

Тая мисъл не беше нова за мен. Цял ден я си въртях из главата.

— Възможно е. Мислил съм за това. А може и да е останал защото Джак е разкрил какви ги е вършил и го е хванал натясно. Джак беше много милостив, но не и когато ставаше въпрос за подобни неща. Понеже вече не работеше в полицията, той не е могъл да му въздейства по официалния път, но го е държал с нещо, с което ги е принудил да стои в града.

— Тогава кой е убил Джак — Хал ли?

— Това — казах аз — е нещо, което, за да го узная, бих дал двата си крака и едната ръка. Само докато натисна спусъка, разбира се. И това е нещо, което много скоро ще разбера.

— А Хал и онова момиче, Ейлийн?

— И те са негова жертва. Както виждам нещата, Хал е отишъл там за да убие момичето, но преди да успее да натисне спусъка, убиецът е пречукал и двамата.

— Но ако случаят действително е бил такъв, откъде е могъл Джак да знае че Хал ще бъде там за да я убие?

— Тук по-скоро можеш да помогнеш ти, Шарлот. Може би Джак е знаел че той ще бъде там по съвсем други причини? Мислила си за това?

— Възможно е. Или е било така, или пък той е знаел че убиецът също ще бъде там. Но до този момент бъдещият убиец още не е бил такъв, така че той е имал някаква друга причина за това посещение. Макар че звуци вече съвсем откачено, нали?

— Съвсем права си — изсмях се аз. — Но нещата едновременно се и объркват и изясняват. Какъвто и да е бил мотивът, той е касаел много хора. Трима от тях вече са мъртви, един търчи из града и гледа да ме очисти, а убиецът си седи някъде на топло и закътано и се залива от смях като ни гледа как си блъскаме главите. Какво пък, нека се смее. Скоро ще му секне смехът. Твърде много хора вече се занимават със случая и непременно ще се доберат до следа. Убийството е нещо което е много трудно да се прикрие. Пат напредва много бързо със случая. Желанието му да пипне кучия син за врата е не по-малко от моето, но проклет да съм, ако го оставя да го залови преди мен. Отсега нататък излизам пред него и нямам намерение да му позволявам да ме настига. Нека да ми диша във врата; когато се стигне до момента да продупча корема на убиеца, аз ще го направя. Ще бъдем аз, гадината и единствен-единичък куршум. Ще го изстрелям съвсем точно, в най-меката част на корема. Един-единствен стоманен куршум, който ще е по-ефективен от десет дум-дум.

Шарлот ме слушаше внимателно с напрегнати очи. Правеше ми типично изследване сякаш изслушваше историята на убиец който си признаваше престъплението и се опитваше да анализира хода на мислите му.

— Обзалагам се, че вече си мислиш, че съвсем съм превъртял.

— Не, Майк, ни най-малко. Откакто се върна от войната ли си такъв? Искам да кажа, толкова безмилостен?

— Такъв съм откакто се помня — казах аз. — Ненавиждам всички копелета които убиват заради самото убийство. На войната само се научих на някои допълнително номера, които по-рано не ги знаех. Може би затова и оцелях.

Погледнах часовника си; ставаше късно.

— Ако не искаш да закъснееш за срещата си, трява да побързаш.

Шарлот кимна.

— Ще ме закара ли до кабинета?

— Разбира се. Сложи си палтото.

Карах бавно, като пресмятах колкото може повече време да прекараме заедно, без тя да закъсне. Говорехме малко, без да засягаме случая или случилото се преди малко в апартамента. Когато стигнахме Парк Авеню и отбих да спра, Шарлот ме запита:

— Кога ще те видя пак, Майк?

— Скоро — отвърнах аз. — Ако шегаджията, дето се е обадил днес да пита къде съм, се обади пак, кажи на секретарката си да му предаде, че имаме среща с теб на този ъгъл. После се опитай да се свържеш с мен и може да успеем да го пипнем за врата. Това без съмнение е бил Калецки; вероятно секретарката ти ще разпознае гласа му, ако се обади пак.

— Окей, Майк. А ако се обади мистър Чеймбърс?

— В този случай потвърди историята с покушението, но пропусни телефонното обаждане. Искам да бъда сам когато посегна към врата му.

Тя се приведе към мен и ме целуна преди да слезе. Докато се скрие от погледа ми наблюдавах вълшебните крака и царствената им грация. Беше чудесна жена. И само моя. Изведнъж ми се прииска да се развирам и да му друсна една джига.

Някаква кола ми подсвирна с клаксона зад мен и аз включих на скорост и се отделих от бордюра. Тъкмо спрях на един червен светофар след две пресечки и някой изрева името ми с цяло гърло от отсрещния тротоар. Колите между нас го скриваха от погледа ми, но успях да зърна фигурката в кафяв костюм която се провираше между

тях като се опитваше да се добере до таратайката ми. Отворих вратата и той скочи вътре.

— Здравей, Бобо — казах аз. — Какво те води насам?

Бобо беше страшно развълнуван от срещата ни.

— Брей, Майк, хубаво, че те видях. Тук работя. Нямам постоянно място, работя навсякъде.

Думите струяха от устата му като вода от чешма.

— Къде отиваш?

— Е, бях се запътил към центъра, но мога да те откарам до някъде. Ти къде отиваш?

Бобо се почеса по главата.

— Чакай да помисля. Мисля че първо трябва да мина през центъра. Имам до оставя едно писмо на Канал Стрийт.

— Чудесно, тогава ще те оставя там.

Светофарът светна зелено и аз свърнах към Бродуей и после наляво. Бобо махаше на момичетата по улицата, но аз много добре знаех какво му е на душата.

— Да си чул още нещо за Калецки? — запитах го аз.

Той поклати глава.

— Не. Нещо му се е случило. Днес видях едни от момчетата, и той ми каза че вече не работи за него.

— А кръчмата на Големия Сам? Някакви вести оттам?

— Нищо. Откакто натупа ония двамата хвалипръцковци никой вече не говори с мен. Страх ги е че мога да ти се оплача. — Бобо се заля във весел смях. — Мислят че и аз съм като теб. Хазияката ми научила за това и ми каза да съм стоял далеч от теб. Представяш ли си, Майк?

Представях си го.

— Да — казах аз. — Как е положението с пчелите?

— О, много, много добре. Намерих си и царица за кошера. Хей, я почакай, онова, дето тогава ми го каза, не е вярно. Царицата на кошера няма нужда от цар. Така пише в книгата.

— Ами тогава как ще получиш още пчели?

Въпросът ми го озадачи здраво.

— Ами май че снасят яйца, или нещо такова — избъбра той несигурно.

Канал Стрийт беше точно пред нас и пуснах Бобо да слезе като спряхме на червен светофар. Сбогува се набързо с мен и хукна по тротоара. Беше чудесно момче. Безвреден и невинен като ангелче.

— Добре ли си?

— Така... мисля. — Ръката ѝ се плъзна по лицето и намери парче стъкло. — Кой... беше това, Джони?

— Някой, който толкова е полудял да ми види сметката, че не го е грижа колко хора още покрай мен ще си отидат за едното нищо. За никого вече не е здравословно да е покрай мен, сладурче.

— Да, прав си.

Тя огледа дупките по стъклата с лице, побледняло от удивление, проумяваща колко близо е била до смъртта. Порови с трепереща ръка за цигари, запали две и пъхна едната в устата ми. Пое дълбоко дима в дробовете си и запита:

— Как така пропусна? Не разбирам.

— Ще ти обясня — казах ѝ аз. — Педалът не прецени правилно разстоянието. Ако не се беше врязал в нас, аз по всяка вероятност щях да карам направо и щях да се нанижа на куршумите му. В едно съм сигурен — беше сам, затова ни мина от дясната страна, за да може да стреля свободно от седалката на шофьора вместо през другата врата. Само че плановете му се провалиха. Е, не можем да седим така. Да излезем за минутка.

След като слязохме и двамата, измъкнах манивелата изпод седалката и пръснах остатъците от стъклото по рамките. Венера откри метличка в жабката и помете седалките, след което бяхме готови за тръгване. За щастие задните колела бяха останали на паваж, така че колата потегли без проблеми.

[1] (англ.) Специалист по смъртните случаи при следствието. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Фордът си беше на мястото, където го бях оставил, но сега от двете му страни го бяха притиснали две таратайки с лепенки от колежите по стъклата. Часовникът ми показваше осем и тридесет и две, но според главата ми вече ми беше дошло времето да се свра в някоя дупка и да умирам. Къщата вече бе обляна в светлини, всички прозорци се бяха превърнали с жълти правоъгълници с изключение на един и именно на този тъмен правоъгълник изпратих аз изнемощял салют и пожелах лека нощ на моята Венера.

Понякога може да съм голям идиот. Готов съм да ми изкарат мозъка само и само да получа някоя стилна награда от Венера.

Но по дяволите, за подобни геройства връчват ордени на войниците, и аз напълно заслужавах такава награда заради Венера. А и освен това тя беше толкова любезна да ми предостави такава важна информация.

Вмъкнах се зад кормилото и пъхнах ключа в стартера. Поозорих се малко докато измъкна колата от неволния капан в който се беше оказала, но се справих и тъкмо потеглих към ъгъла когато дочух вой на приближаващи се сирени зад мен. Не ме питайте защо го направих, но ръката ми мигновено угаси фаровете и светлините на колата и незабавно я залепих за бордюра все едно че е паркирана от сутринта.

Колите бяха три. Двете бяха полицейски, а третата обикновена лимузина, но всички имаха сирени на покривите си и от тях се изсипаха рояк полицаи. Беше блестящо планирана и изпълнена операция гледано отвън. Обкръжиха къщата на двойки така че и пиле да не може да прехвъркне, след което Линдзи и Тъкър изкачиха стъпалата до вратата и натиснаха звънеца.

Въtre някой изпища, отвори се и се затръшна врата, двама разгневени юнаци запсуваха полицайите колкото им глас държи съветвайки ги едновременно с това да се прибират у дома си. После се чуха още крясъци на негодувание. Никой от гласовете не принадлежеше на Венера.

Ухилих се на себе си в мрака.

Ако Тъкър беше дошъл с намерението да прибере един труп щеше да бъде дяволски разочарован. Познавах също така още двама момъка които щяха да са не по-малко разочаровани от него. Беше много смешно да ги гледа човек как влагаха душата си в това което вършеха, като вземаха всички предпазни мерки да не избяга един труп. Или може би Лени Серво не беше съвсем уверен за наличието на труп и се надяваше да се превърна в такъв при евентуалния ми опит за бягство.

Колкото повече размишлявах върху това толкова по-добре изглеждаше скроено и съответно толкова по-луд ставах. Бяха го обмислили и изпипали брилянтно и не оставяха никаква пролука. Нито една. Копелетата желаеха смъртта ми още по-силно отколкото в началото само че сега вече бяха ангажирани и ченгетата в своите планове, за да изглежда всичко съвсем законно и по този начин да се елиминира дори и нуждата от разследване или съдебен процес.

Махнах с ръка и запалих двигателя. Ако ме зърнеха щяха да ме преследват. За да не рискувам излишно запалих светлините едва след като стигнах края на пресечката и завих към града.

Никой не ме видя. Бяха прекалено ангажирани да гледат на другата страна.

Бар Съркъс беше първата ми спирка. Не видях отвън колата на Логан така че влязох вътре да погледна. След като и вътре го нямаше набарах в ъгъла бармана.

— Да си виждал Логан тази вечер?

— Да, ами разбира се че да. Каза че се кани да се налее като казак, но го потърсиха от редакцията и той остана трезвен защото имаше среща с двама мъже.

— Къде отиде?

— Да пукна ако мога да им хвана на тия спатиите, авер. Можеш ли ги разбра къде ходят? Щурат се като луди по града. Нали ги знаеш, репортьори.

Казах му че ги познавам и го оставил да си гледа работата. Малко по-голям успех имах по телефона. Дежурният редактор ми каза че двама детективи от застрахователната компания поискали да се срещнат с него и си оставили телефонния номер да им се обади, така че по всяка вероятност бил с тях.

След като размишлявах минута зарових се в указателя за номера на Гардинър, Хейвис, набрах го и се обади икономката. Тя беше твърде лаконична и започна да ми обяснява че в този час мистър Гардинър го няма за никого, но в слушалката се дочу ехо от стъпки и после гласът на Гардинър че той ще поеме разговора и накрая в слушалката прозвуча:

- Гардинър слуша. Кой е?
- Макбрайд, мистър Гардинър.
- Да, Джони.

Гласът му беше малко отегчен че ме чува толкова късно.

— Ще ви отнема не повече от минута. — казах аз. — Вижте, тази вечер Логан трябваше да се срещне с дама детективи тази вечер. Ваши хора ли бяха?

— Но да, разбира се. Двамата са представители на застрахователната компания на Националната банка. Мога ли да узная защо се интересуваш?

— Разбира се, искам да открия Логан. Помислих че можете да знаете къде е.

— Мисля че можеш да го откриеш в редакцията на вестника. Хората от застрахователната компания търсеха снимки на Вера Уест от последните й месеци в града. Трябваха им за установяване на самоличността й. Предполагаха че във вестника разполагат с такива.

- О! Благодаря ви много. Ще го потърся.

Затворих и отново позвъних в редакцията. Този път ме свързаха с дежурната в архива на вестника и глас по-древен и чуплив от стар пергамент ме уведоми че Логан се завъртял преди време с двама господа, взел някакви снимки и после излезли. На тръгване казал че отива да си допие, макар че бил толкова залян че се нуждал от бавачка.

Прищя ми се да кажа на дъртата вещица да си пусне един куршум в черепа. Бавачка, по дяволите. Логан действително му се ревеше, но това най-малкото беше резултат от уискито. Опитайте се да бъдете влюбени в жена която я търсите за да й окачите въжето на врата. Само се опитайте. Защото точно това правеше Логан.

Когато се измъкнах от кабината бях готов да се откажа и аз самият да се налея някъде. Нощта се беше оказала поредната изпълнена с толкова много дивотии че чак главата ми се пръскаше и не

бях в състояние да разсъждавам. Запътих се решително към входа когато видях че барманът ми маха и тръгнах към него да видя какво иска.

— За малко щях да забравя. — каза той. — Нали се казваше Джони?

Потвърдих че е така.

Той ми пълзна един плик по бара.

— Логан ми каза че можеш да дойдеш да го потърсиш и ми остави това за теб.

Вдигнах плика и пълзна пръста си под сгъвката.

— Преди да излезе ли ти го даде?

— Да, точно пет минути преди да излезе. Ще пийнеш ли нещо?

— Бира.

Изчаках го да ми я донесе и отидох с нея на една маса. Изгълтах я на един дъх преди да се зачета в двата листа хартия които съдържаше пликът. Най-отгоре на първия имаше забележка: „Харлан... име на няколко окръга и градове в САЩ; Корпорация Харлан, производители на електрически прибори. Харлан, търговска фирма доставчик на бои във Вирджиния. Харлан, сценично име на актриса, с авторско право. Джордж Харлан, престъпник, убийство, доживотна присъда и бягство, заловен, убит при опит за бягство в Алкатрас. Харлан, Уилям, забележителен финансист от юга. Харлан, Грейси, ограбване чрез злоупотреба с доверие. Осъдена в Ню Йорк 1940 г. Това звучи интересно. Виж изрезките.“

Логан беше хванал с телбод изрезките от вестниците към листа хартия като беше подчертал две от заглавията. Същината беше в това че Харлан, Грейси, се обвиняваше в съучастничество в измама при която заможни хора, не от града, са били оскубвани до шушка. Беше обичайната история, дама и плейбой от малкия град сгасени в хотелска стая и впоследствие изнудвани. Никой от жертвите й не се осмелил да подаде оплакване срещу нея, но не станало нужно защото тя била от бъбривите и един буден областен прокурор извлякъл достатъчно признания от нея за да я прати на топло няколко години. Репортърът който следял случая добавяше че сумата получена от жертвите й била далеч по-голяма от обявената от нея и че тя разполагала с един или двама съучастници които примамвали жертвите й. Все пак това не се потвърдило при следствието.

Добавена от Логан забележка твърдеше че тези са всичките Харлан до които е успял да се добере, и че ако е някакво географско понятие, ще е най-малко на хиляда мили от нас, а ако е лице, то Харлан, Грейси, е най-вероятната понеже е регистрирана с досие в полицията. Казваше че ще се опита да измъкне още данни от един източник в Ню Йорк на име Уитман и че ще ми даде още информация когато се видим.

Огледах отново списъка, като се ухилих на Харлан с авторското право върху сценичния си псевдоним, защото тя беше онази същата Харлан за която ми беше разказала Венера. Моята върлиnestа любима не ме беше пратила за зелен хайвер. Пъхнах обратно в плика листовете, натъпках го в джоба си и глътнах остатъка от бирата си. Харлан се оказа с лопата да ги ринеш но аз бях готов да дам всичките само да мога да разбера кой беше онзи който ме насочи първо към нея.

Нямах повече работа в Съркъс. Логан явно се зареждаше солидно някъде и трябваше да се добера до него докато все още беше способен да говори. Вероятно щеше да ми е бесен за поредния ми сблъсък с юнаците и ако се окажеше така, това щеше да бъде много лошо.

До единайсет и петнайсет успях да открия следите му в седем кръчми. В първата го придвижавали двама мъже с които разговарял и пиел едновременно. Барманът ги видял да си водят бележки за нещо. Логан нямал щастлив вид. В следващите шест вече бил сам и от това което успях да разбера бил вече порядъчно насмукан и ставал груб.

Имаше една любопитна подробност. Никой от баровете по трасето му не принадлежеше на Бизнесасоциацията на Серво. Може би се дължеше на факта че не обичаше шумни места или пък беше нещо друго. Кръчмите бяха все още относително празни в очакване да поемат смяната от игралните домове с поизтънели джобове. Последното място беше една мижава кръчма на една странична улица с името Последната надежда. Барманът ми каза че Логан престоял десетина минути, разменил няколко приказки с две уличници, разговарял по телефона, пил още малко и си тръгнал. Къде е отишъл оттам не знаеше и не можеше да гадае.

Тук вече наистина вдигнах ръце. Логан можеше да почака. Момъкът си беше заслужил пиенето и може би на следващия ден щеше

да се почувствува по-добре. Казах на бармана да ми донесе уиски и джинджър и седнах да наблюдавам как една червенокоса обработващ един доста несговорчив клиент.

Тъкмо започна да ѝ се отваря парашута когато внезапно се отказа и седна на един по-отдалечен стол. Барманът погледна към вратата, по лицето му мина слаба гримаса и автоматично поsegна към бутилката със скоч на рафта зад гърба му.

Момъкът който влезе беше на средна възраст, върлиnest и с цивилни дрехи, но човек и от сто метра можеше да го познае че е полицай.

— Не пия, Барни. — каза той и извади снимка от джоба си, която пълзна по бара към него. — Да си го мяркал насам?

Барманът огледа снимката, прочете написаното под нея, и поклати глава.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Мянеш ли го, веднага ни телефонирай, ясно?

— Да, знам.

— Окей. — Копоят пусна фотографията в джоба си.

— Нещо за пиене?

— Сега не. Може би като се върна.

Ченгето тръгна да излиза и спря като зърна червенокосата. Устата му се изкриви в мръсна усмивчица.

— Хелоу, Джинджър^[1].

Червенокосата не му отговори. Изгледа го бегло и се върна към питието си.

— Не си показвай носа по улиците. — каза той.

Червенокосата пламна, но се сдържа.

— Не може да изкараш някой долар без да си размърдаш задника, стражарю.

Усмивката му се изкриви още повече преди да излезе от кръчмата.

Погледнах към ръката си и видях колко силно бяха побелели пръстите ми стиснали чашата до счупване. Барманът също го видя но не каза нищо. Погледна лицето ми и мислено го сравни с образа от циркуляра на полицията „Търси се“ показан му от ченгето.

— Наистина ли се казваш Джордж Уилсън? — запита ме той.

Оставих му за бакшиш част от ресторанта.

— Възможно е приятел. Твърде е възможно. Благодаря ти.

— Няма защо да се тревожиш. Ако тоя тъп копой имаше очи и за нещо друго освен курвите щеше да те забележи веднага. Хич да не се надява на помощта ми. — Той се приведе доверително към мен. — Сърбал съм им веднъж попарата в кауша.

Изнесох се бързо преди полицаят да се е върнал както беше обещал на бармана. Нямаше смисъл да му давам втора възможност да се отличи. Сега вече ставаше ама наистина много интересно. Търсеха ме ден и нощ и в добавка бяха обявили награда за главата ми.

Преди да се върна в колата се отбих зад ъгъла в една дрогерия. Набрах номера, чух да прозвънява поне дузина пъти, преди някой да вдигне слушалката и нечий колеблив глас произнесе:

— Да?

— Искам да говоря със шефа ти, сладур.

Шумът от стаята с телефона затихна за няколко секунди и разбрах че тя беше покрила слушалката с длан. След минута каза:

— Ей сега идва.

Следващото „да“ беше произнесено малко по-различно.

Уплашено.

— Тук е Джони, миличко.

— О! — Това беше всичко което се изтръгна от нея.

— Има ли някой край теб? Можеш ли да говориш?

— Да... продължавай, моля те.

Отнякъде се дочу мъжки стържещ глас, но не последва изщракване или спадане силата на звука което да свидетелствува че някой подслушва.

— Ченгетата мен ли търсеха? — запитах аз.

— Да... сигурна съм...

— Как очакваха да ме намерят — жив или мъртъв?

— О, не...

— Жив?

— Разбира се.

— Окей, сладурче, разкажи на стражаря някоя приспивна приказка. Ще те навестя когато е свободно от копои около теб.

Бавно окачих слушалката и бръкнах в джоба за цигара. Значи ченгетата бяха търсили жив човек и веднага след това са ги изстреляли

на лов за някой си Джордж Уилсън.

Някой беше проговорил.

Този някой можеха да бъдат само Логан или Уенди и те щяха да се разприказват още повече когато се срещнех с тях. И след като Логан беше някъде мъртво пиян нямаше смисъл да го търся.

Оставаше Уенди. Красивата руса Уенди с черни корени на космите.

Седях на седалката в телефонната кабина втренчен в телефона. Нямах представа след колко време пуснах друга монета и набрах номера който ви предлагаше указателя ако искате да се обадите на полицията.

Поисках да говоря с капитан Линдзи.

В първия момент не повярва когато му казах кой се обажда. Добавих много бързо:

— Не се мъчи да проследяваш откъде се обаждам, приятел. Аз сам ще дойда при теб ако искаш да ме видиш.

— Искам да те видя. — произнесе той.

Прозвуча като тигър готов за скок.

— Чудесно. Тогава идвам при теб. Само ми кажи едно нещо, капитане.

Телефонът беше спокоен. Чуваше се само мъркането на големия котарак от другата страна. Така му харесваше много. Искаше сам да си нахлузя примката на врата.

— Разбира се. — каза той. — Давай.

— Как разбра?

— Едно птиченце ми каза. Ченгетата имат много такива птиченца които хвърчат наоколо и пеят. Между нас си ги наричаме певци, но те ги наричат анонимни обаждания по телефона. Та това малко птиче ни просвети по въпроса.

— Случайно да имаше име това птиченце, капитане?

— Не, това не. Той много внимателно си промени гласа.

— Той?

Усетих как бесът му пълзва по телефонния кабел.

— Може да е била и тя. Не съм питал. Ела тук и ще го уточним.

Смехът изригна от гърдите ми.

— О, не, капитане, не точно тая минута!

— Проклет да си! Аз...

— Спокойно, капитане, казах че ще дойда. Само не уточни кога.
Много скоро може би, но не още на часа.

— Веднага идваш тук...
Затворих му телефона.

Две минути по-късно бях в колата с десет секунди преднина пред ревящата полицейска сирена. За тая вечер беше достатъчно.

Намерих достатъчно движение за да се изгубя в него и започнах да размишлявам. До този момент бе имало две анонимни обаждания и се чудех дали не бяха направени от един и същи човек. Опитвах се да извикам в паметта си гласът който ме беше посъветвал да се ориентирам към Харлан. Тогава звучеше достатъчно по женски, но сега не можех да бъда толкова сигурен.

Можеше да се окаже тя или той.

Харлан можеше да бъде той или тя или то.

Харлан. Харлан, Харлан. Проклятие, имаше нещо което трябваше да знам за нея а не се сещах. Съвсем малко ми трябваше за да ми дойде наум, трябваше само да си напрегна мозъка.

Минутите течаха една след друга и изведнъж усетих как пръстите ми изстинаха около кормилото като в същия момент ми изплува пред очите. Името беше изскочило пред очите ми веднага след телефонното обаждане но тогава не го бях видял. Името „Харлан“ беше надраскано на един от пликовете върху бюрото на областния прокурор през нощта когато беше застрелян областния прокурор!

На следващото кръстовище кракът ми наби спирачката. Направих обратен завой и се върнах обратно в града. Отбих се до един бар за пет минути и се обадих по телефона, после закарах колата до определена улица и паркирах.

Не ми се наложи да чакам дълго. Една лимузина изскърца със спирачките си зад мен, хлопна се врата и после рязко се отвори моята от дясната ми страна.

— Здравей, Линдзи. — казах аз.

Той не поемаше никакви рискове. В ръката му беше цъфнал пистолет.

— Мислиш се за голям умник, а?

Бях твърде уморен за да го убеждавам в противното. Дулото предупредително щръкна към мен когато посегнах за цигарите и колебливо се отпусна надолу когато му предложих и на него.

Взе я и зачака.

— Можеш да ме прибереш по всяко време, Линдзи. Нямам намерени да бягам.

Тонът ми го принуди да си вдигне главата.

— Сега ще те прибера. Писна ми от номера. Може и да нямаш отпечатъци но и Джордж Уилсън и Джони Макбрайд са търсени за убийство. Адвокатите добре ще се позабавляват.

— Не искаш ли първо да откриеш кой уби Миноу?

Задави се от безсилен гняв. Продължи да подмята пистолета из ръцете си като се чудеше дали да ме застреля на място или да си прави труда да ме закарва до полицията.

— Искам.

И аз му разказах кой съм и защо съм в града, но това беше всичко. Не повярва и думичка на казаното от мен. Не ме вълнуваше дали ми вярва или не. Казах му:

— Остави ме на мира за една седмица. Можеш ли?

— Отде накъде?

— Защото мога да се окажа прав, ето защо. Ако ченгетата ти бяха порядъчни хора досега да си разбрал всичко. Но не можеш. Защото си същия като мен. Нагърбваш се с всичко, но повече от една диня под мишницата не можеш да вдигнеш. Ръцете и краката ти са вързани от закони и правила. Ченгетата ти изкарват много повече от мушингите които вършат отколкото от въшливите си заплати, и затова изпълняват чужди заповеди, не твоите. Серво управлява момчетата които ти седят на врата, и затова ти остава само една гола надежда. Дай ми само една седмица. По дяволите, това не е много. Една седмица и ако не успея, влизаш ти и ме арестуваш и после идват лешоядите адвокати да си отръфат поредния къс.

— Ти си луд. — Гласът му беше нерешителен. — Или пък лудият съм аз че седя тук и те слушам.

— Можех да се измъкна по всяко време, Линдзи. — напомних му аз.

Той отмести пистолета. Наблюдавах как пръстите му смачкаха угарката и я изхвърлиха през прозореца.

— Какво искаш, Джони? Само казвай по-бързо, преди да съм се отметнал.

Облегнах се назад и отправих поглед в тавана.

— През нощта в която загина Миноу... беше ли тършувано из кабинета му?

Дъхът му бавно изсъска. Каза само една дума.

— Да.

— Липсваше ли нещо?

— Не знам. Убиецът не беше ровил много защото нещата не бяха много разбъркани.

— И ти беше единственият който го забеляза?

Той отправи поглед извън прозореца и се изплю с отвращение.

— Забелязах едва след два дни когато ми се наложи пак да отида в кабинета му. — Раменете му спаднаха с въздишка. — Толкова бях подивял че не можеше да ме остави. — обясни той.

— На масата имаше писмо, на което пишеше „Харлан“.

Той загря мигновено.

— Срещнал си се със жена му?

— Да.

— Проверих за това.

— Без да откриеш писмото. Нямаше нищо.

Той протегна ръка.

— Дай ми още една цигара.

Изтръсках една от пакета и му я запалих.

— Проверих по минута всичко което беше вършил онази нощ. Жена му беше много възбудена от цялата работа... мислеше че е успял да се свърже с момичето, но се оказа че не е.

Излязъл и си купил вестник. Отишъл с колата до центъра, отбил се до магазина на Филбърт, където направил покупки, после влезнал в бара срещу магазина, пийнал малко и се приbral у дома. Барманът каза че докато бил там бил много замислен. Не е направил нещо особено и никой не е забелязал също нищо такова.

— Но ти не можа да откриеш писмото?

— Не.

— Размишлявал ли си върху това какво може да му се е случило.

— Мисля че знам. Човекът се е върнал и Миноу му е предал писмото обратно.

— Възможно е. — казах аз. — Мисис Миноу казва че Тъкър му се бил обадил за някаква специална поща.

— Точно така.

Той опъна силно от цигарата и изпълни кабината с пушек.

— Какво и станало тогава с това писмо?

— Откъде да знам по дяволите? Разписал се е за него при дежурния на входа и го пъхнал в джоба си.

— Намери това писмо, Линдзи. Прерови всичките шибани чекмеджета и кабинети но го намери.

— Чакай, чакай...

— Нали каза че искаш да откриеш убиеца. — изгледах го студено аз. — Нямам намерение да ти ставам началник. Давам ти хляб в ръката. Намери това писмо.

Устните му се прибраха плътно.

— А ти какво ще правиш?

— Ще търся кой го е написал и защо.

Той изпуши цигарата докато започна да му пари на пръстите и я хвърли през прозореца. Лицето му се изкриви зверски и излезе от колата. Чух колата му да тръгва и да прави завой.

Бях му казал една седмица. Седем дни. Не беше много. Запалих и тръгнах, като завих на ъгъла. Карак бавно и следях табелките на улиците докато открия нужния ми номер.

Паркирах пред сградата, взех асансьора до етажа и натиснах бутона с името на Серво.

Никой не отвори.

Натиснах отново, изчаках но никой не се появи. Върнах се долу до убежището на портиера и натиснах звънеца му.

Момъкът беше на върха на щастието че ще има с кого да си поговори, макар че го заварих по шорти.

— Серво да се е мяркал? — запитах го аз.

Той поклати глава.

— Не знам, по дяволите. Мацето му изскочи много забързано преди малко когато тъкмо слизах от котела за горещата вода.

— Облечена ли беше?

— Да. — Той отново ми показа венците си. — Ама не и беше по мярка. И знаеш ли какво? Беше облякла зелена рокля на пайети. Ония курви горе... едната има същата такава.

— Окей. Разбрах.

Той ми намигна и сниши глас.

— Някой здраво е сритал Серво.

— Аз бях.

— Така си и мислех. Добре ли го обработи?

— Аха. Защо?

— Ами защото тъкмо се чудех. Снощи имаше гост и вдигнаха голяма врява. Помислих че се бият но нямаше бой. Само се караха и вдигаха шум до бога.

Тоя път му дадох десетачка. Сгъна я и я остави в дланта си.

— На кой етаж са парчетата?

— На горния. 7Е. Тая вечер са сами.

Върнах се обратно при асансьора и той ме качи обратно горе. На 7Е зачуках на вратата докато докато отвътре не ми се обадиха че нашите приятели вече идвали и щели да ми осигурят приятни занимания.

Брюнетката която отвори накрая вратата си беше наметнала само един възкъсичък и възтесен пеньоар. Тя ми се ухили изненадано и каза:

— Брей, виж кой е дошъл — нашият уморен приятел. Значи накрая се събуди. Хайде, влизай.

Беше едното от двете момичета които ми беше изпратил Джак в хотела.

— Не съм тръгнал на покупки, сладур. Сега имам нужда само от малко информация. Долу под вас живееше едно момиче... гаджето на Серво. Преди малко си е тръгнала.

Професионалната ѝ усмивка се стопи.

— Е, и?

Професионално-женската солидарност взе връх у нея. Трябаше да разбия тая преграда и то бързо.

— Качила се е при вас и сте ѝ услужили с рокля. Духнала е и искаам да знам защо.

— Може да е решила да поразгледа града. Откъде да знам? Виж какво, приятел ако си тръгнеш...

— Детето е загазило с двата крака. Ако искате да влезе още правете си пас. Мога да го науча и от другаде, знаете го.

Това изобщо не ѝ хареса. Захапа устни докато се мъчеше да съобрази. Накрая се реши може би защото защото ѝ изглеждах достатъчно порядъчен.

— Беше много уплашена, затова.

— Серво?

— Не каза. Беше изпаднала в истерия и не можеше да говори. Поиска само малко дрехи. А ти знаеш ли каква е цялата работа?

— Не. Каза ли къде отива?

— Доколкото можах да разбера бягаше от града. Беше страшно уплашена от нещо и си помислихме че може би Серво е причината. Той умее да причинява болка без да оставя следи. Толкова е добър в това, че личи отдалеч.

— И само това?

За секунда отново захапа устната си.

— Не... не беше всичко. Бърбореше несвързано за нещо във вестника довечера. Казваше, че тя ще е следващата или нещо от този род. Бях прекалено заета за да й обърна внимание.

Обмислих чутото, после се пресегнах зад гърба и отворих вратата.

— Благодаря ти. Ще я намеря.

— И аз се надявам. Ако някой се заинтересува откъде е взела дрехи, не знаеш нищо нали?

— Бъди спокойна.

— Това побъркано копеле трепереше да я пусне сама. Държеше я като куче на въже.

— Но и така й харесваше, нали?

— По дяволите, защо не? Имаше всичко което искаше. Излизаше достатъчно често и непрекъснато повтаряше че дногодина приключва. Всичко, което й беше на ума, се състоеше от малка къщичка в Калифорния. Нейна собствена.

— Не е лошо. — казах аз. — Още веднъж благодаря.

Открих наблизо щанд за вестници и си купих един Линкасъл Нюз. Спокойно можех да си допълня с него колекцията от изрезки. Портретът ми се мъдреше на първа страница съпроводен от историята на Джордж Уилсън, престъпникът-фурия, която гласеше че съм се чувствувал в Линкасъл като у дома си. Репортърите сигурно бяха дишали във врата на Линдзи когато е получил анонимния сигнал и им е изпял всичко за да подпалят града. И накрая имаше нещо което беше наистина важно. ФБР също се интересували от Джордж Уилсън и го търсели.

Голям праз. Нали навих Линдзи да ми даде отсрочка? Чичо Сам да го духа.

Но най-интересния материал беше на втора страница в дъното. Представляваше малко правоъгълниче от ситен шрифт и даваше сбито подробностите около самоубийството на една жена рано привечер. Две деца я били видели как скочила в каменоломната и докато дойде бърза помощ, починала. Аутопсията показала че била пияна в момента на самоубийството и след обстойна проверка на последните й часове се оказало че направила голяма обиколка на кръчмите по магистралата. Отпечатъците й ги имало в местния здравен отдел и я идентифицирали като сервитьорка в ABC Дайнър. Причината за смъртта й били угризения на съвестта след убийството на съквартирантката й. Даваха името й — Айрийн Годфри, адреса й в хотел Борови Градини и това беше всички.

Това беше все едно да си закъснял за представление и да влезеш на средата на писата. Чудиш се как е започнала. Ако останеш до края може би ще разбереш за какво става дума. Но може и да не успееш. Съседът ти по седалка обаче е в салона от началото и може да ти обясни. Ако пожелае.

Сгънах вестника и го пъхнах под седалката. Ръката ми закачи студената дръжка на револвера който бях пъхнал преди време отдолу и го извадих, проверих го и го пъхнах обратно. Можеше да ми потрябва.

Пътят до автогарата ми отне двайсетина минути. Лампите по терминалите бяха угасени, но от страната на гарата видях две ръчни колички пълни с пощенски чували и багаж, което означаваше че чакат връзка. Паркирах, излязох от колата и закраих към входа без да се показвам извън сенките.

Вътре на пейките спяха двама мъже. Пак имаше жена с плачещо бебе на ръце. Решетката на гишето за билети беше заключена отвътре, но успях да зърна Ник през пердото седнал на стола да прелиства някакви документи в чекмеджето.

Тъкър се пъчеше от другата страна и се мъчеше да се слее с нощта, захапал незапалена пура. Взрях се по- внимателно и видях и другия юнак седнал на някакъв кашон. Тъкър запали клечка кибрийт и я поднесе към пурата си и така успях да зърна лицето на другия. Беше младо и добре облечено момче. Също като адвокат. Повечето агенти от ФБР наистина бяха адвокати.

Направих още една обиколка но пак не видях това за което бях дошъл. Тройя изобщо я нямаше което означаваше че не прави опити да се измъкне от града с влак или автобус. Плъзнах се във вратата която беше най-близо до кабинката на Ник и за малко не изкарах ангелите на стареца. Той бълсна чекмеджето с такава сила че събори цяла купчина книжа от бюрото си и се обърна с очи към мен готови да изхвръкнат от орбитите си.

— Господи боже, Джони, щеше да ми пукнеш сърцето. Скрий се долу докато смъкна щората.

Той се пресегна и дръпна надолу паравана който скриваше отвътре решетката. После дръпна резето и се обърна към мен. Ръцете му трепереха.

— Не е хубаво да държиш хората отвън, Ник.

— Цял ден са тук. Знаеш ли кой е отвън?

— Много лесно мога да отгатна.

— Проклети да са. — Той се пресегна зад гърба си и взе лист хартия от купчината. — Погледни. Трябва да го залепя отвън.

Поех го от пръстите му и го огледах. Приликата беше абсолютна. Беше същата снимка която бяха използвали във вестника но таз беше с обявена награда отдолу.

Върнах му я обратно.

— Интересно за какво ги разлепват по гарите.

Ник поклати глава и се втренчи в снимката.

— Законът разпорежда да ги разлепват на обществени места, а гарата е такова място. Там вън има цяло табло с такива неща. Той бърсна с пръсти по снимката и я захвърли в чекмеджето зад гърба си.

— Под дърво и камък те търсят, синко. Не биваше да идваш тук.

— Търся една дама, Ник. Беше гадже на Серво но се е стреснала от нещо и духнала. Червенокоса е, със зелена рокля и вероятно не е на себе си... или поне такъв вид трябва да има. Да си виждал нещо подобно?

Челото му се набръчка замислено.

— Не, не си спомням.

— Да има някакъв друг начин за измъкване от града?

— Автобусите на магистралата спират на всяка крачка и качват пътници.

— И друг начин няма?

— Аха. Освен ако не е с кола.

— Съмнява ме дали има. Окей, това беше всичко което ме интересуваше. — и за понечих да стана.

Ник ме натисна обратно на стола. Мустаците му шаваха тревожно около устата, един космат покрив над розовия му език който усърдно облизваше устните му.

— Задръж топката, синко. Не можеш да се размотаваш повече там. Видя ли тазвечерния вестник? — Кимнах. — Изльчват го и по радиото. Кой ли не идва тук от ченгетата да ми казва да внимавам за теб. Ами ако някой от тях те пипне?

— Да ме пипне?

— Пази се, Джони. Изчезвай на всяка цена. Утре сутринта...

Тоя път вече станах.

— Някой друг път, Ник. Сега имам много работа.

Върнах се до колата и успях да се измъкна от гарата без да ме проследят. Главата ми отново бе започнала да пулсира а стомахът ми се вълнуваше. Утре. Утре щях да довърша работата, ако тя не ме довършише първа.

Спрях форда след един завой и запалих цигара. Вкусът ѝ беше отвратителен, но поне димът ми правеше компания. В известен смисъл беше много смешно. Кое Караже Джони Да Бяга? Направо като заглавие на книга. Имаше си съвсем сериозна причина. Каквато и да беше, някой го принуждаваше, защото инак не би се махнал сам.

Много хора ми бяха казали много неща. Аз самият бях видял много от тия неща. Аз самият бях част от тях сега. Бяха цяла купчина, от която се сипеха едно по едно и оформяха следата, но все още с големи празнини. След като запълнех празните места щях да науча отговорите на всички въпроси.

Но и това което знаех сега, не беше малко. Човек не си играе на детектив. Ако е такъв, то той използува всичко онова за което е учил, всички позволени и непозволени трикове. Но аз не бях детектив. Бях само човек който се мъчеше да изрови тяло погребано преди пет години, но само скелетът се разпадаше между пръстите му. Не беше никак лесно. Наоколо нямаше кой да ми подсказва. Само неща които се случваха едно след друго без видима връзка помежду им. И всичко това защото се върнах в града.

Присъствието ми смущаваше покоя на всички. Първо се опитаха да ме убият. После се опитаха да използват ченгетата да им свършат работата и когато и това не се получи пак се опитаха да ме убият. Не ченгетата. Някой толкова искаше да ме види мъртъв че не го интересуваше цената че им се наложи да възкресят Джордж Уилсън.

Отговори. Исках отговори. Нямаше да мога да решава ребуса докато цялата картина не застанеше пред очите ми. Но това нямаше да стане тази нощ.

Тази нощ щях да си отспя. Като мъртвец. Защото следващият ден щеше да е решаващ.

Подкарах на запад като внимавах да не пропусна Понтиел Роуд, и се добрах до къщата. Вкарах колата в гаража и извадих ключа от саксията преди да се кача.

Изкъпах се и изхвърлих последните останки от превръзките които ми придържаха разпрания скалп събран надзърнах и зад двете врати които излизаха от банята. Бях твърде уморен за да си играя на игри така че си избрах тази с аромат на соли за вана и пудра, захвърлих си дрехите на гърба на един стол и се пъхнах в кревата. Ако Уенди се опиташе да се вмъкне в онова другото легло щеше да открие че ме няма в моята половина и би трябало да бъде достатъчно схватлива да разбере че няма полза да ме търси.

Чаршафите бяха приятно хладни за сгорещеното ми тяло, а възглавницата ми беше вълшебното килимче което ще ме отнесе в заспалия град. Затворих очи и стъпих върху него.

Песента изглежда че долитаše много отдалеч. Нямаше думи, а само напев съпроводен с ритъма на дълбоки гърлени звуци. Очите ми бавно се отвориха и се втренчиха в мрака, все още напоени със сън за да осъзнава откъде идва песента.

И изведенъж мракът се разсея от нещо бяло и гъвкаво което се раздвижи из стаята. Това окончателно ме разсъни. Роклята ѝ прошумоля над главата ѝ и комбинезонът ѝ изпука с искрите от статичното електричество когато съмъкна и него. Напяването спря за секунда и аз очаквах да видя характерните движения които прави всяка жена когато си сваля сутиена. Излъгах се. Тя направи нещо с предната му част и го свали като потник. Последва шепота на коприната, почти недоловим този път, и тя захвърли последното прошепване върху креслото и се протегна с ръце прострени към тавана. Също като някой

жрец на луната. Тялото ѝ беше гол проблясък в мрака, погълщащо бледата лунна светлина която се процеждаше през прозореца. Гърбът ѝ бавно се изви напрягайки се и всички мускулчета по него изпъкнаха особено релефно. После внезапно се отпусна, прекара пръсти през косата си и се приближи до леглото, продължавайки да си тананика.

— Прекрасна си. — казах аз. — Ти си прекрасна.

Тя хълъцна и застина на място. Посегнах към ключа на лампата над леглото но преди пръстите ми да го докоснат ръката ѝ сграбчи китката ми и я смъкна надолу.

— Нека сме на тъмно, Джони. — каза тя.

Устата ѝ бавно се сведе над моята. Устните ѝ бяха влажни и бавно се разтвориха. Топли. Усетих топлината им още преди да докоснат моите. Прокарах ръка по ханша ѝ и тя отново потръпна сладостно издавайки ония животински гърлени звуци.

Очертанията на лицето и тялото ѝ се размиваха в мрака, всичката ѝ твърдост се стопи докато накрая остана нищо освен красотата ѝ. И топлината. И пламенността. Жарка като жарава. Устата ѝ гореща вендуза върху мен. Мракът ни обгърна като топло одеяло докато накрая не експлодира и ни остави уморени и долепени в разговор за утрешния ден.

Утре.

Когато щеше да направи нещо за мен.

Да научи всичко което е възможно за едно ченге на име Тъкър.

[1] Джинджър — (англ.) рижа, червенокоса. Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато се събудих Уенди я нямаше в леглото. На възглавницата беше останал отпечатък от главата ѝ, а на рамото ми имаше следа от бузата ѝ. Още усещах сладостния дъх който беше оставила след себе си.

Не ми допадна начина по който го беше направила. Не обичах да постъпват така към мен жените. Все още. В нея имаше нещо твърде различно от повечето жени, нещо пряко и честно. Нещо което караше един мъж да се усеща като останал без ръка след като тя си отидеше от живота му.

Изтръсках мислите от главата си и станах. На вратата на дрешника беше закрепила бележка която ми казваше да взема колата и че ще се видим вечерта, подписано с любов от Уенди. Беше оставила следи от начервените си устни.

След закуската изкарах колата от гаража, напълних я на най-близката бензиностанция и отворих пътната карта. Отбелязах пътя до столицата на щата, като избирах околни пътища в случай че ченгетата бяха направили засади по магистралите и поех по третокласния чакълен път.

Предимството му беше че поне е пуст. Поддържах скоростта на форда около седемдесетте, намалявах на завоите и компенсирах после на правите участъци. В единайсет без десет стигнах предградията на града.

Обществените сгради бяха скуччени в няколко много високи небостъргача които се извисяваха над цялата околност подобно на болен пръст. В задната час на комплекса беше разположен паркинга. Оставил колата в него, влязох в сградата и се зарових в указателя докато открия това което ми трябваше. Федералният ревизор. Канцеларииите му бяха на четвъртия етаж.

Едно много високо и много слабо момиче се втренчи в мен през очилата си и ми предложи да седна, така че избърса праха с носната си кърпичка от седалката и седнах. Това изобщо не ѝ понрави и

изсумтя. Всички столове бяха мръсни. Посетителите изглежда бяха по един и четвърт на шестмесечие. Телефонът на бюрото й иззвъня и след като отговори каза:

— Добре. Мистър Донахю ще ви приеме веднага. Влезнете, моля.

И пак изсумтя неодобрително. Тук не бяха приятелски настроени към посетителите като в Линкасъл.

Мистър Донахю просия при вида ми и ми подаде пухкавата си лапичка.

— Седнете, сър, седнете.

Опита се да ми стисне силно ръката с което да демонстрира че играе хандбал всеки петък в спортна зала. Беше дребно и закръглено човече с голямо носле и още по-голяма усмивка, но не беше необходимо много време за да откриете че зад миловидните му светлосини очи се крие изключителен ум.

Заех предложеното ми място и се почерпих с една от цигарите му.

— Мистър Донахю — запитах го аз — обичате ли силните усещания?

Той спря насред паленето на цигарата си и вдигна учуден вежди.

— Е — изкикоти се той, и опъна от цигарата, като угаси клечката. — Това е странен въпрос. Да, мога да кажа че ги обичам. В умерени дози, разбира се. Тук обаче силните усещания не са на мода. — Ръката му обхвана със замах стаята. — Освен ако не се открие грешка в някой документ. Тогава имам силни усещания. Защо ме питате?

— Защото след няколко минути ще ви се прииска да ритате от въздорг, ако искате, разбира се... защото може да се окаже че не сте от тия хора, които обичат развлеченията.

Лицето му показваше че е заинтригуван.

— Страхувам се, че не ви разбирам съвсем. Може би...

— Според полицията, мистър Донахю, аз съм банков злоупотребител, убиец, крадец, и още цял куп други престъпници. Само една ваша дума е достатъчна, за да се озова в кауша.

Тоя път малко остана веждите му да се слеят с косата.

— Казвам се Макбрайд. Преди пет години вие сте ревизирали документите на Националната банка на Линкасъл доказващи моята

съпричастност към банковата фалшификация.

— Да, спомням се.

— Колко си спомняте?

Мистър Донахю изведнъж стана нервен. Цигарата му рязко взе да се скъсява след серия чести и дълбоки дръзвания. Той не знаеше дали да ме погледне или не и се боеше да посегне към телефона.

— Не съм тук за да диря отмъщение, приятел, така че не се тревожи. — каза му аз.

Той ми показа зъбите си в усмивка, без да спира обаче да се поти.

— Аз... помня детайлите... съвсем ясно.

Облегнах се и сплетох пръсти зад главата си.

— Давайте.

Той забути угарката в пепелника, спря за миг, и после вдигна очи към моите.

— Знаете, че това е поверителна информация. Аз съм сигурен че банката...

— Не мога да отида в банката. Никъде не мога да отида. Ченгетата са по целия град и слухтят и ме дебнат. Натопиха ме, мистър Донахю. Нямам абсолютно нищо общо с цялата работа.

— Моята работа не се състоеше в това да ви изкарам виновен, млади човече. Аз само проверих документите. Имаше предостатъчно доказателства за фалшификация. Бяха подправени умело, но не чак дотолкова, че да не се забележи. — Той спря за момент и се загледа през прозореца. — Преди време към мен се обърнаха със същата молба като вашата. Една млада дама. Започна с доста сложна увертюра докато накрая не изплю камъчето.

Кожата ми настръхна.

— Вера Уест.

— Представи се под друго име.

— Блондинка. Съвсем натурална блондинка с малко улични забежки.

— Е, да. Успя да изтръгне от мен нужната й информация. Мислех че знаете за това. — Лицето му поаленя и той извърна поглед от мен. — Не го споменах в началото. А може би трябваше.

— Не. — казах аз. — Постъпихте правилно. Не е необходимо да ми казвате каква е била работата, след като тя има нещо от вас, с което

може да злоупотреби. Не ви обвинявам. Трябват ми само някои подробности.

Той вдигна един молив и зачука с него по бюрото.

— Нямам какво толкова да добавя. Областният прокурор на Линкасъл, същият който загина по-късно, ме извика при себе си. Направих обичайната проверка на банковите документи и открих грешката.

— На стойност двеста хиляди долара?

— Приблизително. И малко отгоре ако държим на точността.

— Открили сте и още нещо, нали? Нещо което е възможно да сте споменали и на русокосата красавица.

Между очите му се оформи едно римско V. Врязващо се все по-надълбоко докато не вдигне очи към мен.

— Очевидно разполагате с голям източник на информация. Аз действително казах и още нещо на младата дама. Беше просто едно подозрение от моя страна. Не може да се провери. По мое мнение вие... искам да кажа, който и да е свършил оная работа, е задигнал сума значително по-голяма от официално обявената, но е успял да я върне с изключение на двестата хиляди.

— Интересно.

Той облиза устните си.

— Имаше някакви си осемдесет и четири долара в една сметка която по всички правила трябваше да бъде приключена. Няма никаква разлика дали сумата се тегли наведнъж или на части. В действителност е още по-лесно да се приключи наведнъж, защото тогава документите се обработват по-лесно. Размишлявах върху факта и стигнах до заключението че по време на разследването по-скоро е имало замитане на следи от по-стара кражба. Парите са били в процес на връщане в банката с намерението на евентуално осъществяване на кражба. Върнатият остатък е бил на стойност осемдесет и четири долара.

— Разбирате, че това не представлява интерес за мен, нали?

— Предполагам, че са го правили успешно и преди. Доста често.

— Разбирам. — Пуснах ръцете си в ската и се облегнах на стола.

— Не бихте ли могли да скъсите кръга от подозренията си?

Той разбра какво имах предвид. Червенината отново завоюва позиции върху лицето му и той поклати глава.

— В действителност това ми хрумна едва след като се прибрах у дома и започнах да размишлявам. Беше нещо твърде мъгливо докато не се подкрепеше с доказателства. Бях забравил за това до момента, в който, мм, младата дама не ме потърси. Разбираам че не трябваше изобщо да го споделям с нея, но при тези обстоятелства... Тя ми отправи нещо което бих квалифицирал като прикрита заплаха че в никакъв случай не бива да го споменавам на когото и да било след нея.

— А защо го казахте на мен?

Мистър Донахю изглежда се почувствува леко оскърен.

— Защото съм се тревожил за това нещо оттогава насам и ще бъда дяволски щастлив всичко да излезе наяве.

Гърдите ми се задавиха от смях който го разтревожи.

— Изобщо не си го слагайте на сърцето. — казах аз. — Много неща ще излязат наяве много скоро, но вашето име няма да се споменава никъде. Можете да забравите с чиста съвест и русокосата красавица. Тя ще си има достатъчно собствени грижи, от които едва ли ще и остане време за вас.

— Вие... знаете коя е тя?

— Да, знам коя е, но не знам къде е. Но нищо, все ще се появи.

Станах от стола. Стиснахме отново ръце но не така силно както в началото. Улових го като хвърля крадешком поглед към телефона преди да изляза и му казах:

— Ви си знаете по-добре, но на ваше място бих запазил нашата среща само за себе си. — Той облиза устните си. — А ако много се интересувате, прочетете Линкасъл Нюз.

Прибрах се в Линкасъл в три и половина. Вкарах колата в гаража и влязох в къщата. Уенди я нямаше и не личеше да се е връщала откакто бях излязъл. Пробвах автогарата и някакъв дежурен ми каза че мистър Хендерсън днес си е взел почивка. Не, не знае къде мога да го открия.

Следващото ми обажддане беше до бар Съркъс и от другата страна положиха доста усилия сред ужасната шумотевица на бара да разберат че ми трябва Логан. Изреваха ми в слушалката че го няма и затвориха. Опитах редакцията.

Обади се някакво момиче.

— Алън Логан, моля.

— Съжалявам, но го няма.

— Знаете ли къде мога да го открия?

— Не, не знам. И ние го търсим от сутринта. Изобщо не се е обаждал. Може би вие знаете нещо...

Нямах никакво намерение да го излагам пред цялата редакция че се търкаля някъде мъртво пиян, и казах:

— Последният път когато го видях отиваше на някакъв случай. Търся го защото ми беше приготвил някакво сведение. Беше от Ню Йорк, подписано от мистър Уитман.

— О, да. Виждам го тук върху бюрото му.

— Бихте ли ми го прочела?

Чух как някаква хартия прошумоля в ръцете ѝ.

— Господи... не знам дали е правилно... Нямаме право да...

— Всичко е наред. Това е една съвсем лична информация която засяга само мен.

— Е, тогава... — Чу се шум от разкъсване на плик и отново прошумоля хартия когато разгъваше съобщението. — Не е много. Слушайте: „Грейси Харлан и Корпорация Харлан едно и също. Уитман.“

— Благодаря ви. — казах аз.

Затворих и останах на място като пръстите ми несъзнателно потропваха по телефона. Празните места по картината бавно се запълваха. Нещата ставаха малко по-смислени. Завесата пред сцената се беше раздвижила леко, но аз трябваше да съм сигурен че декорите бяха подредени както си ги представях.

Слязох в гаража и отново изкарах колата. Някъде в покрайнините на града имаше още едно късче от главобълъсканицата.

* * *

Тоя път не беше като предишния, със спокойна атмосфера, с увертуората на „Лунната соната“ да се долита през вратата. Даже си беше сложила и роклята с пискюла.

— Здравей, Венера. — казах аз.

Очите ѝ мигновено огледаха улицата.

— Веднага вътре, човече!

Произнесе го с такава настойчивост че буквално влетях вътре.

Затвори я и я заключи.

— Сама ли си?

— Не.

— Какво има?

— Хората на Серво. Откакто излезе последния път, не спират да сноват. Къде се загуби, по дяволите?

— На много места. Къде са сега?

— Не знам. Тръгнаха си, но пак ще се върнат. — Тя порови на масата за цигара. — Идва и полицията. О, не местните. Тия бяха от федералното.

— Виж ти.

— Направо са полудели в града. Идиотите от общинската управа се размърдаха и са гласували единодушна резолюция да бъдеш открит на всяка цена. — Тя опъна силно от цигарата и приближи до прозореца. След като се увери чу никой не се навърта наоколо, оправи с доволен вид пердетата. — Изпратих две момичета на разузнаване. Събраха доста информация.

— Чудесно. Давай.

— Джордж Уилсън, Джони Макбрайд, или който и да си... момчетата от федералното са решили че ти си в дъното на всичко което е станало в тоя град. Ти си финансирали от забава операциите на Серво и когато нещата са се укротили твърде много, не по твоя вкус, си се заел лично да ги пораздвижиш. Върнал си се в Линкасъл защото там откъдето идваш е станало много напечено за теб. Накичиха те даже с едно дълго научно име което в превод означава че си бил опасен антисоциален елемент от момента в който си се върнал от войната.

— Значи сега аз съм босът. — произнесох аз в дълбок размисъл.

— Аз съм този когото дирят под дърво и камък оттук до Уошингтън. Но това не включва Лени Серво.

Очите ѝ се присвиха леко.

— Лени има лични сметки за уреждане. Знам всичко за това. Ходят слухове че си делил досега с него плячката, и щял да бъде много щастлив да те види зад решетките, защото тогава всичко щяло да остава само за него.

— Слухове. Не можеш да им запушиш на хората устата.

Тя кимна.

— Не си спрял да бъдеш фурор откакто си дошъл в града.

— Това ми остава, миличко. Смешното при слуховете е това, че винаги има нещо вярно в тях. Макар че трябва човек малко само да се замисли и да види колко наивно е всичко това.

— Как?

— Ако аз стоя зад Серво и ме пипнат, не е ли логично да предположи човек че ще поделя с Лени вината в същата пропорция, както и с парите?

Цигарата ѝ леко провисна. Лицето ѝ загуби предпазливото изражение и побеля.

— Кой си ти, човече?

Усмихнах ѝ се и не отговорих. Вместо това казах:

— Преди време ми спомена за някаква снимка. Успя ли да я намериш?

Тя мълчаливо стана и излезе от стаята. След две минути се върна с парче набръчкана фотография което очевидно бе престояло в някакво забутано място доста дълго време. Подаде ми я и седна.

Беше очертала с молив въпросното момиче. Казваше се Харлан. Бях видял съвсем скоро нейна снимка. Беше сервитьорката от ABC Дайнър самоубила се от мъка по убитата си съквартирантка. Преди да дойде в Линкасъл беше участвувала в изнудвания в Ню Йорк. Беше лежала в затвора.

Сега вече ми беше ясно. Поне така си мислех.

Върнах снимката на Венера.

— Имаш ли нещо против да използвам телефона ти?

— Давай.

Картината изпъкваше все повече и първо избрах редакцията на Логан. Нямаше го. Уенди не се беше върнала и Ник го нямаше на гарата. Следващият номер беше на полицейското управление и някой се обади. Поисках Линдзи и ме свързаха с него.

— Капитан Линдзи слуша.

— Тук е Джони, приятел.

Дъхът му се усили в слушалката.

— Давай. — произнесе той през стиснатите си зъби.

— Какво стана с писмото?

— Нищо. Нещо не пасва. Намерих плика и това е всичко. Нищо друго.

— Там някъде трябва да е.

Гласът му беше дрезгаво стържене.

— Макбрайд, мисля че ми играеш номера, и ако е така, жив от града няма да излезеш.

— Днес излизах и вече се върнах, Линдзи. Сега ме слушай внимателно. Момичето на Серво е избягало и се крие някъде. Познаваш ли я?

— Да. Тройя Авалард. Защо?

— Тя е следващият номер в списъка на някой, Линдзи. Намери я. Мисля че тя е ключът. Разпространи го по твоите хора и виж какво можеш да направиш.

Той каза нещо мърсно полугласно.

— Предишната нощ ти ми даде отговорите, Макбрайд. Ще издам заповед, ами ако някой друг я отмени?

— Не те е страх, нали? — произнесох нехайно аз.

За момент от другата страна беше тихо и после отново се разнесе полугласна псувня.

— Ще я потърся. — каза той.

— Чудесно. А сега се обади в банката и провери дали не е изтеглила никаква голяма сума. Ще ти се обадя след няколко минути.

Затворих телефона, запалих от предишната угарка нова цигара и отидох до прозореца да хвърля бърз поглед на улицата. Зад форда имаше паркиран камион а зад него светлозелена лимузина. Раздавачът си подреждаше писмата докато се изкачваше по стъпалата на къщата срещу нас. Мина едно дете на велосипед. Дете в пулover без ръкави тичаше по улицата и следеше номерата на къщите.

Оправих пердетата и се върнах при телефона. Линдзи беше проверил. Тройя Авалард изобщо не беше теглила пари. Така му беше казал касиерът който получил инструкции да се обади незабавно на Линдзи ако се появи Тройя.

Венера присъстваше тихо на всичко това, седнала в стола си и си играеше с пискула на роклята си.

— Много си опасен, човече. Страшно много. Още малко и нещо ще стане, нали?

— Много скоро. Трябваше да се случи преди пет години. И щеше да стане, ако не бяха убили един човек на име Робърт Миноу. — Спрях и я изгледах. — Ще излизаш ли скоро?

— Никъде няма да ходя.

— Ами ако хората на Серво се върнат?

Тя се усмихна и посегна зад възглавниците. Ръката ѝ извади пистолет с дълго дуло, който изобщо не приличаше на дамско оръжие. Човек спокойно можеше да си пъхне пръста в дулото му.

— Повече няма да ме беспокоят, човече. Никой вече няма да ме беспокои, даже и самият Серво.

— Откъде намери тая ютия?

— На съпруга ми е. Спомняш си когато ти казах че бившият ми съпруг беше полицай. Той ме научи как да го използвам.

— Какво стана с него?

Тя се изсмя рязко и късо.

— Застрелях го.

Пистолетът се върна зад възглавниците и тя ме проводи до вратата. Както вече ви казах беше почти както първия път. Пискюлът си висеше на мястото и аз го дръпнах.

Но тук вече пролича разликата. Роклята беше друга. Падна само върхната ѝ част.

— Кожата ми си е пак същата за теб, нали? — запита ме тя.

Съгласих се с нея и затворих вратата докато си вдигне частта от тоалета.

Улицата беше празна и аз се пъхнах зад кормилото на форда. Включих радиото докато карах към града и го оставих на местната радиостанция. Беше точно и половина и дежурният коментатор даваше обзора на последните новини за деня. За големи подробности нямаше време според думите но се постара накратко да запознае гражданите с факта, че Джон Макбрайд, също така Джордж Уилсън, все още не бил заловен и сновял из града. Правели се всички усилия да заловят пъкления злодей и от управата на града и лично от името на кмета бил отправен призив към всички почтени граждани на Линкасъл да подпомогнат търсенето. Последва моето описание което беше повече от добро и ме отказа от идеята да се размотавам из центъра с дрехите на гърба ми.

Понякога джебчията се чувствува в най-голяма безопасност под носа на полицая. Тогава никой не го подозира. Всички очакваха от мен да се крия, така че съвсем спокойно влязох в един текстилен магазин където след един бегъл поглед никой не ми обрна внимание. Бях оставил ризата и сакото в колата и влязох в магазина по фланелка с

къси ръкави и поисках от продавачката зад щанда работна риза, 16 ръст, кожено яке 44 номер и чифт ръкавици. За да направя добро впечатление добавих и едни дънки.

Тя чукна сумата в касата, усмихна се и ми благодари, след което отново се зачете във вестника си. На първа страница отново бяха публикували моя снимка. В тоя брой беше по-малка от вчерашната. Преоблякох се в пробната на магазина, после хвърлих вързопа от стари дрехи отзад и потеглих към града.

Точно тогава видях Уенди. Излизаше от един фризьорски магазин на следващия ъгъл с пакет под мишница и се озърташе за автобус. Натиснах спирачката и изревах. Тя се затича през улицата и скочи до мен в колата.

— Значи ето къде си била цял ден!

Не исках да прозвучи укорително. Тя изглеждаше наранена и поклати глава.

— Отбих се само да си уговоря час. Тъкмо се прибрах.

Ако бях гледал малко по- внимателно щях да го видя. Корените на космите ѝ бяха още чернееха дори и косата ѝ да имаше вид на излязла току-що от фризура. Погледах още малко и се ухилих. Уенди си беше вълшебно парче. Потупах пакета.

— За мен ли е?

— За теб. — Тя отново направи оня трик с устата си и го разгърна. — Искаш ли да ти разкажа или да ти го изпее?

— Разкажи ми.

— Тъкър живее в голяма къща в предградията. Има бар в сутерена с игрална зала и стая с басейн. Зад къщата му има гараж за две коли с един чисто нов кадилак. Другата кола я използова когато ходи на работа.

— Настина вълшебно за човек със заплата на полицай.

— Той не е единственият. Повечето от полицайте си имат изнудвачески рекет като допълнителни приходи. Но Тъкър бие всички по мащабите.

— Със Серво ли е комбина?

Тя повдигна рамене.

— На времето Тъкър задължнял към един от босовете с няколко bona. Говорят че Серво му уредил дълга. Седем души ми казаха че са го виждали да проиграва хилядарки в една от кръчмите на града.

— Нещо друго. Винаги може да каже че ги е спечелил в някоя съседна кръчма.

Уенди се порови малко в листовете които бяха най-отгоре в снопа.

— Наел си е човек който да му изчислява данъците. Момчето говори искрено. Казва че Тъкър декларира всичко.

— Хитър е. Капоне трябваше да се поучи от него.

Тя притвори очи и се отпусна на седалката.

— Ходих да видя мисис Миноу. Миналия път тя не ни разказа всичко. Съпругът ѝ успял да изправи няколко пъти Лени Серво пред съда.

— Това не е тайна. Четох го във вестниците.

— Най-важното не е публикувано. Боб Миноу е имал доказателства с които е бил в състояние да премахне рекета от града... или поне да пъхне Серво където му е мястото. И двата пъти през нощите точно срещу процеса някой се вмъквал с взлом в кабинета му, насиливал сейфа и отмъквал доказателствата.

— Тъкър. — казах аз. — Проклятие, само този кучи син е знаел как и е имал под ръка средствата.

Ударих с юмрук кормилото и изпсувах още веднъж за да ми олекне.

Гласът ѝ прозвуча сякаш като от мъгла.

— Не Тъкър. — каза тя.

Втренчих се в нея.

— Кой?

Тя измъкна от пакета чисто нов плакат с моята снимка от онези които можете да видите на всички обществени места. Беше заградила с молив параграфа в който се казваше че съм търсен за касоразбивачество. За това си ме биваше.

А и неотдавна на масата с Логан се бях хвалил че няма сейф който да ми устои.

— Ти. — каза тя. Тонът беше мек но прозвуча като пистолетен изстрел.

Очите ѝ бяха потъмнели от недоверие, но въпреки това търпеливо изчакваше моето обяснение.

Пропуснах го безгрижно край ушите си.

— Много нещо си свършила за един ден, миличко.

Тя се отдръпна сякаш бях замахнал да я ударя. В очите ѝ внезапно бликнаха сълзи и аз пак се проклех с какво ли пак бях успял да я засегна.

— О, не ми се сърди. — казах ѝ аз. Протегнах ръка и я прегърнах през шията, като зарових лице в косите ѝ. Косата ѝ ухаеше приятно. — Такъв съм си по рождение, Уенди. Нямам си добри маниери. А трябваше да ти благодаря.

Палецът ми повдигна брадичката ѝ докато устата ѝ се изравни с моята. Усетих как трепереха устните ѝ, после ръката ѝ обви врата ми и ме държа така докато привърших с извинението.

Бръчките около очите ѝ от деня в който я срещнах за първи път, бяха изчезнали напълно. Она я напрегната коравина отстъпваше място на една нова красота която тя ми позволи да зърна само за няколко мига преди отново да се приbere в черупката си.

Натиснах стартерния бутоң.

— Отивам в града. Ще дойдеш ли с мен?

— Не... имам работа. — Тя потупа пакета. — Какво да правя с това?

— Остави го в къщата. Наистина ли не искаш да дойдеш?

Тя поклати глава и отвори вратата. Застана отвън и ме загледа без да я затваря.

— Знаеш ли че си облечен много смешно.

— Дегизация.

— О! — Тя ми се ухили. — Ще внимаваш ли?

— Има ли значение?

Тя кимна и от очите ѝ пак рукаха сълзи. Наближи автобус и тя затича да го хване, като ме остави в размисъл какво ли съм изтърсил пък този път.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

В магазина на Филбърт гъмжеше от клиенти. Прозорците крещяха „ПРАЗНИЧНИ РАЗПРОДАЖБИ С НАМАЛЕНИЕ!“ с тълсти червени букви и обясняваха как цените били намалени двойно. Закачих се зад една възрастна жена с пазарска чанта и влязох вътре с нея. Огледах се, но за купувачите бях просто един от тях. Купих си още една работна риза просто за да имам какво да държа в ръцете си, насочих се към проходите със стелажите докато разглеждам стоките и после се пъхнах в една телефонна кабина до стената.

Телефонистката набра номера ми и видях момъкът в дъното да вдига слушалката. Беше с обичайна гърбица която караше очилата му всеки момент да изглеждат че ще паднат от носа му и не беше особено вежлив съдейки по начина с който изляя хелоу.

— Знам един начин да изкараш стотарка само за броени минути, авер.

Винаги стават учтиви при този подход дори и да имат подозрения че може да сте объркали номера. Винаги има вероятност да не сте. Следях го как се озвърта наоколо и после скрива със шепата си микрофона на слушалката.

— Вие... знаете ли кой се обажда? — гласът му беше пълен с надежда.

— Че как! Ти си на щанда за канцеларски стоки в магазина на Филбърт.

— Брей, така е!

Сега вече беше изненадан. Обърна се с гръб към мен и не можех вече да следя лицето му.

— Можеш ли да излезеш за няколко минути?

— Разбира се.

— Добре, излез и тръгни на юг. Разбра ли?

— Да... но...

Затворих и го загледах. Той първо огледа телефона, облиза устните си, после трябва да беше решил че нищо не може да му се

случи посред бял ден. Извика едно по-младо момче и влезе в склада. Излезе със сако преметнато през ръката му и се затътри през тълпата.

Залепих се точно зад гърба му.

Отвън той се огледа, повдигна рамене и закрачи в южна посока. Бавно. Точно когато се изравни с форда го хванах за ръката и му казах:

— В колата.

Момъкът се завъртя, изгледа ме през рамо, и ченето му увисна.

— В колата. — повторих аз и той отвори беззвучно вратата и хълтна вътре.

Очите му бяха опуленi от страх и не можеше да преглътне.

Крайно време беше някой да ме разпознае.

Играта започваше да ми допада. Забучих цигара в ъгъла на устата си, запалих я и му се ухилих цинично.

— Можеш да си заработиш стотарката, стига да имаш желанието приятел. А можеш да се развиш и да си усложниш живота. Какво предпочиташ?

Най-после успя да преглътне, но пък заедно с това си глътна и езика. Главата му се изпъна като на пуйк и едвам кимна. И само това.

— Преди пет години. Можеш ли да си спомниш толкова отдавна?

Преглъщане и кимване.

— Областен прокурор тогава беше Боб Миноу. Преди да го убият се е отбил в магазина ви и е оставил нещо. Спомняш ли си какво?

— Мен... ме нямаше там. — успя да изтръгне от себе си той. — Ли... той го споменаваше. Сега... си спомням.

— Какво е оставил?

Този път той поклати нервно глава.

— Аз... не знам. Оставил е нещо. Ли му е дал... билет. Може да е още из архивите.

— Можеш ли да го намериш?

— Не... без билета. Веднъж... вече търсих.

Цигарата ми падна от ръката. Усетих как очите ми се превърнаха в тесни цепнатини и всичко ми се замрежи пред погледа.

— Кой ти каза да търсиш?

Беше се разплескал на вратата, с ококорени очи с цялото им бяло навън.

— Беше завчера... Логан, онзи репортъор. Той дойде... и иска същото нещо.

Значи Логан се беше сетил първи. Спомнил си е преди мен, че във Филбърт правеха фотографски и фотостатични услуги. Браво, Логан.

— Защо не можа да го намериш? — запитах аз.

— По дяволите, мистър... вършим хиляди работи като тази. Всички компании използват услугите ни. Може пък да го открия. Ще потърся, ако искате. След две седмици ще го имате...

— По дяволите, не разполагам с толкова време!

— Божичко, че как без билет...

— Мълквай.

Опънах за последно угарката и я изхвърлих през прозореца. Приземи се върху обувката на един момък и тъкмо щеше да подхвърли някакъв мръсен коментар за майка ми когато видя лицето ми и побърза да отмине.

Посегнах за портфейла във вътрешния ми джоб и момчето проследи с разширени от страх очи движението на ръката ми и се отпусна като видя че не извадих пистолет. Балата ми се топеше страшно бързо. Измъкнах една новичка шумоляща стотачка и му я подадох.

— И запомни добре, аверче. Всяко ченге дава мило за драго да ме пипне за врата, така че не е тайна, че съм в града. Само да продумаш на някого, че си ме видял и аз ти обещавам, че докато си жив няма да посмееш да се прибираш по тъмно у дома. Разбираш ли?

Той победя целият. Ръцете му така се разтрепераха, че за малко не изтърва банкнотата.

— В колко затваряте?

— В-в дванайсет.

— Добре. Ще ме изчакаш тогава.

Последва най-енергичното кимане на което съм бил някога свидетел и малко остана да си счупи врата докато успее да отвори вратата. Включих се в движението още преди да е влязъл в магазина, свих в една странична улица и се насочих на север.

Петнайсет минути по-късно минах покрай бялата къща с оградата. Мисис Миноу се люлееше на стол-люлка пред входа и главата ѝ през няколко секунди се въртеше към двете страни на улицата. Люлееше се твърде бързо. Изглеждаше доста нервна.

Бяха двама, като всеки пазеше съответния край на улицата. Няколко лимузини, всяка с човек зад кормилото. Бяха все млади мъже, не пушеха и не четяха. Само гледаха. Дори и да бяха повече не ги видях, а и нямах намерение да ги търся. Продължих да карам докато стигнах до една закусвалня, където сервираха закуски, влязох в едно сепаре и си поръчах сандвич и кафе. След като ги и изядох поръчах още веднъж същото, купих си едно списание и дремах над него докато се свечери. Кръчмарят се изкашля и ме погледна няколко пъти, като се опитваше да ми подскаже че ще затваря, и аз си платих сметката. Допълнителният долар върна усмивката му. За късмет опитах още веднъж редакцията на Логан. Още не се беше показвал.

Повъртях се по улицата докато изпуша и последната си цигара. Купих си нов пакет от деликатесния магазин и почнах и него. Над главата ми се разнесе тътенът на гръмотевица и небето припламна на запад. Прибрах се без да бързам при колата и тъкмо се вмъкнах вътре и дъждът рука.

Беше приятно да го наблюдава човек от колата през спуснатото стъкло. Убивах времето като си мислех какви ли не работи, чудесно средство против задръмване. Ви известен смисъл се надявах така и да продължи. По-късно по всяка вероятност щях да си седя но сушина и да го слушам как барабани по покрива, докато окончателно избистря картината.

Часовникът ми показваше девет и двайсет. Запалих двигателя и завих зад ъгъла.

Хитър. Трябваше да бъда хитър. Момчетата със значките разсъждаваха като мен и ме чакаха при къщата на Миноу. Или пък охраняваха старицата в случай че Джони Макбрайд имаше някакви идеи да доведе отмъщението си докрая.

Този път паркирах колата на улицата зад къщата. Оставил ключа на стартера в случай че ми се наложеше да се спасявам с бягство, вдигнах прозорците доторе и се загърнах в сакото си. Върнах няколко къщи назад докато открия една тясна алея, свърнах в нея и закрачих обратно към оградата която разделяше дворовете.

Не се притеснявах че могат да ме забележат. Дрехите ми се сливаха с растителността и едва ли в тая буря някой щеше да стои на открито. Добрах се до гаража и хълтнах в сенките му. Запечатах всички подробности от близката околност в съзнанието си.

Момъкът който ме интересуваше стоеше под навеса на входа и зърнах силуeta му на фона на нощната лампа в кухнята. Това ми стигаше. Вероятно се мислеше за много внимателен, но не се оказа така.

Плъзгах се покрай гаража силно приведен до земята. Стигнах къщата и едва тогава осъзнах колко механично съм го направил.

Почти както бях действал до този момент.

В мозъка ми имаше нещо като светофар според чийто светлини се придвижвах, докато в същото време някой ме потупваше по гърба и ми казваше какво да правя. Студена пот тръгна надолу по плешиките ми. Стиснах с две ръце колана си за нещо което трябваше да бъде там и за малко не откачих като не го напипах.

След малко ми мина. Още треперех, но внезапната паника беше отминала. Скова ме студ защото нещо което беше погребано преди пет години навири глава и ми се ококори. Изпсувах и се опитах да разбера какво точно беше.

Къщата представляваше призрачна стена която подпирах с гърба си, а пръстите ми докосваха дървената решетка влажния бръшлян.

Точно това.

Това ли съм правил преди?

Дали съм стоял на същото място и после изкачил решетката и вмъкнал през прозореца?

Прогоних от главата си тая мисъл. Някъде бях чел за близнаците, колко сходна им течали мислите. Може би беше същото и с хората двойници. Не исках да си спомням нищо, дори и да имаше какво. Дъждът приглуши проклятието ми и се хванах за дъските на решетката.

Точно за десет секунди бях горе и след две секунди прозорецът беше отворен.

Стаята миришеше на жена и се виждаше силуeta на легло до стената. Оставил прозореца отворен, доближих вратата и нададох ухо. Долу някъде свиреше тихо радио, но това беше всичко. Отворих вратата, пристъпих на площадката и се огледах. От едната ми страна имаше стъпала които водеха надолу а от ляво се виждаха две врати. Едната беше твърде тясна за да води към стая за живееене и аз избрах другата.

Тоя път бях улучил. Не беше заключена и едва ли е била отваряна всеки ден за последните пет години. Във въздуха се носеше мириз на застояло и от всяка моя стъпка се вдигаше прах от килима. Светлината от уличната лампа пред къщата хвърляше жълтеникаво сияние върху всичко в стаята и предметите оставяха слаби сенки по пода.

Имаше канапе, бюро, два метални шкафа с чекмеджета и сейф на стената, които навяваха мисли за човек превърнал стаята си в убежище. Бях длъжен да успея от пръв път. Втора възможност нямаше да ми се предостави. Лъчът от фенерче ме освети от мрака когато направих крачката към сейфа и на стената се открои гротескната ми сянка.

Малко остана да изпища, завъртях се и застанах треперещ с всеки мускул на тялото си. Лъчът ме бълсна в очите, мина по лицето ми и тя произнесе:

— Знаех че ще дойдеш.

Едва имах глас да й кажа:

— Махнете това дяволско фенерче преди да са го видели.

Светлината угасна.

— Как разбрахте че съм тук?

— Усетих го, млади човече. От толкова време живея с мисълта за стъпките, които чуха над главата си толкова години, че сега не можех да събъркам. Едно от предимствата на старостта бихте казали вие.

— Кой е долу?

— Двама мъже.

— ФБР?

— Единият. Другият е от щатската полиция. Не знаят, че сте тук.

Взех фенерчето от ръката й.

— Знаете ли комбинацията за сейфа?

— Не, само Боб я знаеше. Той никога не държеше такива неща на хартия и сейфът не е отварян от смъртта му досега. Тук никога не е било държано нещо ценно. Държеше всичките си лични документи в банков трезор.

— А тук какво съхраняваше?

— Само важните документи които носеше от работата си.

— Ще го отворя.

Потях се без да зная защо.

— Давайте. — произнесе тя много просто.

Мракът скри усмивката ми но не и късия ми смях.

— Вие сте много хладнокръвна жена. Аз съм обявен за убиец.

— За мен не е доказано... все още.

Смела жена. Съпругът ѝ сигурно би се гордял с нея. Включих фенерчето като затулих лъча със шепа. Застанах пред сейфа, коленичих и го огледах добре. Посегнах към дръжката и забелязах под светлината как трепери ръката ми.

Всичко ми беше познато. Абсолютно всичко. Гледах отпред проклетия сейф и където и да ми паднеше погледа знаех наизуст разположението на всеки нит, на всеки детайл от съоръжението с което много отдавна бяхме неразделни приятели. Дишането ми така се участи че всяко вдишване и издишване ми причиняваше режеща болка. Като лавина се сипеха върху мен хиляди неща които ме сграбчваха където сварят като с клещи и пореха плътта ми.

Беше ми студено. Господи, колко ми беше студено! Миналото шестваше победоносно и избутваше настоящето и аз инстинктивно знаех къде трябва да гледам. Шайбата с циферблата върху сейфа беше лице което ми се хилеше подигравателно и аз осъзнавах че познавам не само този сейф, но и стотици други. Познавах всеки един от тях!

Сега вече се почувствувах спокоен. Бях човек с памет като на новороден. Пет години бях бълскал мозъка си в напразни опити да открия миналото си, и когато най-после започна да изплува пред мен, не го исках.

Знаех че тя ме наблюдава отзад. Ръката ми се върна върху шайбата и оставил тялото си да следва някакви тъмни инстинкти изострящи чувствителността на пръстите ми и които даряваха слуха ми с някакво свръхрецепторно възприятие. Проседях коленичил двайсет минути докато изследвах защитата на сейфа и работех с шайбата докато чуя това което ми беше нужно, завъртях дръжката и отворих вратата му.

На най-долния рафта лежеше вестник отпреди десет години. На другия имаше кутия с тютюн. Издърпах горното чекмедже и там видях един розов билет с номер от магазина на Филбърт.

Гърбът ме болеше страшно от това превиване. Изправих се, затворих вратата и пъхнах билета в джоба си. Мисис Миноу пое обратно фенерчето и видях лицето ѝ. Изглеждаше щастлива.

- Намери ли нещо?
- Да. Искате ли да го видите?
- Добре ли ще е да го видя?
- Сега не. По-късно може би, но не сега.
- Задръжте го. — каза тя. — И ви желая успех.
- Благодаря.

Дочух я как изхлипа когато излизах от стаята, но не ме последва. Върнах се обратно по същия маршрут и се вмъкнах зад кормилото. Продължаваше да вали и панталоните ми бяха подгизнали от бълскането в мокрите храсти.

Но вече не ми беше студено. А точно обратното. Дяволски горещо.

Момъкът зад щанда изобщо не беше променил цвета на лицето си. Както го бях оставил мъртвешки бял така го и заварих. Устата му беше пресъхнала въпреки непрестанното облизване и стърготини от гума покриваха целия рафт. Той пое билета скри се между стелажите където го чух да издърпва някакви чекмеджета и после се върна с голям кафяв плик. Той ми го пълзна по рафта без да продума нищо, взе двата долара такса за услугата и ги чукна на касовия автомат зад него.

Много бавно се обърна към мен. Изчаках го да се завърти с лице към мен защото исках да види очите ми. Неговите станаха стъклени и той кимна без да пророни дума и аз излязох.

Подкарах по улицата и след малко спрях под една улична лампа. Отворих плика. Съдържаше два еднакви позитива и един негатив на фотостатирано писмо. Беше написано на ръка и адресирано до Робърт Миноу.

Съдържаше следния текст:

Уважаеми господин Миноу,

Информирам ви с това писмо че в случай че умра то смъртта ми е била насилиствена. Сред вещите ми ще намерите доказателства за връзката ми с Леонард Серво и фотографически доказателства за други които ще се окажат виновни за моята смърт.

Грейси Харлан

Не беше много но беше предостатъчно. Пъхнах обратно документите в плика, повдигнах гumenата постелка на колата и го пъхнах отдолу. Изобщо не личеше да има нещо отдолу.

Спрях пред един бар на улицата, влязох вътре и си поръчах пиене. Сервитьорът ми го донесе и ад си го взех с мен в телефонната кабина. Пуснах монета в автомата и си отпих от питието докато ме свържат с полицейското управление.

— Тук сержант Уокър. — обади се нечий глас.

— Търся капитан Линдзи.

— Изчакайте малко, ще ви свържа.

Две прещракания по-късно и Линдзи изръмжа в слушалката.
Казах:

— Тук е Макбрайд, капитане. Имам новини за вас.

— И аз имам за теб. — Гласът му загрубя още повече. — Къде си?

— В центъра на града.

— Току що открихме твоя човек.

Сграбчих слушалката.

— Троя?

— Не, Логан. Открихме колата му блъсната в една пропаст и смачкана до неузнаваемост.

Не можех да си поема въздух. Думите му стояха като застинали в ушите ми и едва след малко ги осъзнах.

— Бил е... блъснат?

— Да. Така поне мисля аз. Всички други колеги мислят, че е бил мъртво пиян по време на случилото се.

— Беше се запил здраво... — започнах аз и спрях.

Линдзи ме прекъсна.

— Да усещаше се. И докторът каза същото. В колата имаше и друго тяло което не успяхме да идентифицираме. Беше буквально размазано.

— По дяволите, какво стана с Логан!

Гласът му изведнъж стана мек. Много мек.

— Логан е жив. Все още. Макар че ще е цяло чудо, ако не ритне канчето. В момента е в кома и никой не знае след колко време ще е в състояние да се разговаря с него.

Дъхът ми просвистя през зъбите.

— Кога се е случило?

— Очевидно предишната нощ. През цялото време е лежал в колата.

— А другото тяло?

— На мъж е. В момента работят върху него. Изтърсил се е от колата докато се е търкаляла надолу и накрая се стоварила върху него. Не е останало много от тялото му. Върху какво работеше Логан?

— Бих искал да знам. — казах бавно аз. — Бих искал да знам.

— Намерихме в колата до него плик с твоето име отгоре.

Допих си питието и оставил чашата до телефона.

— Да, сега вече наистина започва да се прояснява. — казах аз.

— Може би няма да направиш зле ако поразкажеш.

— Ще дойда направо при теб. Имам още малко време.

Окачих слушалката и върнах чашата на бара. Може би Линдзи щеше да се чуди какви ли ми бяха новините. Не трябваше да проговоря толкова бързо.

Тръгнах към вратата.

Блондинката в сепарето ми каза:

— Здравей, едри момко.

Тя се усмихна и юнакът до нея също се усмихна. С малко неприятна усмивка.

— Здравей, Каръл. — казах аз.

— Ще пийнеш ли по едно с нас?

— Благодаря, но бързам.

Тя излезе от сепарето като продължаваше да се усмихва на партньора си.

— Сега се връщам Хауи. Имам само да си кажем няколко думи с този юнак тук. Не възразяваш, нали?

Той повдигна рамене и кимна.

Усмивката ѝ беше дяволита и тя ме притисна в ъгъла до автомата за продажба на цигари.

— Не се върна тогава при мен. — каза тя. — Чаках те цяла нощ.

— Освен снощи. — напомних ѝ аз.

Тя кимна.

— Почувствувах се уязвена. И самотна при това. Можехме да се повеселим славно. Обичам известните хора.

— Моя тип известност?

— Особено. Ще дойдеш ли?

— Може би. Мислих си за нещо от по-рано. Исках да те питам дали си мяркала дружката на Серво?

Усмивката се стопи.

— Не бих могла да ти кажа.

— Тогава кажи ми нещо друго.

— Какво? Питай ме за каквото искаш.

— Кислородната вода не щипеше ли?

Дяволчетата пак надзърнаха от очите ѝ и тя подръпна ципа на якето ми.

— Амонякът щипе, а не кислородната вода. Искаш ли да ти разкажа?

— Мога да дойда някой ден и да погледам как го правиш.

Отместих ръцете ѝ и прекрачих край нея.

— Ела. — каза тя. — Тъкмо ще ми помогнеш.

* * *

Хотелът „Борови Градини“ изглеждаше още по-порутен от предишния път, ако това въобще беше възможно. Минах покрай него веднъж и паркирах в една отдалечена от зданието алея. Всички прозорци бяха тъмни.

Бях на косъм от края на цялата история и не исках да поемам никакви рискове. Пресегнах се под седалката и измъкнах пистолета който бях пъхнал преди там. Опитах се да го пъхна зад колана но дръжката ме убиваше страшно неприятно в ребрата. Джобовете на якето ми не можеха да го поберат целия. Това не ми хареса. Ако ми се наложеше да се наведа напред можеше да се изплъзне от джоба и да се удари в пода, а нямах никакво желание да получа случаен курсум в корема при това от собствения си пистолет. На крачола на новите ми работни панталони имаше някакъв много интересен джоб в който пистолетът легна като у дома си. Закрих го с капачето на джоба и се измъкнах от колата.

Дъждът заплюща по лицето ми усилен от студения вятър. Още долитаха гръмотевици но пресвятканията по небето потъваха в облаците. Закрачих назад към сградата и свърнах в градината. Имаше

нова табела забучена в земята. Вятърът беше разлепил единия край на листа и го пляскаше в дъската.

„Продава се. И. Хинъм, Риалтърс, Тел. 1402.“

Някой можеше да получи мястото на безценица, помислих си аз. Беше прокълнато. Със смъртно проклятие. Може би Лени серво щеше да се съблазни и да го вземе, след което да го превърне в поредната кръчма. Разположението му не беше лошо. Дори можеше да дава стаите от втория етаж под наем.

Вратата беше заключена. Трябваше ми шперц, но не носех, и нямах намерение да се церемоня с ключалката. Обвих си юмрука с носната кърпичка, разбих стъклото и повдигнах отзад резето. Минута или повече стоях и се ослушвах. Дъждът барабанеше по прозорците и дъхът ми издаваше слаб шепот в мрака. Не се чуваше нищо друго. Прекосих стаята, спрях и отново се ослушах.

Отговори ми само къщата.

Горе някаква врата се блъскаше в стената на равни интервали, като следваше поривите на вятъра отвън. От горния етаж долитаše слабо проскърцване на дърво, клоните на дърветата се удряха в прозорците.

Мебелите си стояха, небрежно наметнати с чаршафи и амбалажна хартия. Промъкнах се между белите възвищения, излязох в хола и стигнах до стъпалата. Всяка подробност от мястото ми беше толкова позната, сякаш го бях изучавал по чертеж преди това.

Опитах се да го проумея, но беше безсмислено. При посещението ми с Логан едва бях имал време да хвърля по един поглед докато слизах от стаята. По дяволите, изобщо не бях изучавал мястото.

Но дали беше така?

Какъв ли безсъзнателен инстинкт ми казаше какво да правя, ако изобщо беше инстинкт?

Спомнях си даже любопитните шарки по централната колона на витата стълба. На една стая беше изкъртената вратата от пантите. На килима се виждаше протритото място до стената където явно бе стоял някога телефонът.

Лицето ми се изкриви в гримаса и аз продължих нагоре. Колоната и килимът си бяха както си ги спомнях. Вратата която се блъскаше в стената беше изкъртената която не искаше да се затваря.

Стаята където видяхме тялото беше затворена, но незаключена, и аз влязох с мисълта че ще я видя сгущена на леглото, с глава скрита в рамото.

Нямаше я, разбира се, но разликата не свършваше дотук.

Някой буквально беше разпраздал стаята, нарязал всичко на ситни парчета и после го беше струпал в средата на пода. Леглото, дрешникът и столът бяха разглобени и нечий нож беше обърнал с хастара навън дюшека. Поръбените сатенени краища на одеялата бяха превърнати на конфети разсипани по пода.

Дюшемето беше цялото изкъртенено. Запалих клечка кибрит и хвърлих поглед в килерчето. Тапетите с имитация на кедър лежаха отпрани и разкъсани на кълба по пода. По цялата мазилка бяха стъргали с нещо остро в търсене на нещо зазидано.

Бяха се справили по-добре, отколкото ако аз го бях направил. Много по-добре. Толкова добре че беше безсмислено да търся повече.

Клечката догоря и аз запалих още една.

Тихичко изпсувах.

А отговорът се е криел тук. До неотдавна. Имаше фотографирани доказателства които щяха да изобличат истинския престъпник, и вече ги нямаше.

— Проклятие! — изрекох аз.

— Подобно нещо изпитахме и ние. Дръж си ръцете където са и се завърти. Бавно. Прави всичко бавно, ако искаш да живееш разбира, се. — обади се нечий глас откъм рамката на вратата.

Оказа се на Еди Пакман с тъпонос револвер в юмрука и зад него пъпчивият юнак от Шип он Шор който участваше в шоуто подмятайки автоматичен пистолет.

Тънкият лъч от фенерчето на пъпчния обходи тялото ми в търсене на подозителни издутини по дрехите ми. После за миг закачи и гипсираната ръка на Еди.

— Изглежда чист, Еди. — каза хлапето.

— Иди и провери, педал смотан. — изръмжа Еди. — Трябваше да си разбрали досега. Дай ми фенера. — и той го изтръгна от ръката на хлапака и го пъхна между пръстите на гипсираната си ръка.

На хлапето много не му държеше да се пише корав. Приближи се рачешката и неуверено до мен, опипа ми джобовете, потупа ме по гърдите и отстъпи назад.

— Нали ти казах, че е чист. — произнесе той с облекчение.

Пистолетът му се заби в кръста ми.

— Хайде, бабаит, тръгвай.

И аз тръгнах. Еди се дръпна встрани и ме пропусна край себе си.

— Можеш да хукнеш за някъде, ако искаш. Не си мисли обаче че няма да ти надупча гърба.

Стъклените му очи се впиха в мен. Бяха присвiti и горяха от жажда за мъст, молейки се да направя макар и най-дребното движение което да му послужи за оправдание при превръщането ми в мишена. Приличаше на плъх, лицето му се беше превърнало в маска оголила хищно неравните му зъби.

Наистина бяха плъхове. Ето защо се бяха спотайвали. Сигурно бяха застинали в мига в който ме бяха чули да влизам чак докато влезнах в капана ми.

Хлапакът отново ме ръгна с пистолета и каза:

— Знаехме, че ще дойдеш тук, мухъльо.

— Затваряй си устата, педал. — изръмжа Еди.

Очевидно пъпчивият тепърва имаше да се учи на занаят. Още не беше свикнал да го навикват.

— Затвори си твоята. За какъв по дяволите се мислиш?

Еди бързо му предаде първия урок с дръжката на пистолета. Чух как стоманата се сблъска с кост и момчето сподавено изстена. Нямаше да има нужда от втори урок. Подсмърча по целия път до колата на Еди където седна кормилото като притискаше окървавената си кърпичка към лицето.

На мен ми предоставиха почетното място на задната седалка. Със студеното дуло на пистолета на Еди опряно в ребрата ми. Той се извърна към мен седнал върху единия си крак и смях прогони за миг злобата от лицето му. Не откъсна поглед от мен докато тръгна колата и преди да усетя какво се кани да направи ръката му с гипсовата превръзка полетя към мен и се стовари върху главата ми отвратително хрущене което за малко не ми качи вътрешностите в устата и аз се провалих в черния кладенец на безсъзнанието.

Главата ми усиливаше стократно всеки удар на сърцето ми. Провиснах напред с безсилното старание на безпомощните си да се заловят за нещо. Но нищо не успях да сграбча. Защото бяха превърнати в буци сурово месо и вързани зад гърба ми за облегалката

на стола, безчувствени придатъци на раменете ми. Отворих очи и след малко неясните очертания на някакви предмети под главата ми се превърнаха в собствените ми крака. Краката ми потръпваха спазмодично, но бях щастлив че поне те бяха останали свободни.

Нешо осветяваше стаята в жълтеникаво. Очите ми обходиха грубия под докато стигнат до отсрещната стена, после срещнаха по пътя си стол, още едни стол и четирите крака на маса.

Върху масата стърчеше старомодна керосинова лампа. Фитилът беше издърпан прекалено високо и пушекът оформяше черно петно по тавана където се разстилаше. На другата стена имаше врата със солиден изглед и пътно затворена.

Дъждът продължаваше да вали. Трополеше по покрива, а някой моментен порив на вятъра го блъскаше на вълни в стените на къщата. Главата ми бавно се проясняваше. Опитвах се да доловя звуци отвън но всичко което чух беше ромоленето на капчук и вода стичаша се в друга. Усещах я. Реката.

Аз и реката. Двамата бяхме сами.

Пробвах краката дали мога да се изправя. Столът се повдигна с мен на не повече от инч над пода. Въжето с което бяха ме вързали очевидно беше завързано някъде на свой ред. Без никаква връзка се запитах колко ли беше часът. Не знам защо, но това придоби изключителна важност за мен. Отпуснах се на стола и се опитах да разхлабя въжетата около китките ми. Не успях но поне можах да ги раздвижа и кръвта отново тръгна по тях.

Оказа се че бях направил грешка. Вече не бяха безформени и безчувствени придатъци. Бяха прясно одрани ръце с оголени нервни окончания изпращащи директно в мозъка ми агонизиращи послания. Изпсувах и захапах долната си устна докато топла кръв не бликна в устата ми. Усещах как потта ми се стича по лицето и капе на пода където образува локвичка между краката ми.

След десет или тридесет, нямах представа колко минути, остана само тъпата и пулсираща болка, но поне чувствах връхчетата на пръстите си. Бяха почервенели от кръвта където въжетата се впиваха в кожата.

Каквото и положение да заемеше тялото ми, всичко ме болеше. Най-доброто което успях да направя, беше да провисна напред, както бях когато дойдох в съзнание, и да се втренча в пода. Уморих се да

гледам голите дъски и се прехвърлих на краката си. Вътрешната страна на дясното ми бедро ме срязваше. Раздвиших го и болката изчезна.

Реших обаче да го върна на мястото му в случай че някой влезеше решен да ме претърси отново. До този момент не бяха открили пистолета в хитроумния джоб.

Аз и пистолетът. Щяхме да бъдем страхотна комбина стига ръцете ми да не бяха кървави късове месо зад гърба ми. Страхотно. И глупаво. Едва би можеше да се намери по-тъп от мен. Да им се напъхам в ръцете. Като овца на заколение. Трябваше да се сетя още като видях стаята. Трябваше да залегна на пода с готов за стрелба пистолет в ръката. Трябваше да направя много неща.

А то какво стана.

Седях и размишлявах колко добре ме бяха сгацили. И никой нямаше да узнае. Аз щях да знам, но щях да съм мъртъв. Щяха да занаята още няколко други, но те бяха онези които ми желаеха смъртта.

Пет години и хиляда мили. Бях извървял толкова дълъг път за да свърша завързан на стол като този с мириса на близката река в ноздрите ми. Скоро щяха да се върнат и да ме гледат, и аз щях да ги гледам, но щяха да се смеят само те. Щях да си седя на стола докато пукна.

Може би някой щеше да открие тялото ми и щеше да разбере как съм умрял. Едва ли. Прииска ми се да узнае цялата история преди да умра. Това щеше да ми хареса. Наистина бих искал да знам колко близко съм бил до разгадаването й.

Сега вече ми беше ясно как се бяха развили нещата.

Преди Линкасъл имало Лени Серво и едно момиче на име Грейси Харлан. Тя била момиче от шоуто, но когато условията вече станали сурови се свързала с Лени Серво. Погаждали мръсни номера на момчетата-паралии и после събирали урожая. Изнудване съсекс-гарнитура, специалитетът на заведението. Колкото и да е хитър клиентът, това е номер който винаги успява. Разбира се, до момента в който някой от клиентите не реши да протестира.

Но дори и излежаната присъда не намалила апетита ѝ да се върне обратно в бизнеса. Лени го подгонили в източните щати и той взел да се оглежда за някое по-тихичко местенце в което да се устрои. Наистина бил много хитър. Намерил Линкасъл. Но дошъл в него

разорен и без необходимите връзки с които да възстанови големите си доходи.

О, това не било проблем за момък като Лени Серво. Той хванал за гушата хлапака на име Джони Макбрайд. Явно му е сечало пипето. Харлан завлякла с помощта на оная си работа Джони в такава кал, откъдето нямало излизане, и точно в този момент се появява Лени с изгодното предложение да отклони определени банкови фондове за да финансира неговите операции.

Мръсният му кучи син дори си осигурил и застраховка. Междувременно взел акъла на Вера Уест с изключителните си качества на бизнесмен от висш ранг и по този си осигурява подкрепата ѝ и когато идва големият ден на Лени Джони хуква да спасява Вера, а не себе си!

Боб Миноу също трябва да е бил нащрек през цялото време. А и не е могло да бъде иначе. Щом Лени е плащал за музиката и за аплодисментите на полицията и управата на града. И наистина на всички пипето им е щракало бързо. Но най-далеч е гледала Харлан. Бързо разбрала че когато Лени стане най-важната клечка, то работата ѝ е спукана. Тя е била най-слабото звено във веригата.

Така че Харлан също взела някои предпазни мерки. Написала писмо на Боб Миноу и той се погрижил за него. Там било цялата засечка. Той не трябвало да го отваря докато тя е жива, но в един момент от разследването на Серво разбира че тя е била свързана с него.

И може би тогава е заподозрял каква е играта. Избързал и отворил писмото и разбрал колко бил прав. Не спрял до тук и го фотостатирал в случай че нещо се случи с оригинала. Не можел да поема повече рискове със сейфа си който на два пъти бил отварян с взлом.

Колкото повече го прекарвах през ума си толкова по-ясна ставаше картината. Застраховката на Харлан би била ефективна само при условие че Лени знае за съществуването ѝ. Така той не би си позволил да я премахне. Първо е трябвало да се добере до писмото, и то колкото е възможно по-бързо.

И наистина е бил бърз. Миноу направил двойна проверка на източника и когато писмото му се върнало с потвърждението той не си губил времето тепърва да започва лова на престъпниците. Отишъл до

канцеларията си, но някой който знаел къде ще бъде и че писмото е пристигнало с резултата от запитването се обадил където трябва и много скоро неканен гостенин споходил канцеларията на Миноу.

Това съм бил аз, казах на себе си. Не, Джони. Може би е отишъл да развали работата на областния прокурор и се е паникъосал. Разбира се подгоненият от закона няма време да разсъждава логически, нали? Така че се сдобил отнякъде с пистолет в случай че някой се опита да се отърве от него и отишъл да се срещне с Миноу.

Паника. Беше ми много трудно да си представя Джони изпаднал в паника. Момъкът правеше абсолютно всичко с ледено хладнокръвие.

Долових шум от стъпки отвън. Метал издрънча в метал и нечий глас изпсува приглушено. Отвори се и затръшна врата и нечии крака избумтяха по пода. После се отвори с трясък и вратата на стаята и на прага застана самият Лени Серво, и от шапката му се процеждаше вода над очите. Устните му бяха целите в струпей, а лицето цялото отекло и раздупо. Еди Пакман и хлапака стояха плътно зад гърба му. Еди носеше пистолет. Лени държа ръцете си в джобовете докато ме гледаше, и после захвърли шапката си върху масата и свали дъждобрана си.

Знаех много добре какво ще последва и единственото нещо което успях да направя беше да се изплюя в лицето му преди да ми отметне назад главата с юмрука си.

— Мръсно вонящо копеле! — изрече той и отново ме удари.

Продължи да ме удря докато кокалчетата на ръцете му не станаха целите в кръв и тогава ме ритна с петата си в стомаха ми и се смя като луд докато аз повръщах на пода.

— Трябваше да си сложиш ръкавица, Лени. — каза Пакман. — Виж какво си направи ръкава.

Лени не му отговори. Продължаваше да ме гледа втренчено и дъхът му свиреше при всяко вдишване и издишване между зъбите.

— Къде е тя, проклет да си?

Устните ми бяха надути кървави балони.

— Кой?

— Вера! Говори, иначе ще проплачеш и майчиното си мляко!

Пожелах му нещо с две думи които не бяха „лека нощ“.

— Няма да говори. Той е бабаит. — каза Еди.

Лени видимо се успокои. Разтри кокалчетата си и се облегна на масата. Обожаваше позата приседнал на ръба на масата с единия крака лениво люлеещ се във въздуха.

— Точно така. Бабайт. Никога не съм си мислил че действително ще е толкова корав.

— Нали затова са му дали медали в армията. — каза Еди.

Изправих си главата и на свой ред го изгледах. По кожата ми полазиха тръпки.

Очите на Лени се бяха превърнали в черни мъниста на ненавистта. Омразата му беше толкова страшна, че едва намираше думите да я изрази.

— Помниш ли какво ти казах преди пет години? Казах ти да се махаш от града и повече да не се връщаш. Казах ти веднъж че ще оставя Еди да те обработи с ножа си така че от теб да останат само парцалите ти, ако се върнеш, и ти се върна.

Тогава беше уплашен, Макбрайд. Дяволски добре знаеше тогава че не се шегувам. Но ти много забравяш. Или пък си мислел че не говоря сериозно? Еди е с много мярсно съзнание. Обича да гледа как тече кръвта. Умира да резне някой и да му пусне кръвчицата, а той да си седи отстрани и да гледа как му изтича кръвта на нещастника. Ето затова си го държа до мен Еди. Хората си го познават и поради това всички са внимателни с мен.

Освен теб, Макбрайд. Ти се писа по-голям умник от останалите. Ти и още няколко такива като теб. Сега ще се убедиш колко глупаво си постъпил като се върна.

Еди се ухили и захвърли ножа на масата. Ножът се приземи до лампата като през това време Еди бръкна за нещо в джоба си. После натисна нещо върху предмета и дългото блестящо острие изскочи пред дръжката на ножа, единственият блестящ предмет в стаята.

За последен път се писах корав. Казах:

— Браво, Еди, заслужаваш да бъдеш щастлив. Три пъти се опита да го направиш и накрая птичката кацна върху рамото ти.

Двамата се спогледаха и Еди повдигна рамене. Лени изпсува с приглушен глас и запали цигара. Ръката му още кървеше.

— Покажи му. — каза той.

И Еди ми показа. Пристъпи напред и отряза парченце от лявото ми ухо и после от дясното. Пъпчивият хлапак си изповърна червата и

Еди се изсмя в лицето му. После каза:

— А сега вече идва големият майтап. — и посегна да ми разкопче колана.

Всички чухме спирачките които наби отвън някаква кола. Затръшна се врата и някакъв юнак се втурна в стаята като пръскаше навсякъде вода. Беше висок и слаб и носеше кобур с пистолет под дъждобрана си. Хвърли поглед на превития хлапак и после на мен. Гледката не го впечатли особено.

— Дамата е отвън. — каза той.

Лени скочи от масата.

— Къде я намери?

— Опитваше се да се измъкне на стоп на осем мили от града. През цялото време се е крила в града.

— Доведи я. — Махна с палец към хлапака. — Иди му помогни.

И те ме забравиха за момент. Дори и Еди Кръвника. Двамата застанаха до вратата и заспаха да се върнат другите. Вратите на колата се затръшнаха отново и високият мъж се върна в стаята като мъкнеше на гръб жена в скъсан сив шлифер. Захвърли я на единия стол и качулката се изхлузи от главата ѝ.

Лени беше открил Троя Авалард.

Не беше ѝ останала много красота. Косата ѝ представляваше спъстено руно по двете страни на лицето ѝ. На едната буза се виждаха две дълбоки и дълги драскотини а горната устна бе посиняла и безформена. Помътнелите ѝ очи отразяваха ужаса който властваше в душата ѝ и станаха още по-широки при вида на Лени.

Той яшибна с отворена длан в зъбите и я събори от стола.

— Прекрасно! Не е ли прекрасно? — Смееше се като луд докато изговаряше думите и я изблъска два пъти докато беше още на стола. — Сега вече сме в почти пълен състав. Жалко само дето Харлан взе че си отиде, ха-ха! Щяхме да си заформим чудесно парти пълен комплект!

— Лени...

— Мъквай, въшливо дребна курво. Знаеш ли откога чакам този миг? Да не си мислеше че ще офейкаш без да си платиш? Да не си мислеше че ще ме завъртиш на пръста си и ще те оставя ей-така? Вярно, можеше да си позволяваш всичко докато оная кучка Харлан беше жива, ама вече не ти става номера.

Ръката му отново я намери, този път в устата. Столът се прекатури от удара и тя се просна на пода с лице скрито в ръцете ѝ.

Троя се опита да изпищи. Той се наведе над нея, издърпа я за ръката и отново я избълска в устата.

— Лени! Недей... о, майко... недей!

Тя се бълсна в стената в напразен опит да се скрие от ударите му. Пишеше и хлипаше, пълзейки на четири крака, докато накрая се препъна в падналия стол.

Лени скочи и със замах я издърпа и я освободи. Тя се претърколи, роклята ѝ се вдигна високо над кръста, тя задраска отчаяно по пода докато се добра до мен. Ръцете ѝ сграбчиха отчаяно краката на стола на който бях завързан и устата ѝ забълва проклятия, които след малко преминаха в дълго и накъсано стенание което разтърси тялото ѝ.

Лени се усмихваше. Беше щастлив. Приближи се до масата, вдигна пистолета и провери колко патрона има. Очите му срещнаха моите и усмивката му премина в озъбване.

— Ти няма да умреш сам, Джони. Знаеш защо ще ти прави компания, нали?

Знаех, но предпочитах сам да ми го каже.

Лени прочете в погледа ми че това не беше тайна за мен.

— Наистина имаш мозък, братле. Разбира се, тя познаваше Харлан. Едно време бяха комбина. Тя беше наясно че след като експедирахме Харлан после идваше и нейния ред. Опита се да ме прецака. — Той се ухили мръсно. — Понякога парите, които ги хвърлям по курвите, си струват. Понякога.

Той пристъпи напред, допря дулото на пистолета до главата ѝ и пръстът му започна да се стяга на спусъка.

— Пръснеш ли ѝ черепа и мангизите ѝ ще ги приbere най-близката леля или чичо, Серво. Твоите мангизи. Те са в банката и ще си ги приберат като две и две и четири. Трябва да са най-малко петдесет bona.

Всички очи в стаята се спряха върху мен. Стана толкова тихо че се чуваха напъните на пъпчивия да намести стомаха си. Аленият цвят бавно си проби път към лицето на Серво и една вена се изду и запулсира на врата му.

Острието на ножа в ръката на Еди изскочи и се прибра няколко пъти.

— Шибай я, Лени! Зарежи мангизите!

— Не! — Той ми показва зъбите си. — Казах ти че това момче тук има мозък, Еди. Не е зле да вземеш пример от него. Тия дни някой ще я потърси. Ако тя е духнала сама от друга страна няма логика мангизите да остават в банката. — Той полуизвъртя глава през рамо. — Еди... ти знаеш къде стоят документите за банката в апартамента. Иди ги вземи. Донеси и бланка за теглене.

— Как по дяволите ще карам с тоя гипс?

— Лобин ще шофира.

Високият изгрухтя съгласието си.

Пъпчивият се обади и той:

— Искам и аз да си ходя. Нещо не ми е добре.

— Окей, пръждосвай се и ти, педал. А вие да бъдете тук след половин час.

Значи не бяхме много отдалечени от града. Половин час. По четвърт до там и обратно. Къщата беше точно на края на града до реката.

Тримата излязоха заедно. Двигателят на колата изрева, гумите превъртяха със свистене по мокрия чакъл и колата се втурна към пътя.

Лени ми хвърли един поглед, огледа и сгърчената в краката ми фигура и излезе от стаята. Чух го да спуска резе на някаква брава и да го пробва.

Разполагах с най-много десет секунди преди да се върне в стаята. Не повече. Десетшибани секунди които щяха да решат дали да живея или да умра. Ритнах я с всичка сила в ребрата и тя простена. Ритнах я още веднъж и я подхвърлих във въздуха на половин метър от стола. Подпъхнах обувката под брадичката ѝ и я повдигнах.

— Чуваш ли ме? Разбиращ ли какво ти говоря? По дяволите, кимни или дай някакъв знак!

Очите ѝ бяха празни. Едното мигаше бързо.

— Слушай внимателно! — Думите рукаха от устата ми в задъхан шепот. — На десния ми крак под крачола има пистолет, в едно джобче на панталона е. Протегни си ръката и го пипни. По дяволите, Троя, по-бързо! Да не ти се умира? Само след секунда и ще е тук!

Очите ѝ продължаваха да гледат безсмислено. Отпуснах си крака и го прибрах, а главата ѝ клюмна отново в момента в който Лени влезе в стаята. Той затвори вратата след себе си, оголи хищно зъби и се приближи към нас.

Отново замахна и устните ми цъфнаха и двете. Сива мъгла покри съзнанието ми. Когато се съвзех и отворих очи пак ме удари, но тоя път вече беше дежурен удар, в който не вложи душа.

Успях да задържа главата си изправена и да проследя как обработва повторно Троя. Дяволът отново надзърташе от очите му. Риташе я в стомаха докато я преобърна с лице към пода. Всичката омраза и ненавист събрала в него за всичките изминали тия години се изля от него и той спря чак когато не му остана въздух. Остави я да лежи на пода и се върна на масата. Два пъти вдига пистолета и го насочва към нас. И двата пъти го отпушаше надолу. Петдесетте bona в банката бяха прекалено много пари за да се позволи да ги загуби.

Накрая пусна пистолета на масата и си придърпа един стол до нея. Троя простена. Устата и бръщолевеше неясни като на бебе звуци, които обагриха устните ѝ в алено. Пръстите ѝ се бяха превърнали в разкривени кървави нокти докато се довлече до стола ми по пода със затворени очи.

Едната ѝ ръка застина върху обувката ми, а с другата се вкопчи за крака ми и с огромна усилие се повдигна до седнало положение. Лени избухна в смях.

— Защо не ѝ подадеш ръка, Макбрайд? Защо не помогнеш на дамата? Ти обичаш да помагаш на дамите, нали? Тогава подай ѝ ръка, не виждаш ли че има нужда от помощ?

Толкова смешно му се видя това че отметна глава назад и се разтресе целият от смях чак докато му потекоха сълзи от очите. Седеше и се късаше от смях, вонящо прасе, кучи син, дребен изнудвач, а не онзи Лени Серво който умираше за скъпи офиси и изтънчени тоалети. Пред мен седеше невзрачният и дребен уличен хулиган и се смееше, та се късаше от смях.

Така се кикотеше че не видя как Троя обгърна крака ми пълзгайки ръка в крачола ми и измъкна пистолета. Продължаваше да се смее дори и когато тя се отпусна по гръб на пода защото беше на края на силите си. Молех се най-горещо когато изведнъж смехът секна.

Лени избълва проклятие, сграбчи пистолета от масата и стреля в нея. Разнесе се оглушителен гръм, острият мириз на изгорял барут изпълни помещението и за миг Лени застинава в изправено положение, на лицето му се изписа изненада от получения в гърлото куршум.

Не падна. Просто се сгъна и се свлече на пода с кръстосани крака. Секунда или две остана седнал после клюмна напред и се захлупи по лице.

— Браво! — казах аз.

Тя ме изгледа със съжаление. Притисна гърдите си с едната ръка, а с другата се опита да спре кръвта която струеше от устата ѝ. Лени също не беше пропуснал. Тя умираше и го знаеше. Броени минути я деляха от смъртта.

Мислите ми явно се бяха изписали на лицето ми, защото зъбите ѝ се оголиха от усилието с което се придърпа с една ръка към мен. Исках да ѝ кажа да не се мъчи напразно, но не можах. Исках да и кажа поне последните си минути да ги изживее в покой и да не се опитва да направи нещо което нямаше да успее.

Пръстите ѝ напипаха възлите зад гърба ми и направиха вял опит да ги развържат. Усещах как дереше кожата ми с краищата на разпраните си нокти в напразните ѝ опити да се пребори с възлите и как нещо бълбукаше и се надигаше в гърлото ѝ. Бяха прекалено стегнати. Не можеше да ги разхлаби и двамата го знаехме.

Вдигна поглед към мен и посегна към пистолета. Когато видях какво се кани да прави да прави замръзнах. Дулото на пистолета се наведе и опря на възлите. Разперих колкото можах по-широко длани за да не ги засегне куршумът. Казах и още една молитва да не засегне и мен.

Тя дръпна спусъка и пистолетът подскочи от ръката ѝ. И двете ми ръце изтръпнаха от детонацията и усетих че куршумът беше отнесъл късче месо от едната ми длан. Това не ме притесняваше. Опънах въжетата, изпсувах и опитах отново. Поддадоха едва на третия път и аз се стоварих върху нея на пода с парчета от въжетата все още по китките ми.

Тя ми се усмихваше. Беше прекрачила с единия крак в Отвъдното, но продължаваше да се усмихва. Едва я чух като ми каза:

— Съблечи ме.

Секс на финала? Поклатих глава.

— Съжалиявам, дете. Никога няма да разбереш колко много съм ти задължен.

Погалих я по бузата, приведох се и я целунах по челото. Очите ѝ се притвориха при това и после се отвориха за последен път.

— Съблечи ме. — повтори тя.

Очите ѝ се затвориха.

И това беше всичко. Тя вече беше в Отвъдното. Прокарах ръка по подпухналите устни и си помислих колко хубаво щеше да бъде Лени да беше останал жив, за да го пипна с ръцете си. Троя, прекрасната червенокоса Троя, която не носеше дрехи. Искаше да бъде гола когато умре. Също като каубоите с техните ботуши. Беше важно за тях. Може би беше важно и за нея.

Пръстите ми още бяха твърде безчувствени, за да се справят с копчетата. Сграбчих я за тъканта около шията ѝ и я разпрах до долу. Нежно. Измъкнах я от нея и направих същото нещо и с комбинезона ѝ.

И тогава разбрах защо беше толкова важно за нея да умре гола. Беше важно за мен, ето защо. За стомаха ѝ беше залепена със скоч снимка. Тя беше на нея без дрехи. В легло.

И не беше сама.

Седях на пода до мъртвото ѝ тяло и се смях до полууда чак до момента в който чух отвън да спира кола. Сграбчих двата пистолета и отидох в съседната стая където зачаках до вратата в мрака. Еди, Пъпчивия и високия мъж на име Лобин минаха покрай мен и влязоха в стаята където смъртта бе започнала своето парти.

Лобин беше най-бърз и поsegна към пистолета и аз го пристрелях в главата. Пъпчивият нямаше неговия късмет. Можеше да живее ако не се беше опитал да изпълни наемните си задължения. Получи куршума в гърдите си и умря в ридания.

И накрая остана Еди Пакман.

Прав бях когато казах че прилича на плъх. Един плъх може да бъде изобретателен ако счита че има шанс, но когато е притиснат в ъгъла всичките му инстинкти го напускат и се превръща в страхлив гризач с остри пожълтели зъби и очи които се стрелкат наляво и надясно да открият спасителна дупка.

Еди Пакман беше такъв плъх. Предишният Еди го нямаше вече. Беше се смалил, гипсовата му превръзка се беше превърнала в тежък

израстък чиято тежест го притискаше надолу при всяко негово движение.

— Еди — казах аз, — когато се върнах в тоя град обещах да свърша няколко неща преди да си отида. Първото беше да убия един човек. Второто да натроша нечии ръце. Твоите.

На пода се въргалиха още два пистолета. Вдигнах ги и ги хвърлих на масата, като прибавих към тях и другите два.

После се запътих към Еди.

Той опита шанса си с ножа като го отвори в момента на скока си върху мен.

Шанс. Това му и остана. Сграбчих го за китката, изтрягнах от пръстите му и го захвърлих в ъгъла. Той риташе, пищеше и ме дереше с нокти докато го занеса до масата, запищя отново когато положих здравата му ръка на ръба и припадна когато се облегнах на нея и костта изпраща на две. Изчаках го да се върне в съзнание, разбих гипса върху счупената му ръка с дръжката на пистолета, положих и нея на ръба на масата и я разтроших цялата.

Еди беше отправил очи към тавана, които не виждаха нищо.

Пистолетът на Лобин беше най-добрият. Служебен. Имаше резервни патрони в колана му които също прибрах. Значката му още стоеше забодена на сакото му под дъждобрана. Щяха да си мислят че е загинал при изпълнение на служебните си задължения и можеше да го наградят посмъртно с медал или даже да го погребат с военни почести.

Излязох вън на дъжда и седнах зад кормилото на колата. Лимузината на Еди беше паркирана зад нея. Завъртях стартера, включих на скорост и потеглих. Недалече от къщата светлините на Линкасъл образуваха зарево под облаците.

Скоро светлините щяха да имат нормално работно време. А някой ден дори и градът можеше да се върне отново към нормално съществуване.

Но затова трябваше някой първо да умре.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Часът беше три и пет. Спрях до едни бар където всички посетители се бяха скучили в единия ъгъл и разгорещено спореха. Закрих си лицето с носната кърпичка преди да вляза в телефонната кабина, и се обадих на Линдзи в полицейското управление. Капитанът го нямаше там. Гласът от другия край ме посъветва ако е за нещо важно да го потърся у дома му и ми даде номера.

Беше важно и му се обадих в къщи. Гласът му прозвуча оstarяло и уморено.

— Тук е Джони Макбрайд, Линдзи. Не е необходимо да изчакваш до края на седмицата.

Дъхът му за миг секна и после се изля върху слушалката.

— Какво стана?

— Серво е мъртъв. Един от компанията му е мъртъв. Приятелката му е мъртва. Един от твоите копои е мъртъв. Еди Пакман ги оплаква. Двете му ръце са натрошени и той дълго време ще ги оплаква. — И аз бях дяволски уморен. Нямах никакво желание да го запознавам с подробности. — Дръж главния път покрай реката. На брега има една стара къща и колата на Пакман е отпред. Не можеш да я пропуснеш.

— Какво стана, дявол да те вземе? — експлодира той в слушалката.

— Ти си ченгето. — казах му аз. — Ти разбери. Утре още някой ще бъде мъртъв и ако не го проумееш дотогава ще ти го кажа.

От устата му се изтръгна проклятие.

— Линдзи...

— На твоето място не бих изпускал от очи твоето аверче Тъкър. Благодарение на него убиха Боб Миноу. Той е оставил прозореца отворен за убиеца да влезе и организирал всичко така, че Миноу да бъде там, готов да умре според плана му.

— Джони, — изграчи той, — ако ти не...

Оново го прекъснах.

— Разпознахте ли тялото на мъжа който е бил с Логан в колата му?

— Идентифициран е, по дяволите. Обадиха ми се преди двайсет минути.

— Нали е един бръснар на име Луут? Луут Туут?

Гласът му прозвуча леко недоверчиво.

— Точно... така. Жена му я няма и никой не е известил отдела за изчезвания на хора. Успяхме по бележката от пералнята. А ти как разбра?

— Не съм. Току що ми хрумна. Хрумна ми и още нещо. Другото е причината поради която ще се погрижа един убиец да умре още тази нощ.

Телефонът оттатък замълъкна и не ми оставаше нищо друго освен да окача слушалката.

Бях съbral всички отговори с изключение на един. Най-големият. Но и него разбрах. И знаете ли как? В другия ъгъл седеше мъртвопияна блондинка. Косата и беше толкова изрусена че беше почти като избелена, почти като тази на Каръл. Това ме наведе на друга мисъл, после лавинообразно се изсипаха и други, и вече всичко ми стана ясно. Абсолютно ясно. Знаех дори как да се уверя.

Но преди това трябваше да свърша още нещо.

Стигнах до къщата точно преди четири. Спрях пред вратата и натиснах звънеца. Тоя път го заварих по нощница вместо по бричове и беше бесен. Като ме позна ми отвори вратата, изгледа ме за момент, и после посегна към телефона.

Чукнах го зад ухoto с дръжката на пистолета и го завлякох в кабинката му до вратата. Положих го внимателно на леглото и го завих до брадичката с одеялото. В края на краишата той само работеше тук.

После тръгнах по белокаменната пътека която ме изведе до къщата. В кабинета му който гледаше към двора светеше и аз натиснах звънеца.

Най-малко очакваше да види мен. Чакаше някой друг и това пролича за частица от секундата на лицето му.

— Здравейте, мистър Гардинър. — казах аз, прекрачих прага и ритнах вратата с крак.

— Малко е късно наистина, но...

Хейвис Гардинър облиза устните си и кимна късо с глава. Всё още беше големец.

Затворих и вратата на стаята му по същия начин. Не, не седнах. Изчаках го да седне и останах прав като подпирах вратата. Никога повече нямаше да сядам. На стол.

— Всички са мъртви, Гардинър. Всички освен теб.

Главата му се завъртя толкова рязко, сякаш беше закачена на конец. Пръстите му потънаха дълбоко в тапицерията на креслото.

— Ти?

Гласът му беше напрегнат до скъсване.

Кимнах.

— Аз.

Заприлича на призрак. Лицето му остана без цвят и той се разплу обратно на стола. Тялото му сякаш се смали под внезапно сбръчкалите му се дрехи и остана така втренчен в нощта зад прозореца.

— Не можеш да го докажеш, Макбрайд.

Жалко че не можеше да види усмивката ми.

— Да, вярно е, че не мога да го докажа на момента, Гардинър. Ще отнеме много време и работа от страна на Линдзи и ония от полицайите му които са все още на страната на закона, но след като приключат целият град ще разбере що за стока си бил.

Само преди час и половина си мислех че знам отговора. Бях готов да хвърля всичко върху Серво докато не станах свидетел как доуби с ритници една вече полумъртва жена. Един голям бос не може да падне толкова ниско. Просто не може да си позволи да си цапа ръцете по този начин.

На времето и Лени е бил важна клечка. Малко след като се заселва в града те сгащват с Харлан по бели гащи и те принуждават да изтеглиш от банката петстотин bona. Помислил си е че е сключил чудна сделка и дори е бил достатъчно съобразителен за да ти върне парите да не би някой междувременно да открие липсата.

За зла участ обаче Лени забравя че и ти не падаш по-долу. Ти виждаш как той връща парите и това ти харесва. Толкова си бил хитър че дори си се запасил с доказателства с които да го държиш в ръцете си, което прави теб вече главата на фамилията вместо него и по този начин си осигуряваш лъвския пай от ударите.

По дяволите, обзалахам се че Лени дори не е имал нищо против. Получил е всичко от което се е нуждал пък шоуто нека се ръководи от някой по-изобретателен от него. Момък като Лени едва ли е бил толкова печен в бизнеса с недвижимо имущество колкото са очаквали от него. Някой, далеч по-обигран от него, е направлявал ходовете му.

Засечката обаче се оказва Харлан. Какво си случи, Гардинър, да не би да поискаш по-голям пай? Ако е било така това означава че сама си е подписала смъртната присъда. Щом някой си слага главата в торбата с такъв бизнес той трябва да кара докрай. Ето защо пише нова писмо до Миноу.

Боб е бил на косъм от задниците ви и това ви е изнервило. На теб ти е било пределно ясно че след като той види връзката ѝ със Серво следващия от веригата ще бъдеш ти. Боб Миноу обаче също прави грешка, поне така мисля. Обзалахам се че ти или някой друг сте му подхвърлили че зад Серво има още някой, който работи в банката. Нали е съвсем логично след като банковите документи носят следи от подправяне?

Гардинър завъртя глава към мен. Чертите по лицето му бяха хълтнали дълбоко и скулите изпъкваха още повече.

Инсценировката задейства когато пращаш Джони да работи с документите с които той няма нищо общо и приятелката му ти помага защото вехне и съхне по партньора ти.

Отмъщение, какъв прекрасен мотив за убийство! И обществото го прегръща с ентузиазъм, нали? На Линдзи също много му допада. Толкова е бил логичен че застрахователните детективи и ФБР също го приемат безусловно.

— Отпечатъците ти... — изграчи той.

— Бяха върху пистолета. — довършил аз вместо него. — Пистолетът с който беше убит Миноу беше краден който ти пъхна под под бюрото на касиера докато получиш отпечатъците му върху оръжието. След това си го разменил с оригинала и си зачакал удобния за убийство случай.

И наистина е изпипано майсторски. Професионално. Миноу се връща в кабинета си за да получи потвърждението на запитването си за писмото и го носи със себе си. Кой наистина го застреля, Гардинър? Не мисля че ти си го направил. Предполагам че е бил Серво. Тъкър му е осигурил достъпа в сградата и Серво е изпълнил всичките ти

разпореждания. И всичко щеше да си остане шито-покрито само да не беше Миноу фотостатирал преди това писмoto. Но ти нямаше откъде да научиш това, нали?

Вестниците щяха да отбележат след това още едно убийство ако Харлан не си беше скътала копие от снимката в леглото с теб. Тя напусна семейството ви защото не можеше да те издаде без да издаде и себе си, но щеше да остане жива съхранявайки копието от снимката. Патово положение.

Измъкнах смачкана угарка от джоба си и запалих. Димът имаше приятен вкус и аз го задържах колкото можах по-дълго в дробовете си преди да го издухам. Погледнах първо към тавана, и после към Гардинър. Той стана придвижи се до малкия бар в противоположния ъгъл и си наля здрава порция.

— И някъде там на сцената излиза Троя. Тя разпознава Харлан и се включва в играта. Тя иска не само пари, но иска и първоизточника им, или поне така си мисли. На Лени сигурно му се е отелил волт докато успее да я поукроти. Ако наистина беше тарикат щеше да я натъпче с пари и да я прати някъде накрай света. Сега нямаше да е мъртъв ако беше малко по-съобразителен. — Аз се ухилих на гърба на Гардинър. — Но ти няма откъде да разбереш това, нали? За твоето съведение Троя застреля Лени.

Ръката му затрепера и изтърва чашата. Тя се изпълзна от пръстите, бълсна се в килима и се търкулна по пода. Изчаках го да си налее друга.

— И така се добрах до теб. В известен смисъл всичко което се беше случило преди пет години беше просто. До тази нощ ти действително ме водеше за носа. Всички искаха да ме убият.

Трябва наистина да съм ти изкаral ангелите когато влязох в банката завчера. Направих огромна грешка като си мислех че ще постигна нещо с това. Още тогава си разбрах че нещо не е наред след като не съм те хванал на място за гушата. Джони беше ключът към всички отговори. И докато всички препускаха подире му ти беше в безопасност. И ти направи всичко възможно Джони да препуска с изплезен език.

Сега ще направя едно предположение. Да видим колко близо съм до отговора. Джони е бил бъзливец. Двама души ми го казаха и аз самият се убедих в това. Не е имал друга възможност след като

същество като Еди му е взел толкова лошо страха че след като го видя пред себе си се нахвърли с голи ръце върху него. Но Джони е бил на война и се е върнал с много медали, така че трябва да изразходвал целия си запас от храброст на войната и не му е останала никаква. Не е трудно да сплашиш душевно наранен човек, особено след като момичето в което е влюбен внезапно се оказва абсолютен боклук.

Гардинър отново ми хвърли онзи поглед и разбрах че съм познал.

— И ето ме и мен след пет години. Забелязват ме и ти докладват, след което естествено ти отиваш при Серво да го уговориш да ме застреля. Но този път Серво се опъва и иска да изчака за да види какво съм замислил, но ти нямаш никакво намерение да изчакваш. Сдобиваш се с пушка, проследяваш ме до библиотеката, избиращ си удобна позиция за стрелба и ме чакаш да изляза.

Още там трябваше да се сетя. Беше оставил следи от лактите и коленете си в чакъла и взех да търся някой дребосък, нещо от рода на Еди Пакман. А трябваше да търся някой който си няма понятие от стрелба за да изтърве такава лесна цел.

Целият беше застинал, с изключение на ноздрите му, които леко помръдваха, и се взираше в нощта. Ухилих се като го гледах как се свива все повече и повече. Ръката му, с която държеше чашата, бе заприличала на мъртвешка с белотата си.

И след това оня малък епизод пред Шип он Шор. Там също си побълсках доста главата. Тогава не си криех самоличността така че за теб не е било проблем да ме откриеш къде съм. Може би някой ти се е обадил по телефона оттам, а може и да си ме следил през цялото време. Не знам. Но за това пък знам следното. Слушай внимателно.

Преди да изляза оная вечер се отбих в една бръснарница. Там е сборното място на важните клечки като теб където обменят ключи. Един бръснар на име Луут Туут с превъзходна памет и голям дърдорко си помисли че отивам на среща с Вера Уест... старата ми приятелка. Ти трябва да си дошъл веднага след мен и той да ти го е споменал.

Спрях и го изгледах. Напрегнатостта на тялото му беше изчезнала и чашата стоеше нормално в ръката му. Изпсувах наум копелето защото ми се искаше да видя как се гърчи душата му и да запълзи в краката ми. Исках целият да се разтърсва в конвулсии и очите му да се превърнат в малки късчета мрамор, а той не правеше

нищо такова. Просто се взираше в нощта и даже ми се стори че се усмихва.

— Вера беше другият ключ. Тя също можеше да се раздрънка ако искаше да си намери белята с курсум между ребрата. Ти знаеше че аз не знам още за какво става дума, но Вера знаеше. Тогава онази нощ искаше да пречукаш не мен... мислеше че Вера е с мен в колата и тя беше целта ти.

Трябаше да оставиш оръжията на професионалистите, Гардинър. Това им е работата. По дяволите, желанието ти да се отървеш от мен беше толкова силно че само си усложняваше през цялото време задачата. Ти изпрати тогава Лени и Еди в публичния дом да проверят какви ги мътя с първата дама на дома. Сигурно си мислил че тя ми е връзката с Вера. Но тук вече беше в пълна заблуда. Тая жена нямаше абсолютно нищо общо с цялата работа, освен дето ми послужи за оправдание да изритам двете копелета навън. А с какво ме възнагради после ако знаеш!

Той се усмихваше. По дяволите, кучият му син се смееше! Не толкова с лицето колкото с ъгълчетата на очите си. Стоеше до прозореца и ми се смееше без да помръдне и мускулче. Малко остана да се задавя когато проговорих, вместо да скоча и да го изкормя на място.

— Но нека да не забравяме Логан. През цялото време работехме заедно в опитите си да разкопаем цялата мръсотия. Мисля че той е проумял всичко по някое време, но е бил прекалено пиян за да направи каквото и да било. Разбрал е даже и ролята на оня нещастник Луут Туут. Бил е пиян до козирката когато се е срещнал с твоите момчета от застрахователната компания. Случайно или след грижливо планиране ти успяваш да се вмъкнеш на срещата им. Логан е имал плик в джоба си. Съдържал е информация за Джордж Уилсън.

Опънах силно от цигарата като го наблюдавах през пушека. Половината от бутилката се беше опразнила. Не преставаше и за секунда да се взира през прозореца.

— За нещастие, бих казал, ти успяваш да го измъкнеш от джоба му докато си в колата му, като се надяваш че той ще си помисли че го е изгубил някъде през време на обиколката на кръчмите. Обадил си се на полицията с променен глас и си им издиктувал съдържанието. Това

развърза ръцете на Линдзи да ме хване за врата независимо кой бях — Макбрайд или Уилсън. Теб не те вълнуваше под кое име щях да умра.

За твоето нещастие обаче Логан не е бил толкова пиян. Той също трябва да е чул новините по радиото и да е съобразил това-онова. Чудя се дали се е сетил за съвсем свежата ти прическа и не е свързал нещата с Луут Туут. Разбира се, че така е станало защото се е върнал назад и е проверил. Така е разбрал. Но като всички нас и той не беше безпогрешен. Той искаше всичко да е достоверно. Документирано. Телефонирал ти е и ти си се срещнал с него и Луут Туут.

И в този момент ми просветна защо се усмихваше вместо да срича молитвата си. Спомних си изражението на лицето му когато влязох. Беше очаквал някой съвсем друг и този някой сега ни наблюдаваше през прозореца в мрака.

— Логан е жив, Гардинър. Може да умре, но може и да оживее. И тогава ще ни каже с какво си го бълснал по главата преди да хвърлиш колата му в пропастта. Оживее ли, ще ни разкаже, защото ти вече няма да имаш възможност да уредиш нещата така че да умре от нещо в болницата. Парите могат да уредят много такива неща.

Пристъпих в кръга от светлината. Преднамерено. Направих крачка която ме изложи целия на светлината. Подпрях се с рамо на стената и движех само устните с които отброявах секундите потребни на един добър стрелец да се прицели в гърдите ми, да задържи дъха си и да натисне спусъка на служебния си пистолет.

— И ще ти кажа как разбрах още нещо, когато ти се обадих по телефона тъкмо в момента в който се прибра у дома, след като си свършил мръсното дело. Икономката ти се опита да ми обясни че не си в къщи и аз си помислих че просто ме премята, но теб наистина те нямаше в къщата. Ти беше навън... имаше да извършваш убийство... и се върна тъкмо навреме за телефонното ми обаждане. Сигурен съм че и ти ще го потвърдиш на съда, ако стигнем дотам, разбира се.

Дръпнах се едновременно с изстрела който пръсна витражното стъкло на милиони късчета. За някаква милионна частица от секундата през прозореца от мрака към мен надзърна жълтото езиче на пламъчето с розово връхче и още по-бялото на окото зад него. Пистолетът в ръката ми прокънтя веднъж. Стаята отекна с грохота на изстрела и замря в кратка, нечиста тишина.

Стъклото вече го нямаше и нямаше отражението в него. Нощта отвън беше топла и приятелска ръка, която се опитваше да издърпа към рамката на прозореца потайното лице с дупка в челото, което залитна към зяпналия прозорец. Застина за миг и от устата на Тъкър се откъснаха червени мехури, след което се строполи в мрака.

Хейвис Гардинър не беше помръднал и на инч. Но усмивката му бе изчезнала и гърбът му отново беше скован и ръката му около чашата пак беше ръка на мъртвец.

Ухилих се на гърба му сякаш нищо не се беше случило. Сякаш смъртта ме беше съпровождала през целия ми живот. Сякаш не давах пет пари откъде съм толкова добър с пистолет че да улуча по инстинкт някой юнак застанал на двадесет фута от мен в мрака отвън.

Да-а, продължих да си говоря и този път душата на Гардинър наистина се гърчеше в калта. Пуснах пистолета и заговорих на скования му гръб.

— Серво трябва до сетния си дъх да е проклинал мига в който те е срецинал, Гардинър. Проклинал те е защото си го оплел в мрежите си и си го принудил да върши неща за които му е било пределно ясно че не бива да прави. Щеше да е най-добре за теб ако изобщо не се беше намесвал. Съмнявам се дали щеше да се получи нещо от кръстоносния ми поход ако беше оставил това на другите.

Не, ти дотолкова си загуби ума че ти хрумна дали Харлан няма да поисква да се реваншира с теб за това че я изхвърлихте, и ти проучи къде живее и изпрати Еди Пакман да я премахне. Но Еди не знаеше че тя дели стаята с друго момиче и той дори не се е трогнал да види кого е наръгал в леглото. Просто я е убил и толкова.

На Харлан ѝ било пределно ясно какво се е случило. Знаела е че убийството няма да ѝ размине. Била е наясно че в някой от следващите дни ще се доберат и до нея и е живяла с тоя страх до края. Разбирала е че дори и снимката която е притежавала е няжало да те спре защото вече си бил извън себе си от ярост, и затова е предала снимката на някой който да се погрижи за нея и се е укрила.

Харлан я убиха многото уиски и нечовешкия страх. Тя се държа до края а когато силите ѝ я напуснаха се самоуби. Тя не разбра че излагаше на опасност Троя през цялото време. Той беше решил да я премахне в мига в който я пипнеше. И Троя духна. Но един от копоите който се разписваше на твоята ведомост я пипна.

Всички правят грешки. Фатални. Не ме претърсиха добре за оръжие защото ме вземаха за мухльо. През цялото време ме мислеха за левак, докато най-големите са точно тук. Ти особено. Ти си главният левак.

Най-много след минута щеше да го докаже. Чудех се след колко секунди щеше да се реши.

Беше измъкнал пистолета точно до бутилката. През цялото време докато бях говорил той се беше бъзикал с купата за лед докато го измъкне отгоре.

Пуснах угарката в шепата си и бръкнах за друга в джоба си. Извадих я и я пъхнах между устните си, като много старательно запалих клечка кибрит, взирайки се в пламъчето скрито между шепите ми.

Устните на Гардинър се издърпаха назад, и очите му се разшириха до неузнаваемост. От тях надзърташе полудата изкривяваща лицето му в маската на бяса.

Той го сграбчи, завъртя се и стреля по-бързо отколкото бях предполагал и изпревари ръката ми към моя. Куршумът се заби във вратата до главата ми. Той залитна от токата на изстрела и се зачуди защо не падам.

Пистолетът му се вдигна за втори опит и аз го прострелях в корема малко над колана и в сакото му цъфна дупка с разръфани краища.

— За Боб Миноу и мисис Миноу. — казах аз.

Прострелях го отново, този път по-ниско.

— За Логан и Луут Туут. — казах аз.

Устата му зяпна. Не можеше да си поеме въздух. Пистолетът се изхлузи от ръката му и пръстите му се опитаха да запушат двете малки дупки. Бавно, като дърво при вятыр, той се свлече на колене.

Прострелях го в главата.

— За Джони Макбрайд. — казах аз.

От вътрешността на къщата се разнесе писък. Отворих вратата. Пред мен стоеше икономката, гротескна фигура в провиснала памучна роба. Беше застанала точно до телефона.

— Не притеснявайте докторите. — казах аз. — По-добре се обадете на полицията. Поискайте да ви свържат с капитан Линдзи и му кажете да забрави за следенето на аверчето му Тъкър. И той пукяса. Кажете им че беше законна самоотбрана.

И така си беше, нали?

Зората бавно сипеше небето в сиво. Улиците бяха още влажни, и блестяха в мъглата която се надигаше от горещата настилка. На автогарата нямаше никакви автобуси, на перона нямаше пощенски коли, никъде нямаше жива душа.

Гишето беше затворено.

Трябаше два пъти да изблъскам вратата преди да разбия бравата.

Отидох до масата в чието чекмедже Ник държеше снимката ми и го отворих. Още си беше там. Под нея имаше още мои снимки и още легенди и всички те датираха от последните няколко години. Затворих вратата и се върнах при форда. Вече нямаше неясен детайл.

Понтиел Роуд. Бяла къща на върха на хълма полускрита от мъглата. Седем стъпала до вратата и един ключ в саксията. Долната площадка тъмна, но отгоре просмукаващ се сноп светлина. Четиринадесет стъпала до горната площадка и три врати. Втора спалня в дясното. Баня в средата. Спалня дъхаща на пудра и парфюми в ляво.

Боядисана блондинка седнала в будоара си и нервно четяща вестник. Лице което не беше толкова твърдо колкото първия път когато я видях.

Глас който възклика:

— Джони!
— Здравей, Уенди.

Тя захвърли вестника и се втурна към мен. Ръцете ѝ се обвиха около врата ми и тя зарови лице в рамото ми. Косата ѝ дъхаше приятно. Едва сега изглежда че видя лицето ми и за малко не и се повдигна от вида му. Ръката ѝ се повдигна и пръстите ѝ докоснаха устата ми, очите ми, после ушите ми. Погнусата или ужасът надзъртваха от очите ѝ?

— Джони... какво е станало? — запита тя.

Не бях много нежен с нея. Положих ръце на гърдите ѝ и я бълснах през цялата стая. Залитна и се стовари с гърба си върху дрешника и остана там с ръце притиснати към ушите си не в състояние да повярва какво става.

— Те са мъртви, Уенди. Серво, Пакман, Гардинър, Харлан, Троя. По дяволите, всички са мъртви. Всичко свърши.

Мисля че едва тогава разбра за какво съм дошъл. Тялото ѝ се разтърси конвулсивно, без да може да помръдне от мястото си.

— Трябваше да кажа „Здравей, Вера“ когато влязох, нали? Така се казваш, нали? Вера Уест.

Устните ѝ пресъхнаха и тя се опита да ги овлажни с език. Без особен успех.

— Голям гявол се оказа тоя старец Ник. Още отначалото загря какъв беше номерът. Беше му съвсем ясно че не съм Джони Макбрайд и ме тласна право в обятията ти за да можеш да хванеш за гушата Серво чрез мен. Отмъщение, нали? Също като моя случай.

Свалих си сакото и го захвърлих върху стола. Пистолетът ми издрънча на пода. Свалих си колана и го провесих около ръката си.

— Съблечи се, Вера.

Видях погнусата изписана на лицето ѝ. Нарастваше все повече и повече като ме гледаше как го люлея в бавна дъга.

— Свали си дрехите. — повторих аз. — Знам, че съм прав, но искам да се уверя. Ето, виждам че схващаш бързо.

Случи се пред очите ми, но не разбрах защо. Погнусата премина в предизвикателство и стон разтърси снагата ѝ. Пръстите ѝ отидоха на най-горното копче и го разкопчаха. После следващото, и следващото и така до края. Блузата ѝ се разтвори. Първо се освободи от единия ръкав, после от другия и сетне дрехата безшумно се разстла на пода.

— Имаше две неща които на които не отдавах никакво особено значение, Вера. Изглеждаха наред, но не будеха интереса ми. Едното беше колко бързо стигнах до теб. Не са много хората които ще дадат подслон на предполагаем убиец. Та ти изобщо и зъб не обели за това!

Ципът на полата ѝ просъска с метален звук. Пусна я и тя се свлече в краката ѝ в кръг и остана така. Пръстите ѝ автоматично набраха комбинезона и после ръцете ѝ се кръстосаха над главата ѝ и го измъкнаха. Предизвикателството изплува отново в очите ѝ след като го запрати на пода и остана в най-умопомрачителното черно бельо което някога бях виждал. Висока, с бронзов тен. Великолепни крака. Гладки. Изгъвката на бедрата ѝ преминаваше през стомаха и нагоре към гордата красота на гърдите ѝ. Мускулите на стомаха ѝ се стегнаха с вдишването и ръцете ѝ много бавно се насочиха към сутиена ѝ.

— Живееш на края на град, в който момиче като теб би трябало да се вихри в центъра на хайлайфа, и нито веднъж да не отскочиш до

центъра на града. Работиши в заведение край магистралата с много грим и чуждо име и всеки път когато исках да те видя на светло ти ми отказваше. Това беше нещо над което трябваше да се замисля. Изпитваше панически ужас да отидеш в града. Страхуваше се, защото някой можеше да те разпознае. Беше се закачила за едно много уютно местенце в очакване да дойде левакът който ще натрие носа на Серво заради теб и когато се появиши аз те сграбчи с две ръце големия шанс.

Сутиенът имаше още един цип. Беше долу точно по средата и тя го свали с два пръста. Гърдите й бяха живи и пълни със живак, с по-слаб тен от този на тялото й. Стоеше изправена с гордо вдигната глава, вълнението пробягваше на вълни по тялото й. Раменете й бяха широки и квадратни, само с тясна ивица черен плат около ханша й.

Челюстта ми провисна. Говоренето вече ми се удаваше с голям труд.

— Ти изрови страшно много информация за нашето приятелче Тъкър за страшно малко време. Обзалагам се че ти и Ник по цели седмици сте слухтели докато съберете всички онзи материал в пакета. Вместо до поразгледаш насам-натам както те бях помолил ти седна във фризьорския салон да си направиш косата за да не си загубиш времето напразно.

Тя почти беше готова да го направи. Цялото ми тяло настръхна. Коланът омекна в ръката ми.

— Имаше поддръка информация за всички. Знаеше и за Харлан и се погрижи и аз да го науча с онай обява във вестника и телефонното ти обажддане. Знаеше точно къде да ме насочиш за повече информация. Имаше предостатъчно време за разсъждения и знаеше прекрасно как да постъпиш във всеки момент. Единствено се нуждаеше от изпълнител който да приведе в действие плановете ти. Едно нещо искам само да знам, Вера — защо? Ти няма да загинеш като останалите, но няма да си намериш място от болки дълго време и белезите от тях ще ги носиш до гроб. Искам само да знам защо. Не познавах по-добър и верен приятел от Джони.

Не ми отговори. Палците й се подпъхнаха под ластика на бикините й и после ги смъкнаха по бедрата. Излезе от тях, повдигна ги и ги захвърли с небрежен жест при останалите дрехи. Остана права като статуя, гола, само по обувки, подпряна с ръце на шкафа зад нея.

Гледах я жадно, ясно съзнавайки че това е последния път който я виждах такава. Кимнах и коланът оживя в ръцете ми.

— Това беше добър номер, Вера. Чудна маскировка. Естествена блондинка, която се прави на изкуствена чак до почерняне на корените но косите си. Фризьорката ти трябва доста да се е поозорвала, но наистина си е струвало труда в случай че някой прояви любопитство като му се сториш позната. Щеше да заблуди всекиго.

— Не е чудно, че не ми позволяваше да те видя на светло без дрехи. — Устата ми пресъхна. Зад зъбите усетих противен металически вкус. — Това беше едно много дълго очакване, Вера. Променила си се много от времето на снимката която ми даде Логан, но си все така хубава. Джони трябва да се е терзал адски всеки път като си е мислил за теб. Да това беше дяволски дълго очакване, но накрая и ти ще изпиташ, макар и малка, част от страданията на Джони.

Повдигнах ремък.

Чекмеджето на дрешника се отвори светкавично и след миг тя държеше насочен в мен пистолет. Беше малък, наистина, но достатъчно голям да свърши необходимото. Пак се бях напъхал в поредния капан с моето многословие.

Лицето ѝ представляваше любопитна смес от емоции. Посочи ми с пистолета тоалетната масичка до мен.

— Виж в най-горното чекмедже.

Така бях побеснял, че едва можех да се движа. Бях почти готов да я оставя да стреля и после да и избия зъбите един по един с дулото и щях да го направя, ако не бяха смесените ѝ чувства изписани на лицето.

Издърпах най-горното. Пак гледах в себе си. Много ликове на Джордж Уилсън.

— Имаше ги същите и при Ник.

— Виж датата.

На гърба на всяка снимка имаше печат с датата на получаване с бележка от пощата. Ония най-отдолу бяха отпреди седем години.

Проследи ме с поглед като затворих чекмеджето.

— Научих всичко за Джордж Уилсън откакто Джони Макбрайд напусна града. Ник ги имаше открай време. Голям страх брах докато разберем че Джордж Уилсън е търсен от полицията дълго преди каквото и да се случи на Джони. А сега виж в другото.

Разумът ми беше като зашеметен. Цялото ми тяло беше изстинало. През главата ми се щураха хиляди идиотски мисли и не разбирах нищо. Отворих чекмеджето и изпразних един бял плик върху масичката. Имаше заверен нотариален акт за къщата на Понтиел Роуд на името на Джони Макбрайд. Имаше документ за уволнение от армията и писмо от военния департамент.

— Прочети го. — каза тя.

Писмото съдържаше пълен списък на бойните подвизи на Джон Макбрайд. Обясняваше в подробности как е бил обучаван за специална дейност и е действал зад вражеските линии със задачи от изключителна важност, които включвали един от големите военни успехи при който успява да се вмъкне в сграда на германското върховно командване и да отвори сейфа с документите съдържащи имената на германските агенти действуващи на териториите на съюзниците.

Умът ми беше хаос от мисли прелиращи твърде бързо за да мога да разбера нещо от тях. Те пищяха и настояваха да им обръна внимание и бълскаха негодувашо черепа ми когато им отказвах.

Гласът ѝ представляваше ленива галеща вълна отмиваща всяка болка.

— Ако Джордж Уилсън е бил търсен от полицията, и в случай на някакво изключително съвпадение... първо, среща с човек толкова приличаш на него че да бъде невъзможно установяването на каквато и да била разлика, и второ, ако този човек е загубил паметта си при нещастен случай... той сигурно би се възползвал от ситуацията, не мислиш ли? Би могъл да смени самоличностите и никой не би го разбрали. Ами че той дори би могъл да организира убийството на тази личност и после да припише на тялото своята самоличност, но точно тогава установява загубата на паметта.

И в този момент разбира че е по-добре да го остави жив. Ако полицията попадне на него, това би означавало той вече да е свободен. Това е била толкова изгодна схема че той е загинал за да спаси тази личност. И само като си помислиш, не приятел, а най-злият враг който би могъл да има един човек.

Това вече надхвърляше всичките ми възможности. Зъбите ми тракаха в напразните усилия да ги успокоя.

— Това би било така — добави тя — ако предположението ми се окаже вярно. Все още не съм съвсем сигурна. Но както и ти, така и аз ще ти дам още един шанс. Съблечи се.

Изгледах я глупаво.

Не се шегуваше. Дулото на пистолета не се отделяше от стомаха ми.

Съблякох се.

— Джони Макбрайд имаше същия белег на стомаха си. — каза тя.

Погледнах го. Често се питах откъде ли съм го получил. Тя знаеше за какво си мисля.

— Описано е в медицинския доклад от армията който беше в плика. — каза тя.

Беше права.

Късчетата от картината паднаха на местата си със шеметна бързина. Всички бяха пред очите ми без да имат никакъв особен смисъл, но бяха достатъчно, за да знам че един ден всичко ще ми стане ясно. Късчета разпиляна информация. Също както се чувствувах пред къщата на Миноу. Така добре познатото ми чувство за пистолет в ръката ми. Беше прекалено много да го поема на един път и аз се опитах да изхвърля всичко от ума си.

Главата ми клюмна между ръцете ми и притиснах лицето си с тях. Гласът на Вера долиташе до мен някъде много отдалече.

— Сега ще ти кажа защо го направих, Джони. Никога не съм имала нещо общо с тях. Гардинър ти каза да провериш ония документи и те видях като се занимаваше с тях. Наистина повярвах че си откраднал парите. Ти беше купил тази къща и ми даде да съхранявам десет хиляди долара и не ми каза откъде ги имаш. Дълго, много дълго след това разбрах че това са били всичките ти спестявания.

Ти разбираш че Боб Миноу заподозря нещо в банката. Помоли ме в доверителен разговор да си отварям очите на четири и ми каза достатъчно така че да имам представа какво търси. Когато си помислих че ти си авторът на кражбата и реших че си го направил за да финансираш Серво, отидох директно при Лени за да науча каква е истината. А междувременно беше застрелян Боб Миноу. Помислих, че пак ти си го извършил, но продължавах да те обичам. Лени те беше измъкнал от курортната станция и те криеше при него. Предложи ми

избор — да остана при него и той да те пусне, или да те предаде на Линдзи. Тогава не знаех че бяха решили да ти пуснат така или иначе.

Аз го направих, Джони. И не съжалявам за това. Останах при Серво докато разбрах че и той на свой ред изпълнява нечии други заповеди и си направих едно малко проучване. Проверих при банката, при Харлан и при Серво. През това време те разбраха какво правя. Трябваше и аз да се спасявам с бягство.

Пистолетът се изпълзна от пръстите й. Падна върху роклята до краката й.

— Чаках те, Джони. Както каза, това беше едно дълго очакване, но аз знаех че един ден ти ще се върнеш.

В нея вече нямаше оная непреклонност. Беше останала само красотата. И любовта. Една луда любов. Една прекрасна любов.

Беше ми се случило и преди, и сега беше пак същото. Бяхме голи в спалнята с два пистолета на пода тръпнещи от възбуда, по-голяма даже и от нощта.

Усмихваше ми се.

Каза:

— Джони, изпразни плика.

Протегнах ръка и изтръсках съдържанието му върху пода. Беше пълен с документи, но един от тях беше най-голям от другите. Можех да го прочета без да го вдигам от пода. Беше брачно свидетелство издадено на името на Джон Макбрайд и Вера Уест с дата един месец преди да започне цялата история.

— Ето така научих за белега — каза ми тя.

Очите ѝ танцуваха.

Цялото тяло и главата ми бяха пребити. Чудовищна умора тегнеше на плещите ми.

Но имах още силичка останала. И двамата погледнахме към леглото. Ръката ѝ се протегна да угаси лампата.

Докоснах я. Беше мека и топла. Прекрасна. Моя.

— Нека да свети. — казах аз.

Източник: Кантая

Издание:
ИК „Йовков“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.